

ရွှေဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

တိတ်တဆိတ်လေး

BURMESE CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်စက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပြန်စုရေး
အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

မမသဒ္ဓါမောင်
တိတ်တဆိတ်လေး / မမသဒ္ဓါမောင် - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
၃၀၄ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) တိတ်တဆိတ်လေး

မမသဒ္ဓါမောင်

တိတ်တဆိတ်လေး

လောကမှာ အချစ်အတွက်နဲ့ အရာရာကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော် အင်မတန်ရူးသွပ်မက်မောတဲ့ ဝါသနာအတွက် ဘယ်အရာကိုမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့်ပါ။ ဒီပေမဲ့ ... အဲဒီအရာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပါနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဖူးဘူး။ အခုနိမ့်အတ္တကိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော် အတ္တကိုယ် အနိုင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြတ်နိုးခိုမိတဲ့ အနုပညာအတွက် ကျွန်တော့်ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ရတဲ့အချိန်တာ ကျွန်တော့်အတွက် သွေးပျက်ချောက်ချားငွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုပါ။ ဒီပေမဲ့ ... အဲဒီအိပ်မက်က ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ထူးဆန်းစွာနဲ့ တစ်ကျော့ပြန် ခုန်ပေးပြန်ပါရော။ ကဲ ... ဘယ်လောက်မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက်လဲ။

ညီမေးညို

အချစ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ ဆန်းကြယ်တဲ့အရာတစ်ခု
ပါ။ အပြောင်းအလဲလည်း သိပ်ကိုပြန်ဆန်လွန်းပါတယ်။
သူ့ကြောင့် ကျွန်မနှလုံးသားလေး ခိုးထရှင်သန်ခဲ့ရ
သလို သူကပဲ ကျွန်မနှလုံးသားကို သေမိန့်စေခဲ့တယ်
လေး။ ဘယ်လောက်ဆိုပါ။ လိုက်တဲ့အပြစ်အပျက်လဲ။
ကျွန်မ တကယ်ကို ထင်မှတ်မထားမိတာပါ။ ကျွန်မ
တို့ ဗြိတိန်နီးတွယ်တာလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်တာ တစ်နေ့နေမှာ ကျွန်မတို့ အလွယ်
တကူ စွန့်ပစ်ချန်ထားရစ်ခဲ့မယ်လို့ ယောင်လို့တောင်
အိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးတာမှ မတုတ်ဘဲ။

နေ့ခြည်နှင်းပွင့်

သူ့နဲ့ကျွန်မတာ ဆုံတွေ့နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ
ပါဘူး။ တကယ်ကို တစ်ကဏ္ဍဆီပါ။ ကျွန်မ ဘယ်သူ
လဲ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် မသိနိုင်သေးခင်က ကျောခိုင်းထားတဲ့ ၃ နဲ့
၄ လို မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့မရအောင် ပဋိပက္ခတွေ
အပြိုင်နေခဲ့တာပေါ့။ အပေ့ ... အဲဒီလူနှစ်ယောက်တာ
ရည်ရွယ်ရာလမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းပေါ့။ လျှောက်
နေတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပြန်တယ်။ လက်တွေ့မှာ ကျွတ်
ဆတ်မာကြောတဲ့အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေနဲ့ မပြေ
လည်နိုင်ပေမယ့် ရင်တွင်း အဗျတ္တရဲ့အညံ့သိပ်ပွေ့ပြင်း
တွေကို 'အချစ်' ဆိုတဲ့ နံရံပါးလေးက ဗြူရုရင်း ဝှင်
လှစ်ပြလိုက်တဲ့အခိုက်မှာ ကျွန်မ ရှုသွပ်မတတ်ခံစား
ခဲ့ရတာ ... အမှန်ပါ။

တွယ်တာမောင်

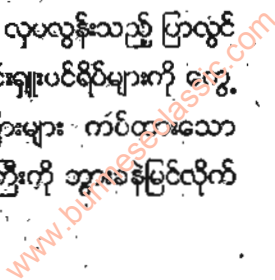

အခန်း (၁)

“ပန်းချယ်ရီရိပ်မြုံ”

အုတ်တိုင်အဖြူမှာ ရေးထိုးထားသည့် ရွှေရောင်စာလုံးလေးများကို စိတ်ထဲမှ ရေခဲတံခါးပြီး ခြံစောင့်ဦးလေးကြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တံခါးမှ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ ကွန်ကရစ်ခင်းထားသည့် လမ်းမကျယ်ကြီး၏ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ကိစ္စရာနှင်းဆီပင်များကို ခပ်ကျဲကျဲစိုက်ထား၏။ မြက်ခင်းပတ်လည် ဝန်းရံထားသည့်အလယ်၌မူ တင်းနစ်ကစားကွင်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ဆက်လျှောက်လာရာ လှပလွန်းသည့် ပြာလွင်လွင် ရေကူးကန်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထင်းရှူးပင်ရိပ်များကို ကွေ့ပတ်လျှောက်လိုက်စဉ်၌ မီးခိုးရောင်ကြွေပြားများ ကပ်ထားသော ခေတ်မီခမ်းနားထည်ဝါလှသည့် တိုက်အိမ်ကြီးကို အာရုံစိုက်မြင်လိုက်

“ဒီအလုပ်နဲ့ အိမ်ရဲ့စီးပွားရေးကို ထိန်းထားနိုင်လို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... စက်ဆယ်လုံးအားနဲ့ ပုံမှန်လည်ပတ်နိုင်လို့ စားသောက်ရုံအပြင် နည်းနည်းပါးပါး စုဆောင်းနိုင်လို့ လောက်ငါ့ ပါတယ် အန်ကယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ မောင်ရင်ကို အန်ကယ်သမီးက... ကျွတ်... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ နှစ်သက်နေတော့ အခုလိုတွေ့ဖို့ ဖြစ်လာတာပဲဆိုပါတော့ အမှန်တော့... ဒီကိစ္စကို သမီးကျောင်းပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့... ဟိုတစ်လောက သမီးကို အန်ကယ်လုပ်ငန်း ရှယ်ယာတူသားအဖက လာရောက် ကြောင်းလမ်းတမ်းကွယ်၊ အဲဒီမှာ သမီးက လူပုံအလယ်မှာ ခါးခါး သီးသီးငြင်းဆန်ပြီး မောင်ရင်နာမည်ကို ဖွင့်ပြောလို့ အခုလို ဖြစ်လာ ရတာ”

အတွင်းခန်းမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာ၍ သူ ရှေ့စားပွဲပေါ်၌ ကော်ဖီခွက်နှင့် မုန့်ပန်းကန်ကို လာတင်ပေးသွားပါ သည်။

“သမီးက မိတဆိုးလေးမို့ အန်ကယ် အလိုလိုက်ထားတော့ နည်းနည်းဆိုးတယ်၊ ဒါကို... မောင်ရင် သိမှာပါ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားစိုက်ထောင် နေမိသည်။ ဦးထွဋ်ခေါင်က သူ့ကို အကဲခတ်နေရင်း စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“Day တက်တဲ့ ကျောင်းသားဆိုတော့ မောင်ရင် လက်ရှိ အလုပ်မလုပ်တာ ထားပါ။ အခု Final တက်ပြီး ဘွဲ့ရရင် ဘာလုပ်မယ် စီစဉ်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော် စီးရီးသွင်းဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ် အန်ကယ်”
“ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် အခု သီချင်းတွေ စုနေပါပြီ။ ကိုယ်တိုင်ရေးသလို ဝယ်တဲ့ဟာလည်း ဝယ်ပြီးနေပါပြီ။ Final ကို Distance ပြောင်းပြီးရင် စီးရီးစ၊ သွင်းတော့မှာပါ”

“ဒါဖြင့်... မောင်ရင်က အဆိုတော်လုပ်မယ်ပေါ့”
“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

ဦးထွဋ်ခေါင် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် ထိုင် နံ့မှာ ထိုင်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်ကာ မန်းချိုကားကြီးများ ချိတ်ထားရာဆီ လှမ်းလျှောက်သွားပါသည်။

“သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ ခိုင်လုံတဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုမှ ဟုတ်ဘဲ မောင်ရင်၊ ဒါကိုတော့... အန်ကယ် သဘောမကျဘူး။ မောင်ရင်နဲ့ တော်တော်လေး ညှိနှိုင်းစရာတွေ ရှိလာပြီ။ အန်ကယ် ဆန္ဒကို ပြောရရင်... မောင်ရင် ကျောင်းပြီးဘွဲ့ရပြီဆိုပါပဲ။ အန်ကယ် တုန့်ဆိုမှာ သင့်တော်တဲ့ရာထူးနဲ့ အလုပ်ဝင်လုပ်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာပဲ နေပါလို့ ပြောချင်တယ်၊ ဒါ အန်ကယ်သမီးကို ချစ်ထွန်းလို့ ခွဲနိုင်လွန်းလို့ မောင်ရင်ကို စီစဉ်ပေးတာပါ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးချို့ကို

ဘယ်သူမဆို မက်မောကြတာ အမှန်ပဲ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ အန်ကယ်၊ သီချင်းဆိုတာလည်း အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒီအလုပ်နဲ့ ဒီနေ့အထိ ရပ်တည်နေတဲ့ အဆိုတော်တွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး အန်ကယ်၊ ဒီအလုပ်နဲ့ အောင်မြင်အောင်လုပ်ဖို့၊ ဒီအလုပ်နဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ အဲဒီတော့ အန်ကယ်ကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ခင်ဗျား ကျွန်တော် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ပဲ ကိုယ်ရပ်တည်ပါရစေ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ မာနလေးတစ်ခုပဲ၊ မောင်ရင် အန်ကယ် နေရာမှာ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ကြည့်ပေးပါ။ မရေရာတဲ့ဘဝထဲမှာ သမီးကို သောကတွေ မရစေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်တိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိပါတယ် အန်ကယ်၊ အကယ်၍ အန်ကယ်စကားကို မနာခံလို့ ဒီအိမ်ပေါ် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မတင်ချင်နေပါ။ ကျွန်တော် အန်ကယ်သမီးကို ဝမ်းဝါ ခါးလှအောင် ထားနိုင်မှာပါ”

“ဟင်း... ဟင်း... စကားလုံးလေးတွေက သိပ်လှတယ် ညီလေးညီ၊ အင်းပေါ့လေ... ဒါကြောင့်လည်း ငါ့သမီး ပစ်ကျသွားတာကို၊ မင်းတို့လို အနုပညာသမားတွေမှာ ဒီလို စကားလုံးလှလှလေးတွေ ထည့်လဲသုံးနိုင်တဲ့ အတတ်ပညာက ကျွမ်းကျင်လေတော့...”

ဒေါသက ထောင်းခဲနဲ့ထွက်သွား၏။ အောင်သက်သည် ခံစားမှုဖြင့် လူက အလိုလိုမတ်တတ်ရပ်ပြီသား ဖြစ်သွားသည်။

“အနုပညာသမားတွေကို သိမ်းကျုံးမရမ်းပါနဲ့ အန်ကယ်၊ အခုကိစ္စက ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုပါ။ အန်ကယ် ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူး”

“ဒေါသကိုထိန်းပါ မောင်ရင်၊ မင်းသိထားဖို့က ငါ့သမီးကို ပေသုံးဆယ် ပေခြောက်ဆယ်သာကျယ်တဲ့ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ အသက်ရှူမဝတာခန့် မပြည့်မစုံဘဝမျိုးထဲမှာ မထားနိုင်ဘူး၊ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး သူပျော်လည်း သုံးရက်ထက်ပိုပြီး ဒီဒဏ်ကို မခံနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီတော့... မင်း ငါ့သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ရချင်ရင် မင်းရဲ့မသေချာတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပါ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ ငါ့သမီးကို မင်းလက်ထဲ ငါ ထည့်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ အန်ကယ်... လောကမှာ ဘယ်အရာကိုမဆို ငွေကြေးနဲ့တိုင်းထွားပြီး ဝယ်လိုမရနိုင်တဲ့အရာတွေ အများကြီးပါ။ ဒီတော့... အန်ကယ်လို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော့်လို အနုပညာသမားတစ်ယောက်၊ အပြင်မတူတာ မဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တတ်တဲ့သူပါ။ ကျွန်တော် ခြတ်နိမ့်ပင်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော့်နုလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ရွေးချယ်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော် အန်ကယ်သမီးကို မပတ်သက်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ အသည်းကျွဲပြီး ဘဝပျက်သွားတဲ့ အနုပညာသမား

၁၆ မမသဒ္ဒါမောင်

တွေထဲမှာ ကျွန်တော် မပါစေရပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းကတိ မင်းထည်ပေါ့၊ အပြောနဲ့ အလုပ် ညှိမညီဆိုတာကို ငါ စောင့်ကြည့်နေရုံပဲ၊ ငါ့သမီး တစ်လသုံး တဲ့ မုန့်ဖိုးကို မဆိုထားနဲ့၊ ငါ့သမီး တစ်ပတ်စီးတဲ့ ဖိနပ်မျိုးကိုတောင် မင်းအလုပ်က မဖြည့်ပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းဦးနှောက်က သိထားရင် ဘာနပူးသိုက်တူးမယ့်လုပ်ရပ်ကို အလိုက်တသိနဲ့ နောက်ဆုတ်ပေးတဲ့ အတွက် ငါ ကျေးဇူးတင်လိုက်မှာအမှန်ပဲ”

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၍ အမြင်တွေ ဝေဝါး သွားရ၏။ အစော်ကားခံရလေပြီဟူသည့်အသိက ရင်တစ်ခုလုံးကို မုန့်တိုင်းထန် မွေ့နှောက်သွားသည်။ သတိတရားဖြင့် ချွန်းအုပ်၍ အိမ်ထဲမှ လှမ်းထွက်ခဲ့စဉ် အပေါ်ထပ်ဆီမှ တိုးလျှာလျှာခေါ်သံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ညီ”

* * *

ချစ်သူ ...
 အနိုင်မယူလိုသူ ကိုယ့်ထံမှာ
 ပိုင်ဆိုင်တာ ချစ်ခြင်းတစ်ခု
 ရင်တွင်းဖြစ်အစုစုကို
 မင်းအတွက် သိမ်းဆည်းထားတယ် ...
 ဖွင့်မပြောဖြစ်တဲ့
 အို့ပုန်းတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်
 ၁၅၀၀ စစ်စစ်မို့
 ၅၂၈ ထက်တော့ ပိုတယ်။
 ကွယ်ရာမှာ တမ်းတ
 လွမ်းရတဲ့အရသာ
 တစ်ကိုယ်တည်းခံစား
 အဆွေးသမားရဲ့ လွမ်းချင်း
 မင်းတော့ သိနိုင်မယ်မထင်ဘူး။
 မင်းလာမယ့်ခရီး
 ကြိုပြီးစောင့်တဲ့ ခေါင်းဆိုင်
 ခပ်ငိုငို ထိုင်ရင်း ...

အလွမ်းသိချင်းတွေ ညည်းညူ
 ဆူဝဲဝဲနေတဲ့နှလုံး
 သတိတရားနဲ့ ချွန်းအုပ်
 ပိုးချုပ်မှပဲ ထပြန်ဖြစ်တယ်
 ဖွင့်ပြောမယ်ကြံတိုင်း
 ကံလိုင်းက မကောင်းလေတော့
 နောက်ကောက်ကျဆုတ်ခွာ
 ငါ့ရင်နှစ်မြွှာကိုခွဲ
 ငါ့အသည်းကို ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့
 ဒါပေမဲ့ ...
 ကံကြမ္မာက
 ငါ့အပေါ်မှာ
 မျက်နှာသာ မပေးလေတော့
 အရိုးသမားတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာနဲ့
 ခပ်ခွာခွာနေခဲ့ရပြန်တယ်။
 လောကဓံကို
 အာခံတန်ပြန်ရင်း
 နှလုံးသားခက်ရာကို ဆေးထည့်

ဆေးမဲ့လွတ်မိတဲ့စိတ်
 တိုးတိတ်ကရိုက်ပြေ
 အတိတ်နေရောင်ကြည်က
 ခိုးလည်းမိုးမို့
 ဆောင်းလည်းဆောင်းမို့
 နွေဆိုရင်လည်း နွေမို့လို့
 သုံးရာသီစက်ဝိုင်းထဲမှာ
 သံသရာချာချာလည်ရင်း
 ချစ်ခြင်းတွေ စုစည်း
 သံစဉ်တွေ သီခွင်တယ်၊
 ဒီလိုနဲ့
 အသည်းကွဲ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်
 ခပ်အက်အက်ညည်းတွဲရင်း
 သံစဉ်တွေ စီပြင်ခဲ့တယ်လေ ...။

အခန်း (၂)

“မောင်မယ်သစ်လွင်ကြီးဆိုမို့”

စတိတ်ပေါ်ရှိ အပြာရောင်ရောင် ခန်းဆီးပေါ်၌ ရွှေရောင်စာလုံး
 များက ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေ၏။ စင်ပေါ်တွင် ချထားသည့် တီးဝိုင်း
 ပစ္စည်းများကလည်း အစုံအလင်။ ခုံများ ချထားသည့်ကွင်းပြင်ထဲသို့
 ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ တဖွဲ့ဖွဲ့ဝင်လာနေကြသည်။

အခမ်းအနား စတင်ရန် (၁၀) မိနစ်သာ လိုတော့တာမို့
 စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုရှိ၌ သူမတို့အုပ်စု ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ရှုပ်ထွေးနေသည့်
 လူတွေကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ တာတာ့ကို တမ်းတမိလိုက်သည်။
 လူများရာနေရာကို အမြဲရှောင်ရှားတတ်သည့် သူငယ်ချင်းလေးနှင့်
 အကြိုက်တူနေတတ်သည့်အဖြစ်က အံ့သြဖွယ်ရာ တိုက်ဆိုင်မှုပင်။

ကွင်းထဲသို့ အနီရဲ့ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး

တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ကောင်လေးတွေအုပ်စု လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ရွှေ့ဖြစ်သွားကြသည်။ ဘယ်မေ့ကု၊ နာမည်တယ်လိုဆိုတာတွေ သိအောင် အမြန်ဆုံး လှုပ်ရှားနေကြ၏။ Physics ကဲ့မဟုတ် တီးတိုးရေခွတ်သံအကြားမှာ ဘေးမှာထိုင်နေသည့် အိဇွန်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“တွေ့လား နေပြည်၊ အဲဒီကောင်မလေး နင့်လောက်မလှပေမယ့် သူ့ရွေးဝတ်လာတဲ့အရောင်ကြောင့် ထင်းနေတာ၊ ဒီလိုမျိုးမှ။ နင် ဘာအရောင်ကြီး ရွေးဝတ်လာခဲ့တာလဲ”

သူမက ကိုယ်မှာဝတ်ထားသည့် သံခွားရောင်ဝတ်စုံလေးကို တစ်ချက်ငြိုကြည့်လိုက်ရင်း မပွင့်တပွင့်ပြုံးမိ၏။ လူပုံအလယ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မဝတ်တတ်သည့်အကျင့်ကလည်း တာတာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ။

“ဟဲ့... ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ မျက်နှာကိုက သူနဲ့ပုန်နေတာပဲ။ Physics မှာ နင့်လောက်လှတဲ့သူမရှိဘူး နေပြည်၊ နင် Queen ရကိုရရမှာ”

“ဟင့်အင်း... ငါ မလိုချင်ပါဘူး အိဇွန်၊ တာတာက ပြောဖူးတယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှဟာ သူ့အတွက် အန္တရာယ်ပဲတဲ့”

“လာပြန်ပြီ... ဒီဘဲရုပ်ဆိုးလေးနာမည်က မပါရင် မဖြစ်ဘူး။ တိုင်းတွေလည်း တစ်တန်းတည်အတူနေလာခဲ့ကြတာပါပဲ နေပြည်ရယ်၊ နင်နဲ့မိတာလောက် ချစ်ကြတဲ့သူမျိုးတွေကို မတွေ့ဖူးသေးတာ၊ အဖြစ်

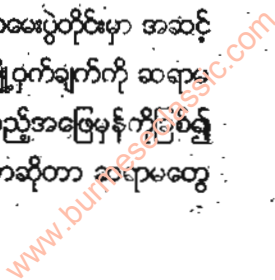
သည်းလိုက်ကြတာလဲည်း နှစ်ယောက်မရှိ သူ့မှာ နင့်ထက်သာတာလည်း ဘာမှမရှိဘဲ နင့်အပေါ် အရမ်းလွှမ်းမိုးလွန်းတယ်”

“နင်မသိပါဘူး ပပရယ်၊ ငါ တာတာကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ငါ့အပေါ်မှာ တာတာလောက်ကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းမျိုး ခုချိန်ထိ မရှိခဲ့ဘူး။ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဟိုး... မြတ်မှာကတည်းက တွဲခဲ့ကြတာပါ။ အခု Day တက်မှ မခွဲချင်ပါဘဲ ခွဲခဲ့ရတာ၊ ပြောရင်းနဲ့ အခုတောင် ငါ သူ့ကို လွမ်းလိုက်တာဟယ်”

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ဝေဝဲလာ၍ အိဇွန်နှင့် ပပက စကားကို ရှေ့ဆက်မပြောဝံ့ကြတော့။ သူမတို့နှစ်ဦး၏သံယောဇဉ်ကို သူမတို့သာ သိ၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ညီအစ်မတွေလို ချစ်ခင်လာခဲ့သည့် နောင်တွယ်မှုက နှစ်ပေါင်းနည်းမှ မနည်းခဲ့ပဲ။

အတန်းထဲမှာ အင်မတန်ချောမောလှပသည့် ကလေးမလေးနှင့် အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေးတို့၏သံယောဇဉ်ကို ဆရာမများ အသိဆုံးပင်။ ဘယ်အရာကိုမဆို သူမကိုသာ အမြဲ ဦးစားပေးခဲ့သည့်တာတာကို သူမချစ်တာ လွန်မည်မထင်ပါ။

သူငယ်တန်းတက်စကတည်းက အဆင့် (၁) နေရာကို နှစ်ယောက်ပူး ရခဲ့ချိန်မှစ၍ နောင်အစဉ်အဆက် စာပေးပွဲတိုင်းမှာ အဆင့် (၂) နေရာကိုသာ ပုံမှန်ယူခဲ့သည့် တာတာ၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆရာမပြောပြမှပင် သူမ သိရှိခဲ့ရသည်။ မှန်နေပါသည့်အဖြေမှန်ကိုဖြစ်၍ အမှားပြင်ရေးခဲ့သည့် လွဲချော်မှုက တမင်တကာဆိုတာ ဆရာမတွေ

ဆယ်တန်း

ချစ်သူငယ်တို့အား ဘာတော့အောင်ခေါင်းမာမှုကို နောက်ဆုံး...
ဆယ်တန်းခွဲရသည်ချည်း။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်ချိန်၌ သူမထက် သာလွန်ပို
တဲသည့် ဂုဏ်ထူးတွေ တစ်သိကြီးကို ဆွတ်ခူးသွားချိန်မှာ သူမ
မျက်ရည်ဖြူဖြူဖြူ ကျခဲ့ရသည်က မနာလိုဝန်တို့မကြောင့်မဟုတ်ဘဲ
သူမအတွက် အခြံအလျှော့ပေးခဲ့ရသည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက တာတာအိ
နှစ်နာမှုတွေကို အမှတ်တရသတိရရင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ခြင်းပင်။

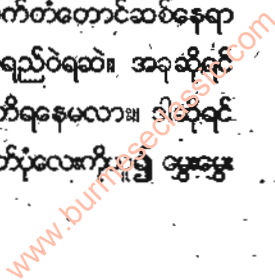
ဟိုး လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဘာပစ္စည်းပဲ
ဝယ်ဝယ်၊ အခြံတမ်း ဆင်တူနှစ်ခုမှာလေ့ရှိသည့်အကျင့်က ကျောင်း
ရောက်စဉ် အချင်းချင်းထုတ်အပေး။ ပစ္စည်းဆင်တူလေးခုဖြစ်နေခဲ့
သည့် တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် သူမတို့နှစ်ဦး သဘောတကျရယ်မောခဲ့ရ
သည်က မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်အထိ။ အိမ်မှ ကားလာကြိုတိုင်း သူမ
ကားနောက်ကျသည့်အခါများတွင် ကားအဆင်သင့်ရောက်နေပါလျက်
သူမအနီးမှာ ထိုင်စောင့်ပေးခဲ့သည့် တာတာအိအတိတ်မှပုံရိပ်တို့က
ယခုတိုင် ကြည့်လင်နေဆဲ။

နေ့စဉ် ကျောင်းမှာတွေ့နေကြပေးမယ့် ညရစ်နာရီမှ နာရီပက်
တိတ်အချိန်ကို သူမတို့နှစ်ဦးအိပ်ပင်တိုင်ဖုန်းဆက်ချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်
ခဲ့တာ ယခုအရွယ်ထိ။ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရှိအောင် ပြောစရာတို့က
ထပ်နေသည်မရှိ။ ပြော၍မကုန်နိုင်ခဲ့။ ဆယ်တန်းအောင်အပြီးမှ
တက္ကသိုလ်ကို အတူတက်ခဲ့ရမည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိသည့် မျှော်လင့်

ချက်တို့ ဖြစ်မလာခဲ့တော့။ သူမနှင့်တာတာ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ငိုခဲ့ရသည်က သိပ်မကြာသေး။

မခွဲကြဘူးနော်လို့ ထားခဲ့သည့်ကတိဟာ သူမကြောင့် မျက်
ခွဲမှန်းကိုတော့ သူမ မသိစိတ်ဖြင့် အလိုလိုလိနေခဲ့ပါသည်။ ဆယ်တန်း
စာမေးပွဲဖြေခါနီးအချိန် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်ကြီးက သူမနှင့်တာတာ
ကို အတူတွဲခွင့်မရှိစေသည့် ကံကြမ္မာကို ပြုလုပ်ဖန်တီးပေးခဲ့၏။
ကြည့်ပါဦး... ရည်းစားစကား အတင်းလိုက်ပြောသည့် ကောင်လေး
တစ်ယောက်၏အတင်ရဲမှုက သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲခြင်းပင်။ ရုတ်
တရက် လျင်မြန်သည့်အရှိန်ဖြင့် တာတာက ထိုကောင်လေး၏အကျီ
ကော်လံစကို ဖျတ်ခနဲဆုတ်ကိုင်၍ ထိုးချပိုက်သည့်မြင်ကွင်းက ယခုတိုင်
အသည်းတုန်စရာ။ ဘယ်သူကမှ ထင်မထားသည်မို့ အော်ဖို့ပင်
သတိမရဘဲ ဝေးကြောင်ကြည့်နေတုန်း ကောင်လေးပိတ်တန်းချလိုက်
သဖြင့် လွင့်စဉ်ကျသွားသည့် အရိပ်ပါးပါးလေးကြောင့် သူမ အသံ
ကုန်အော်ဟစ်ခဲ့ရသည်။ ရင်ကွဲလှမတတ်။

ဒါ... အိမ်မက်တစ်ခုမဟုတ်ခဲ့တူးဟူသည့်အသိက နောင်တ
အဖြစ် သူမထံ အရောက်ပို့ပေးခဲ့လေပြီ။ ကတ္တရာလမ်းနှင့် ပွတ်တိုက်
၍ အနာတရဖြစ်ခဲ့ရသည့် တာတာအိညာလက်တံတောင်ဆစ်နေရာ
လေးကို ယနေ့တိုင် သူမ ကိုင်မိရင်း မျက်ရည်ဝဲရဆဲ။ အခုဆိုရင်
တာတာ ဝတ္ထုရေးနေရောပေါ့။ သူမကို သတိရနေမလား။ ဒါ့အပြင်
တော့ စာမေးပွဲမှာ ထောင်ထားသည့် သူမဓာတ်ပုံလေးကို ဖွဲ့စည်း

ပေးလိမ့်မည်။ ခြောက်... တာတာရယ်။

လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းအသံတို့ကြောင့် လွင့်စဉ်နေ့ သည့်အတွေးတွဲက ကစဉ်ကလျားပျက်ပြယ်သွားရ၏။ စင်မြင့်ပေါ်သို့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကောင်လေးတစ်ဦး တက်လာစဉ် မိန်းကလေး များထံမှ ကျွတ်စိကျွတ်စိအသံတွေ ထွက်လာသည်။

“အဲဒါမှ ဒုက္ခ... နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ဘယ်သူ့ကို ရေးရမလဲ”

“ငါက သူ့ကိုပဲထည့်မှာ”

“ဟယ်... ဒါဆို ဟိုတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဘေးကပ်လျက်ပိုင်းမှအသံတို့ကြောင့် သူမ မသိမသာလှည့် ကြည့်လိုက်စဉ် အနီရဲရဲမိန်းကလေးက သူမကို ပြုံးပြလိုက်လေ၏။ သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးကြောင့် မျက်နှာချိုသည့်မိန်းကလေးဟု သတိ ထားမိရင်း အပြစ်ကင်းစင်လွန်းသည့် တာတာမျက်နှာလေးကို မြင် ယောင်လိုက်မိသည်။

“ရေးပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“King လေ”

သူမ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်၏။ အိန္ဒနိက စားပွဲပေါ်ရှိ ခွက်ထဲမှ ကတ်သုံးခုကိုနှိုက်၍ ဝေပေးလိုက်သည်။ စင်ပေါ်မှကောင် လေးက သီချင်းအေးအေးလေးတစ်ပုဒ်ကို ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့်

သီဆိုနေ၏။

“ရဲရဲက... အဲဒီတစ်ယောက်ကိုရေးမလို့”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ နင် ဘယ်သူ့ကို ရေးမှာလဲ နေပြည်၊ အဲဒီကောင်လေး မိုက်တယ်ဟဲ့”

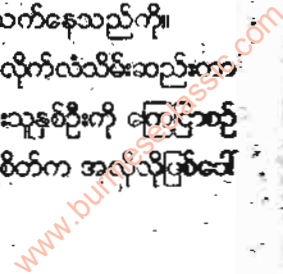
“သူ့နာမည် သိလို့လား”

“ရဲရဲ သိတယ်၊ သူက ရဲရဲတို့ Physics ကပဲ၊ မြဝတီမှာ သူ့သီချင်းလွှင့်ကတည်းက သိနေတာ၊ ညီလေးညီတုံ”

“ဟင်... ဒီပိုးဟပ်ဖြူလေးနာမည်က ညီလေးညီတုံလား”

သူမနှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသဖြင့် ရဲရဲက ကျိတ်ရယ် လိုက်သည်။ သီချင်းသံအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံများက ယခင်ဆိုသွား သူများထက် ပို၍ဆူညံနေသည်။ သူမ ကတ်ပြားပေါ်၌ ညီလေးညီ ဟု ရေးလိုက်ပြီး ဘေးနားမှာ ကွင်းစကွင်းပိတ်ဖြင့် ပိုးဟပ်ဖြူလေးဟု ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲရဲက မေးဆတ်ပြသဖြင့် သူမက ကတ်ပြား လေးကို လှမ်းပြစဉ် ရဲရဲကလည်း သူ့ရေးထားသည့် ကတ်လေးကို ပြန်ပြလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပုံစံတည်းရေးထားသဖြင့် သူမပါ ရဲရဲနှင့်အတူ ရယ်လိုက်မိ၏။ ခြောက်... ရဲရဲသည်လည်း သူမပေးသည့် နာမည်ပြောင်လေးကို နှစ်သက်နေသည်ကို။

ငွေဖလားဖြင့် ကတ်ပြားလေးတွေ လိုက်လံသိမ်းဆည်းကာ King နှင့် Queen ကို မဲခွဲကြသည်။ ရရှိသွားသူနှစ်ဦးကို ကြော်ငြာစဉ် သူမရင်ခုန်မြန်လာ၏။ သူ့ကို ရစေချင်သည့်စိတ်က အလှလိုဖြစ်သော်

လာသဖြင့် သူမကိုယ်သူမ အံ့ဩမိသည်။

“King နှင့် Queen ဘွဲ့ကို ရှုပေမေ့ကျမှပဲ နှစ်ဦးစလုံး ရရှိသွားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူတို့ကတော့”

ကြေငြာနေသည့်ကောင်လေးက စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သဖြင့် အသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ကောင်လေးက ပြုံးစိစိ မျက်နှာဖြင့် အားလုံးကို ဝေပိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ညီလေးညီနဲ့ ရဲရဲနီတို့ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟယ်”

အာမေသိုတ်သံပြိုင်တူဖြင့် လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်း ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာ သူမက ရဲရဲကို လက်တစ်ဖက်ကမ်းလိုက်ပါ၏။

“ကျေးဇူးနော်”

မပွင့်တပွင့်ပြောလိုက်သည့် ရဲရဲမျက်နှာလေးက ရှက်သွေးဖြာ၍ လက်ဖျားတို့က အေးစက်နေ၏။ သရဖူကို King နှင့် Queen အပြန်အလှန် ဆောင်းပေး၍ အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည်။ လူတိုင်း၏အာရုံက စင်မြင့်ထက်ရှိနေစဉ် သူမရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ် တစ်စုံတစ်ခုလာတင်သွားသဖြင့် ပုံကြည့်လိုက်တော့ အဖြူရောင်နှင်းဆီပွင့်လေးနှင့်အတူ ကတ်ပြားအဖြူရောင်တစ်ခု ဆော့ပင်ဖြင့် ရှေးထားသည့် စာလုံးတို့ကို သူမ ဖတ်လိုက်သည်။

“Queen of my heart”

ကိုယ်နှလုံးသား၏တုရင်မတဲ့။ သုရားရေ... ဒါ ဘယ်သူပေးလိုက်တာပါလိမ့်။ သူမ လျင်မြန်စွာဖြင့် နှင်းဆီဖြူနှင့် ကတ်ပြားလေးကို လွယ်ဒိတ်ထဲသို့ ဝှက်သိမ်းလိုက်ပါ၏။ ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။

* * *

အခန်း (၃)

ခလုတ်တို့ကို အကြိမ်ကြိမ်နှိပ်၍ ခေါ်နေပါသော်လည်း မရသဖြင့် စိတ်က အလိုလိုတိုလာရ၏။ ဘယ်သူတွေနဲ့များ ဒီလောက်လေ့ရှိနေသည်မသိ။ ဝန်တိုစိတ်က ရင်မှာဖြစ်တည်သည်။ တာတာမှာ သူမထက် ခင်တွယ်စရာသူငယ်ချင်းမျိုး မရှိမှန်း သိထားသော်လည်း အခုလို ချက်ချင်းဖုန်းခေါ်၍မရလျှင်ဖြင့် သူမစိတ်က ကောက်ချင်လာပြီ။

“ကျွတ်”

ဖုန်းကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ချစ်စဉ် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် ဖုန်းအော်သံကြောင့် သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရင်း ပြန်ကောက်လိုက်ရ၏။

“ပူစီလေး... ဘယ်တွေခက်နေလဲ၊ ပြောစမ်း”

“အမယ်... ရွှေခဲမ... ငါ နင့်ခေါ်ခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ ဒီမှာ ခေါ်မရလို့ စိတ်တိုနေတာနော်”

“ဟောတော့... ငါလည်း နင့်ခေါ်ကို လှမ်းခေါ်နေတာဟဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကြံကြံဖန်ဖန်ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

နှစ်ဦးသား ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ညာရှစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန်ကို သူမမှာ ဖုန်းဘေးနား ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာ တော်တော်ကြာလှပြီ။ အိမ်မှလူတွေကလည်း ဒီအချိန်ဆို အလိုက်တာသိဖြင့် ဘယ်သူမှ ဖုန်းမကိုင်၊ မဆက်ကြသဖြင့် သူမတို့နှစ်ဦး အမြဲလွတ်လပ်စွာ ပြောခွင့်ရခဲ့တာ ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ။

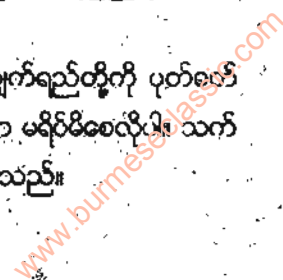
“ဘယ်လိုလဲ... ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ထော်တော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား”

“အင်း... ပျော်တော့ပျော်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ပျော်သင့်သလောက် မပျော်ဘူး တာတာရယ်”

“ဟင်... နင့်ဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ နေပြည်ရယ်”

“ငါ့ဘေးမှာ နင်မှမရှိတာဟ”

စကားကို တုံးတံမြတ်လိုက်ရင်း မျက်ရည်တို့ကို ပုတ်စေလိုက်မိ၏။ တုန်ရီသွားသည့်အသံကို တာတာ မရိပ်မိစေလိုပါ။ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ကို တစ်ဖက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။

ဥ ထောင့်ဟင်

“နေခြည် ... မငိုရဘူးလေ။ ငါတို့ အတူမတွဲရပေမယ့် နေ့တစ်နေ့တစ်ပတ်ခြား တစ်ယောက်အိမ် တစ်လှည့်စီ လည်ခွင့် ရနေတာပဲ။ ဘာကိုဝမ်းနည်းနေတာလဲ။ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို ငါ စိတ်ချေတာ။ လူက ပျော့စိစိနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှ မကာကွယ် တတ်ဘူး။ နင့်ကြောင့်လည်း ခက်ပါတယ်ဟယ်။ ထစ်ခဲနဲ့ ငိုနဲ့အကျင့် ကို နင်ချောက်တော့။ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ တော်ကြာ ... ကျောင်းထဲမှာ ရည်းစားစာပေးလို့ ရှက်ပြီး အော်ငိုတဲ့ကောင်မလေး ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေဦးမယ်”

သူမ ပြုံးလိုက်မိ၏။ အဲဒီလိုစကားလေးတွေ တိတ်တတာ ပြောတတ်လွန်းလို့ ရွှေခဲမကို သူမ သိပ်ချစ်ရတာလေ။ လူတစ်ဖက် သားရဲစိတ်ကို အမြဲဖတ်တတ်ပြီး စာနာတတ်တဲ့အကျင့်လေးကိုက ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေတာ သူမအသိ။

- “ပူစီမ ... ဘဲချောချောလေးတွေ တွေ့လား”
- “သရဲမ ... ဘာစကားပြောတာလဲ”
- “ဟင်း ဟင်း ... ငါ့ကိုယ်စား နင့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့် Body guard လေး ခပ်ချောချောနဲ့ထောထောကို ရှာရွေးနော်”
- “ခွေးစုတ်မ ... နင့်ဟာနင် ရှာပါလား”
- “ဟိ ဟိ”

တာတာက တစ်ခါနဲ့တစ်ခါရယ်နေ၍ သူမ၏ကောက်ချင် စိတ်တို့ ပြေပျောက်သွားရသည်။ ဝိုးဟပ်ဖြူလေးအကြောင်း သူမ

ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား။ တော်ကြာ ... သင်း ... အူတွေ တိုနေရင် ဒုက္ခ။

“တကယ်မတွေ့တာလားဟယ်။ ငါ့မှာ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ် လိုက်ချောချောလေးကို ပုံဖော်မရလို့ နင့်ဆီက အကြံတောင်းနေတာ ပါ။ တစ်မျိုးမတွေးပါနဲ့ နေခြည်ရယ်”

“ဟင်း ဟင်း ... အလကားပြောတာပါ။ တစ်ယောက် တွေ့တယ်ဟဲ့”

“ဟော ... ကြည့်စမ်း။ ပေါ်လာပြီး ခိုက်စစ်စရာတောင် မလိုဘူး”

“တာတာနော် ... ငါ ဆက်မပြောပြတော့ဘူး”

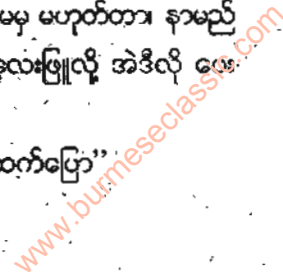
“ဘွာတေး ... ဘွာတေး ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟယ်။ ပြောပြ ပါဦး”

“သူကလေ ... ငါတို့ Physics ကပဲဟဲ့။ King ရသွား တယ်။ ငါ သူ့ကို ဝိုးဟပ်ဖြူလေးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်”

“ဝိုးဟပ်ဖြူ ... ဟွန်း ... နာမည်ကြီးကလည်း မနိုင်လိုက် တာ”

“ဟဲ့ ... ငါက နင့်လို စာရေးဆရာမမှ မဟုတ်တာ။ နာမည် လှလှလေး ဘယ်ပေးတတ်မှာလဲ။ အသားလေးဖြူလို့ အဲဒီလို ဖေး လိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဆက်ပြော ... ဆက်ပြော”

“သူ့အသားရောင်ကလေး အဖြူဆွတ်ဆွတ်ကြီး မဟုတ်ဘူး တာတာရဲ့။ သူ့အလိုလို ရှင်းသန့်ပြီး ဝင်းနေတာ။ အရပ်အမောင်းက လည်း လှတယ်။ Style လည်း မိတယ်။ မျက်ခုံးကလည်း ဆွဲထား လား မှတ်ရတယ် ... ထင်းနေတာပဲ။ နှာတံက သိပ်မချွန်၊ သိပ်မလုံး စင်းစင်းလေးပဲ။ နှုတ်ခမ်းကလည်း အပေါ်အောက်အညီ အနေတော် ပဲ။ မျက်လုံးက အရည်လေးလွဲပြီး စွဲဆောင်မှုရှိတယ်ဟဲ့။ သူ့ပုံစံက ဟယ် ဟို ... ငါတို့သိပ်ကြိုက်တဲ့ Perfect Weapon ကားက မင်းသားပုံစံမျိုးနဲ့တူတာ။ မြင်ကြည့်လိုက် ... သူ့မျက်နှာမှာ ငါ အကြိုက်ဆုံးက သူ့ရဲ့ခပ်စိမ်းစိမ်းလေး မိတ်ထားတဲ့ ပါးပြိုင်းမွေးရေး ရေးလေးတွေပဲ” အရမ်းခန့်တယ်”

တာတာဘက်မှ အသံတိတ်နေ၏။ ဖုန်းချလိုက်ပြီလား အတွေးဖြင့် နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၁၀) မိနစ်သာသားလေးပဲ ရှိ သေးသည်။

“ဟဲ့လို ... တာတာ ... ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“အင်း”

“နင် ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်၊ ငါ့ကို ဘာမှလည်း ပြန် မပြောဘူး၊ ငါက နင် ဖုန်းချသွားပြီထင်လို့ လန့်သွားတာ”

“နေခြည် ... ပူစိလေး”

“ပြောလေ ... တာတာ”

“နင် ... သူ့ကိုတွေ့တော့ ရင်တွေခုန်နေလားဟင်”

“ဟယ် ... အရူးမ၊ ခုန်စရာလားဟဲ့”
“သိဘူးလေ ... ဒီလောက် ... အသေးစိတ်ကပညာနဲ့ ဖြေနေလို့”

“ခွစာမ”

“ဆောရီး ... ဆောရီး ... ဟင်း ... ဟင်း”

“နောက်တစ်ခုမှ ထူးတာဟဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိသေးဘူး။ အိမ်ထဲမှာလည်း မသိဘူး။ ငါ ဝှက်ထားတယ်”

“ဟယ် နေခြည် ... နင် ငါစိတ်ပူအောင် မလုပ်နဲ့နော်၊ ဘာတွေတုန်း”

“လန့်မသွားပါနဲ့ တာတာရယ်၊ အဲဒါကမှ ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတာဟဲ့ ... ဟင်း ဟင်း”

“အောင်မာ ... မိန်းမ သိပ်အူမြူးနေတယ်ပေါ့၊ ဧကန္တ ... နင့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ထူးဆန်းတဲ့အရာတစ်ခုခု တိတ် တဆိတ်ပေးသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

သူမ အလန့်တကြား အာမေဇိုတ်သံတစ်ခု ထွက်သွားရ၏။ အဲဒီတာတာဟာ သူမရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်တတ်တာ လွန် လွန်းနေပါရော။ ပြောဖြင့် မပြောရသေးဘူး။ သူ့ဘက်က သေချာနေ နှိုး

“နင် ... ဗေဒင်ဟောစားပါလား”

“သေချာလို့လား”

၃၆

မမသဒ္ဓါမောင်

“အင်း”

“ဒါဖြင့် ... ဘာလဲ”

“နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်နဲ့ ကတ်ပြားတစ်စုံ”

“ဒါ ... ချစ်ခြင်းသင်္ကေတရဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ပဲ။ ကတ်ပြားထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလဲ။ ဥပမာ ... နှလုံးသားရဲ့ ဘုရင်မတို့။ အချစ်သခင်မလေးတို့။ ဘာညာကွဲကွဲ”

“ဟွန်း ... သိသိနိုင်လွန်း။ နင်ကိုယ်တိုင် ပို့ပေးလိုက်သလား မှတ်ရတယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... မှန်သွားပြန်ပြီလား”

“အေးပေါ့ဟဲ့”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမယ်လေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ တာတာတဲ့”

“ငပေါမ”

“ငါ့ကို ဒေါပွမနေနဲ့။ ဒီမှာ နေခြည် ... ငါ အတည်ပြောတော့မယ်။ နင် သေချာနားထောင်နော်။ ငါက နင့်ဘေးမှာ အရင်လို အချိန်ပြည့်ရှိမနေတော့။ နင် ငါ့ကို အားကိုးလို့မရတော့ဘူး။ အစစအရာရာ နင့်ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရမှာ။ ဒီတော့ နင့်ကို အသည်းအသန်ကြွေပြတိုင်း ပြန်မကြွေပြလိုက်နဲ့နော် မိန်းမ။ နင့်ပုံစံက အိညောင်အိညောင်နဲ့ ... သူများအပျော့ဆွဲဆွဲတာနဲ့ တစ်ခါတည်းပါသွားမှာ”

“ဟဲ့ ... ငါ ငတုံးမဟုတ်ဘူး တာတာရဲ့”

“အေးပါ ... နင့်စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ပြန်ပြောပြပြီး နင် ကြွေပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီလူကို အရင်အဖြေမပေးလိုက်နဲ့ ငါ့ကို တိုင်ပင်ဖို့မမေ့နဲ့နော် ... သိလား”

“အင်းပါ ... စိတ်ချ”

“ဒါဆို ... ဒါပဲနော် ... ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်။ ဘိုင့်အိုင့်”

သူမ ဖုန်းကို ခပ်ဖွဖွချလိုက်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။ ခြောက် ... ခုချိန်ထိ တာတာ့ရင်ထဲမှာ သူမကို စိုးရိမ်စိတ်တွေ ရှိနေတုန်းပါပဲလား။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းစတင်တော့ ရဲရဲနှင့်မာလာပါ သူမတို့အုပ်စုထဲ ပါဝင်နေခဲ့ကြသည်။ ဘယ်သွားသွား ငါးယောက်တစ်ပြုံကြီး တွဲသွားကြ၍ ရဲရဲကို စကားပြောချင်သူ၊ စာလိုက်ပေးချင်သူတွေ အလုပ်မဖြစ်ကြသဖြင့် သူမတို့ ကျိတ်ရယ်နေရ၏။ အိဇွန်နှင့် ပယက လာချဉ်းကပ်ကြသည့်ကောင်လေးများကို ပြန်လှောင်ကြသဖြင့် အခွင့်မသာဘဲ အလစ်ချောင်းနေကြလေသည်။ ပျော်ပျော်ခနဲတတ်သည့် ရဲရဲကလည်း သူမတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပါ၏။

ကော်ရစ်တာကို ပတ်လျှောက်၍ အတန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် ယောက်ျားလေးအုပ်စုနှင့် ပက်ပင်ဆိုးပြီး ပြုဝင်သလိုဖြစ်သွား၏။ ရဲရဲက အလယ်တန်းရှေ့ဆုံးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူမကပါ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ် မွေးပွလွယ်အိတ်မှ သိုးမွေးတို့က လူတစ်ယောက် လက်ထဲ ငြိပါသွားသည်။

“ဟယ်”

“ဟာ ... ကျွတ်”

သူက နာရီနှင့်ငြိနေသည့် ချည်စတိုကို ရှင်းလင်းနေစဉ် နောက်ဆုံးခုံမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏အသံတွေ ထွက်လာတော့ သည်။

“ငြိတွယ်ခြင်း၏အစဆိုတာ အဲဒါကို ပြောတာပေါ့”

“ညီလေးညိုရေ ... တမင်တကာ ငြိတာမဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာ ဖျန်းခနဲ ရဲတက်သွား၏။ သူမက အားနာတာ ရော့၊ မျက်နှာပူတာပါရော့၍ လွယ်အိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်မိပါသည်။

“ဟာ”

သူ့နာရီ ကြိုးပြတ်၍ ဒေါက်ခနဲ သူမခြေထောက်နား ကျကွဲ သွားတော့သည်။ သူက နာရီကို မကောက်တော့ဘဲ နောက်ဆုံးခုံဆီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွား၏။ သူမက နာရီအကွဲလေးကို ကောက် ယူလိုက်ပါသည်။

ရဲရဲက ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေ၍ သူမမျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်မိသည်။

နာရီအကွဲလေးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်ထုပ်၍ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်၏။

“ဟဲ့ ... အဲဒါဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ကြောင့် ... သူ့နာရီ ပျက်သွားပြီလေ၊ ပြန်လျော်ပေး ရမှာပေါ့”

“ဘာလို့လျော်ရမှာလဲ၊ သူ့ဟာသူ လာငြိတဲ့ဟာပဲ လျော် စရာမလိုဘူး ... မလျော်ပေးနဲ့”

“အဲဒီလို ... မပြောပါနဲ့ အိန္ဒန့်ရဲ့၊ သူ့နာရီက ဒေကောင်း စားကြီးဟဲ့”

“လျော်ပေးရမှာပေါ့ အိန္ဒန့်၊ ဒါမှ ဇာတ်လမ်းလှလှလေး တစ်ပုဒ်ရမှာ၊ ကောင်မလေးက နာရီအကွဲလေးကို အမှတ်တရ သိမ်းထားပြီး ကောင်လေးက နာရီအသစ်လေးကို ခဏခဏကြည့်ပြီး ပီတိတွေဖြာလို့”

“ရဲရဲနော် ... ငါလုပ်မိတော့မယ်”

“အကောင်းပြောတာ၊ ဒီကောင်လေး တော်တော်ညှဉ်းသေး တာပဲ၊ ဒီလောက် ... အနီးကပ်နေတာတောင် နေခြည့်မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့မကြည့်ဘူး၊ အ၊ ပေါ့”

“ရဲရဲနော် ... ငါပြောနေတယ်”

သူမ ကျိတ်မာန်လိုက်သဖြင့် ရဲရဲက တိုးတိုးလေး ရယ်နေ ပါသည်။

သူမက လက်ချာစာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်စဉ် စာအုပ်နှင့် ညှပ်ပါလာသည့် ကတ်ကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာ၏။

“ဟဲ့ ... ဒါက ဘာတုန်း”

အိဇွန်က ခပ်မြန်မြန်ကောက်လိုက်ကာ ခေါင်းလေးလုံး ပြူး၍ဖတ်နေကြသည်။ သူမက ဘာမှန်းမသိဘဲ ကတ်ကို ပြန်မလှရ သေး။

“You are my Venus (မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်နတ်သမီး) တဲ့၊ ကြည့်စမ်း ... နေခြည် မရိုးသားတော့ဘူး။ ငါ တာတာ့ကို ပြန်တိုင်ပြောမယ်”

“ဟင် ... ငါမှမသိတဲ့ဟာကို”

“မညာနဲ့ ... မရဘူး။ ပြီးတော့လည်း အရင်ထက်ပိုပြီး လှချင်လာတယ်ဆိုတာပါ ထည့်တိုင်ရမယ်”

“ငါ ... ဘယ်မှာလှချင်လို့တုန်း”

“ခေါင်းမှာ ပန်းပါ ပန်လာတယ်လေ”

“ဟင် ... မပန်ပါဘူး”

“ပြောင်မလိပ်နဲ့ ... ဟောဒီမှာကြည့်”

“ဟယ်”

သူမက ဇွန်ပွင့်လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် နှင်းဆီဝါလေးကို

တအံ့တကြဲဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ... ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါပြလိုက် ပါသည်။

“ငါ တကယ်မပန်ဘူးနော် အိဇွန်နဲ့ တော်ကြာ ... တာတာ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

“အေး ... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ ရဲရဲနဲ့နေခြည် ကားရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်ရပ်တာပဲ။ နေခြည့်ခေါင်းမှာ ပန်းပန်လာတာ မတွေ့မိပါ ဘူး ဒါ ... အခန်းထဲဝင်မှ ခွင့်ဆင်တာနေမှာဟဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့ ... ပန်းက ကျစ်ဆံပြီးမှာ အသာလေး ထိုးစိုက်ထားတာ၊ သေချာပြီ ... နေခြည်တော့ စွန်ပြီဟေ့”

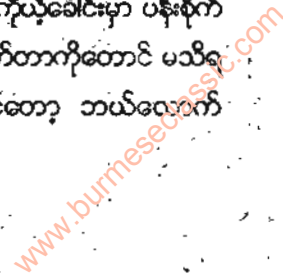
“ဟဲ့ ... တိုးတိုးပြော၊ ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာ လဲ”

“ဒါဆို ... ရဲရဲထင်တာ မှန်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်စမ်း ... ပိုး ဟပ်ဖြူးလေးက ဒါကျ သွက်သား”

“ဟင် ... သူဟုတ်လို့လား”

“သူအကြံဖန်လုပ်လို့ နောက်ဆုံးမှာ ကျန်နေခဲ့တာပေါ့ နေခြည်ရဲ့၊ ဒီလောက်မတုံးနဲ့ ... ဟင်း”

သူမ အသာလေးငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ကိုယ့်ခေါင်းမှာ ပန်းစိုက် လိုက်တာ၊ လွယ်အိတ်ထဲ ကတ်ထည့်ပေးလိုက်တာကိုတောင် မသိရ ကောင်းလားဟုထွေးရင်း တာတာသာသိရင်တော့ ဘယ်လောက် တောင် အပြစ်ဖို့လိုက်မလဲ။

စာသင်ချိန်တစ်ချိန်လုံး သူမကို ဝိုင်းစုနေကြသလို သူ့ကို လည်း နောက်ဆုံးတန်းမှာ နောက်နေကြ၏။ Practical အချိန် Lab အခန်းဆီသို့ သွားကြစဉ် သူမတို့နောက်မှ သူတို့အုပ်စု ကပ်ပါလာ သည်။

“ရဲရဲ”

“ဘာတုန်း”

“သူ့ဆီက တောင်းပေးပါ”

“ဟယ် ... ဘာကိုတောင်းပေးရမှာလဲ”

ရဲရဲ ပြန်နောက်လိုက်သဖြင့် သူ ခေါင်းကုတ်၍ အကျပ်ရိုက် နေသည်ကို ဝိုင်းလှောင်နေကြသည်။ သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင် လျက် ခြေလှမ်းကို ဆက်လှမ်းနေ၏။

“နေ ... နေခြည်”

“ညီလေးညီ ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ရဲရဲသူငယ်ချင်း ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်”

“အာ ... မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း တိတ်တိတ်နေပေါ့”

“ဟာဗျာ”

တခါခါနှင့် ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ Lab အခန်းထဲ ရောက်တော့ Table တစ်ခုတည်းကျသဖြင့် သူက သူမအနီး၌ နေရာ ယူလိုက်၏။

ရဲရဲက သူနှင့်သူမကြားသို့ အတင်းတိုးဝင်လာသဖြင့် ကျန်သူ ငယ်ချင်းတွေ ပြီးနေကြတော့သည်။ သူ မျက်နှာကို ရှုံ့တွလိုက်တော့ ရဲရဲက ဘယ်သူမှမမြင်အောင် သူမကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက် လေ၏။ သူမ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

Practical ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရန် ကားဂိတ်အနီး ခပ်စောင့် နေစဉ် သူက သူမတို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရှိနေ၏။ အနီးနား တစ်ဝိုက်မှ ကောင်မလေးများက သူ့ကို ကျောင်းက king မှန်း သိ ထား၍ အတဲခတ်နေကြသည်။

သူမက သူ့အနီးမှာ တခြားသူငယ်ချင်းကောင်လေးများကို မမြင်သဖြင့် လက်ယပ်၍ခေါ်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါ ၏။

“နောက်နေမှ ယူတော့နော်”

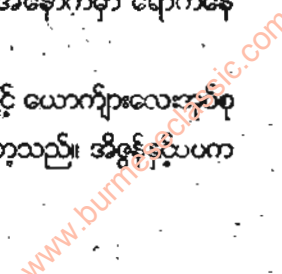
“ဟာ ... ညီလေးညီကို နေခြည်နှင့်ပွင့်က မနက်ဖြန် အဖြေပေးမယ်တဲ့ဟေ့”

“ဟေ ... တကယ်လား”

“ဟယ် ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘယ်အချိန်က အနောက်မှာ ရောက်နေ တာလဲ”

အုန်းခနဲ ရယ်မောသံအကျယ်ကြီးဖြင့် ယောက်ျားလေးအုပ်စု ထဲ သူမတို့နောက်မှ တစ်ပြုကြီးထွက်လာတော့သည်။ အိမ်နီးနီးပက

နီးစပ်ရာကောင်လေးတွေကို လွယ်အိတ်ဖြင့် လိုက်ထုနေ၍ အကုန်လုံး
ဝရန်းထုန်းကာဖြစ်နေကြ၏။ သူက သူမအနီးမှ နီခဲ့သော မျက်နှာဖြင့်
အမြန်လစ်သွားတော့သည်။

ဪ... ညီလေးညီရယ်။ ယောက်ျားလေးတန်မယ်
အရှက်အကြောက်ကြီးလှချည်လား။

အခန်း (၄)

ချယ်ရီဦးနာရီဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး၌ စိတ်ကြိုက်ရှာဖွေနေ၏။
သူ့နာရီမျိုးနှင့် အနီးစပ်ဆုံးတူသည့်နာရီကို ရှာတွေ့တော့မှသာ သူမ
သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။ အရောင်းစာရေးမလေးကို ငွေချေလျက်
ပတ်ကင်ထုပ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။

“အဲဒီတံဆိပ်မျိုးနဲ့ မိန်းမပတ်ရော... ရှိလားဟင်”

“ရှိတယ် အစ်မ၊ ဒါပေမဲ့... မနေ့ကပဲ နောက်ဆုံးလက်
ကျန်နှစ်လုံးကို လာဝယ်သွားလို့ ကုန်နေပြီ၊ နောက်လဆန်းမှပဲ
ရပါမယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့် အဲဒီတော့မှပဲ လာထပ်ဝယ်တော့မယ်
နော်”

သူမ ကျောင်းကိုရောက်တော့ ရဲရဲတို့အုပ်စုက ကြီးရောက် နှင့်နေကြလေပြီ။ သူမတို့အုပ်စု အတန်းထဲဝင်လိုက်တော့ သူတို့အုပ် စုက နောက်ပေါက်မှ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ကျော်စွာက ထိုင်နေရာမှ ထလာကာ စတိတ်ပေါ်တက်၍ ဘုတ်ပေါ်၌ ဝိုင်းစက်လှပသည့် စာလုံးတို့ကို ချရေးလိုက်ပါသည်။

“ယနေ့ ... နေခြည်နှင်းပွင့်မှ ညီလေးညီကို အဖြေပေး လိမ့်မည်”

“ဟယ်”

“ဟာ”

သူက နောက်ဆုံးဆုံမှ အမြန်ထလာပြီး ဘုတ်ထက်မှ စာကို ဖျက်လိုက်၏။ သူ ဒီဘက်ဖျက်နေစဉ် ကျော်စွာက ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ နေ၏။ သူ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ကျော်စွာလက်မောင်းကို လိုက်ထိုး နေစဉ် နေထူးက ရေမွှေးနှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို သူမရှေ့၌ ချပေးကာ သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါသည်။ သူမ ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထား ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို အသာလေး ကိုက်ထား၏။ ရဲရဲက နှင်းဆီ ပွင့်လေးကို ကောက်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ ကျော်စွာကို မောင်းထုတ် ပြီး စတိတ်ပေါ်မှဆင်းတော့ ရဲရဲလက်ထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကိုမြင်၍ သူ ကွက်ခနဲဖျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။

ဖျက်နှာညိုညိုဖြင့် နောက်ဆုံးတန်းသို့ သွားပြန်ထိုင်ရင်း နေ့ကွေးကို လည်ပင်းညှစ်တော့၏။ ရဲရဲက နောက်တန်းဘက်

လှည့်ကြည့်ရင်း ပန်းကို နားရွက်ကြားမှာ ပန်မည့်ဟန်ပြင်တော့ သူ ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ တစ်တန်းလုံး သူတို့အုပ်စု ကို ကြည့်ရင်း ရယ်နေကြ၏။

“ရဲရဲရေ မစနဲ့တော့ဟေ့ ... ဒီမှာ ငါသေတော့မယ်၊ အား ... ဟေ့ကောင် ... ငါ အသက်ရှူကျပ်နေပြီကွ”

ဆရာမ အတန်းထဲဝင်လာတော့မှပဲ ရယ်သံတွေ ငြိမ်ကုသွား သည်။ သူမစိတ်ထဲမှ တာတာ့ကို သတိရနေမိ၏။ ဘာမစွည်းပဲဝယ် ဝယ် အမြဲဆင်တူနှစ်ခု ဝယ်စဉ်မှာ ... အခုတော့ သူ့အတွက် တစ်ခု တည်း သီးသန့်ဝယ်ပေးသည်ကို ဖာတာသိရင် သူမကို ဘာပြော မလဲ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖြူစင်ဆုံး ချစ်လာခဲ့ကြသည့် သူဝယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကြားကို ယခုတော့ သူမိမ်းတစ်ဦး အမှတ်မထင် ဝင်လာ ပါရော့လား။

တာတာရေ ... အကယ်၍များ ငါနဲ့သူ ချစ်သူတွေဖြစ် သွားခဲ့ရင် နင် စိတ်ဆိုးမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းနည်းနေမလား။ သူမ မဝေခွဲတတ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူဟာ သူမနှင့်အနီး ဆုံးကို တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေပြီဆိုတာပါပဲ။

မှန်စားဆင်း ကင်တင်းချိန်မှာ ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ခုံမှာ ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။ သူမက ပတ်ကင်ထုပ်ထားသည့်ဘူးလေးကို သူမယ် ချင်းများမှတစ်ဆင့် ပို့ခိုင်းပါသော်လည်း ဘယ်သူမှ မမိတ်ချင်ကြ။ ရဲရဲထံသို့အရောက်တွင် ... ရဲရဲက ဖျက်လုံးဖြူး ဖျက်ဆန်ဖြူးဖြင့်

ငြင်းဆန်လေ၏

“အမယ်လေး... ရဲရဲကိုတော့ မခိုင်းလိုက်ပါနဲ့ နေခြည်ရယ်၊ နဂိုကမှ King နဲ့ Queen ဆိုပြီး လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားနေတာတော်ကြာ... မြားနတ်မောင်က ပစ်ရာတလွဲဖြစ်နေလို့ ဒုက္ခရောက်သွားပါမယ်”

“ဟင်... ဒီလောက်လေး အကူအညီတောင်းတာတောင်မှ မကူညီချင်ကြဘူး။ တော်တော်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါပဲလား။ ရိုးရိုးသားသားပေးတဲ့ပစ္စည်းကို ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ့ဖို့ ငြင်းနေလိုက်ကြတာ၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း နှင့်ဟာနှင်ပေးပေါ့ နေခြည်ရယ်၊ ရှိတာမှ ခြေလှမ်းဆုံးလှမ်းစာလေးကို”

“ပြီးရော... နောက်တော့မှ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မအော်ကြနဲ့”

သူမက တစ်ဝိုင်းလုံးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး နာရီတူးလေးကို သူ့ထံသို့ သွားပေးလိုက်ပါ၏။ သူမက သူမလာပေးသည့်ဘူးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အလန့်တကြား ငြင်းဆန်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်အင်း... ကျွန်တော် မယူပါရစေနဲ့ နေခြည်၊ ကျွန်တော်နာရီအကွဲလေးကိုပဲ ပြန်ပေးပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ပြီး ဆုံးပါမယ်”

“ပြင်လို့မရတော့ဘူးရှင်၊ အကုန်လုံး တစ်စိတ်ဖြစ်ကုန်လို့ ကျွန်မ အစားပြန်ဝယ်ပေးတာပါ။ ယူနော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာရီက နဂိုကတည်းက အဟောင်းအစုတ်ပါပဲ”

“ညီလေးညို... ရှင် ယူမလား၊ မယူဘူးလား၊ တစ်ခွန်းပဲ ပြော၊ ကျွန်မက သိပ်စိတ်ရှည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်”

“ကဲ”

သူမက ဘူးကိုပစ်ပေါက်ရန် ရွယ်လိုက်စဉ် သူမက ကမန်းကတန်း ထရပ်၍ ဘူးကိုင်တာသည့် သူမလက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပါ၏။

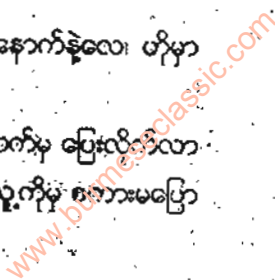
“ဟာ... မလုပ်နဲ့လေ”

“ဟော... အခုဆိုရင် လက်ကိုင်တဲ့အဆင့်နဲ့ ညီလေးညို ဝန်းဝင်သွားပါပြီခင်ဗျာ”

သူမက သူ့လက်ထဲမှနာရီကို ရုန်းဖယ်လိုက်ရင်း ကင်တင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟယ်... နင်တို့ကလည်း အရမ်းမနောက်ခံလေ၊ ဟိုမှာ နေခြည် ငိုသွားပြီဟဲ့”

ရဲရဲက သူတို့ကိုပြောလိုက်ရင်း သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်လာတော့သည်။ အတန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြော

တော့ဘဲ ခေါင်းကို ခုံပေါ်မှောက်ချလျက် ငိုနေမိ၏။ ရှက်တာလား။ ဘာလား မဝေခွဲနိုင်ဘဲ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာကာ လူက ကတုန် ကယင်ကြီးဖြစ်လျက် မျက်ရည်တို့က တပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ တာတာသာသီသွားရင် သူမကို ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသထွက် မလဲမသိဘူး။ အခုလို စိတ်အားဖယ်နေချိန်တွေမှာ သူမနံဘေးနား အမြဲကရုတစိုက်ဖြင့် အားပေးလေ့ရှိသည့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေး ကို တောင့်တမှုက ယခုအချိန်မှာ ... ဒီကရီအမြင့်ဆုံး ဖြစ်နေတော့ သည်။

သူက သူမဘေးရှိ တစ်ဖက်ရုံ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းကို ကုတ်နေမိတော့သည်။ ရဲရဲတို့ အိမ်နံနံတို့ကလည်း တတ်သလောက် ပြောပြ၍ ချောနေပါသော်လည်း ကလေးတစ်ယောက်လို ဝမ်းပန်း တနည်း ငိုနေသည့် သူမက အရှိန်မပြတ်ငိုကျွေးနေဆဲ။

“နေခြည် ... ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အပြစ်ပါ”

“ဘာမှလာမပြောနဲ့ ... မကြားချင်ဘူး”

သူမက ဗလုံးဗထွေးရေရွတ်လိုက်ပြီး ဘယ်လိုမှ စာဆက် သင်၍မရမှန်း သိနေသည်မို့ နေရာမှ မြန်းခနဲထရပ်ကာ ကျောင်း ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်နံနံပုက Taxi တစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက် ပြီး သူမကို တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

တာတာရေ ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ငါ

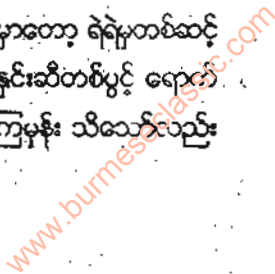
မျက်ရည်ကျတာကိုသိရင် နင် ငြိုငြင်မှာလားဟယ်။

အဲဒီရက်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူနှင့်သူမကို မည်သူမှ မစ နောက်ရဲကြတော့။ သူမ မကြိုက်မှန်းသိသွား၍ အချင်းချင်း တီးတိုး ပြော၍သာ ငြိမ်နေကြတော့သည်။ သူမမှာတော့ ဘာအကြောင်းပြ ချက်မှ မခိုင်လုံပါပဲ ငိုကျွေးခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ပြန်ရှက်နေပြီး မသိချင် ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါတော့၏။

သူမတို့အုပ်စု သွားလေရာမှာ သူတို့အုပ်စုက မလှမ်းမကမ်း အကွာမှ လိုက်ပါလာသော်လည်း အရင်လို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် မစရဲကြတော့။ သူနှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်တိုင်း သူမမျက်ဝန်းမှ တောင်းပန်သည့်အရိပ်အယောင်ကို မြင်နေရ၏။ သူမ တတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အရှက်သည်းစွာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ကို လွှဲစမြဲ။

ဤသို့ဖြင့် First Year ဖြေခါနီးအချိန်မှာတော့ ရဲရဲတစ်ဆင့် သူထေသို့ ဘူးတစ်ဘူးနှင့်အတူ အနက်ရောင်နင်းဆီတစ်ပွင့် ရောတ် ထာပါတော့သည်။ သူငယ်ချင်းများ သိချင်နေကြမှန်း သိသော်လည်း အိမ်ရောက်မှသာ သူမ ဖွင့်ဖြစ်၏။

စက္ကူဘူးကလေးထဲမှ ကတ်ပြားလေးတစ်ခုနှင့်အတူ ထံတောင်အရွယ်ပမာဏရှိ ဝက်ဝံရုပ်ကလေး ထွက်လာ၏။ ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကို ဖိမိတော့ I Love You ဟူသည့် အသံသေးသေးလေး အကြိမ်ကြိမ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူမ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ကတ်ကလေးကို ယူဖတ်လိုက်ပါ၏။ ကွန်ပျူတာစာလုံးများဖြင့် ခိုက်နှိပ်ထားသည့် စာလုံးစောင်းလေးများကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

*My Beloved Nay Chi,
Please don't be upset with me. I beg you to
forgive me.*

*I Love you so much. It comes from the deepest
place of my heart. So, you trust my love. My life
without you is quite meaningless.*

*Your ...
Nyi Lay Nyo*

[ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ နေ့ရက် -
ကျေးဇူးပြု၍ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့လို့ မင်းကို ကိုယ်
အနားအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။
ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါတာ ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ အနက်

ရှင်းဆုံးနေရာက လာတဲ့စကားပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ချစ်ခြင်းကို မင်း ယုံကြည်
ပါတယ်။ မင်းနဲ့သာ ဝေးရရင် ကိုယ့်ဘဝက အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ပါဘူး။]

မင်းရဲ့
ညီလေးညွှီ

သူမရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ရင်း ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပါ၏။ ညီလေးညွှီ... ရှင့်အကြည့်၊ ရှင့်မျက်လုံး၊ ရှင့်အပြုံးတွေကို နေ့စဉ်အမျှ မြင်တွေ့နေစဉ်ကတည်းက ကျွန်မရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေခဲ့တာကို ရှင် သိနေမလား။ ရှင့်ကို ကျွန်မစိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ ရှက်စိတ်တွေ မွန်ပြီး ငိုခဲ့တာကို ပြန်တွေ့မိရင်း ရှက်နေမိခဲ့တာပါ။ ကျောင်းတွေ ပိုက်တော့မယ် ညီလေးညွှီ။ ရှင့်ကို အပြေပေးလိုက်ရင် စာမေးပွဲအတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်လို့... ဒီလိုပဲနေလိုက်တာ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို တျောင်းပြန်ဖွင့်မှပဲ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့နော်။ အခုတော့ ခဏမေ့ထားကြစို့။

သူမ ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ခပ်ဖွဖွနှစ်နှစ်ခိုက်လိုက်စဉ် ဖုန်းသံ ဖြည့်လာ၏။ ထိတ်လန့်သွား၍ ရင်ကို အသာဖိလိုက်ရင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့... ဘုရားရေ (၈) နာရီတောင် ထိုးနေပါပေါ့လား။ သူမ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ပူစီလေး... စာကျက်နေလား”

ချက်ချင်း စကားမပြန်နိုင်ဘဲ ရင်ခုန်သံကို တည်ငြိမ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားယူနေရ၏။ တာတာရေ ... စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာကျက်ရမယ့်အချိန်မှာ ငါက ရှည်စားစာဖတ်ပြီး ပီတိတွေ့ဖြစ်နေတာ ကို နင်သာ တွေ့သွားရင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်တောင် အပြစ်တင် လိုက်မလဲနော်။

“နေခြည် ... နင် နေကောင်းရဲ့လား၊ အသံလည်း ပြန်မပေး ဘူး”

“ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် တာတာ”

“နင် ... စာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ရမှာမို့ ငါ ဒီလေးငါး ဆယ်ရက် ဖုန်းမဆက်တော့ဘူးနော် ... သိလား၊ နင့်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ နင်တို့ စာမေးပွဲဖြေပြီး နောက်တစ် ရက်မှ ငါ ကိုကိုကို နှင့်အိမ်မိခိုင်းမယ်နော်။ နင့်ကို ငါ လက်ဆောင် ပေးစရာရှိတယ် နေခြည်ရဲ့။ အိမ်နဲ့ယုကိုလည်း ငါ သတိရတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ငါလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ငါ့ရဲ့ကိုးအုပ်မြောက် စာအုပ်ကို အပြီးရေးမှာ၊ ဒီတော့ ... လူချင်းတွေ့မှပဲ ဆယ်ရက်စာ စကားတွေစပြီး ပြောကြတာပေါ့နော်။ နင် ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

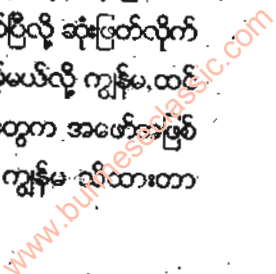
“ပြောစရာမရှိရင်လည်း ရပါတယ်၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက် နော်၊ အအေးမခံနဲ့ အစားလည်း ကြည့်ရှောင်ဦး၊ စာမေးပွဲကို ကောင်း ကောင်းဖြေနိုင်ဖို့ ဦးနှောက်ခွင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးမယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါ တာတာ”

“ဒါဆို ဒါပဲနော် ... ငါ ထမင်းမစားရသေးဘူးဟဲ့၊ နင့်ကို အရမ်းသတိရနေလို့ ဖုန်းအရင်ဆက်လိုက်တာ၊ ကဲ ... စာကျက် တော့နော်၊ ဘိုင့်ဘိုင့်”

သူမ ဖုန်းကိုကိုင်လျက် ဝိုင်နေမိ၏။ ကြည့်ပါဦး ... သူငယ် ချင်းဖြစ်သူက သူမကို သတိတရဖုန်းဆက်နေချိန်မှာ သူမက တာတာ မဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်အကြောင်းကို တွေးနေမိချိန်၊ သူမ အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းဝယ်ထားချိန်မှာ သူမက တာတာမဟုတ် တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်ကိုသာ လက်ဆောင်ပေးပြီးချိန် ဖြစ်နေပါရော လား။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ တာတာရယ်။ အချစ်ရဲ့ဖြားယောင်းခြင်းကို ငါ အပိုင်မိခံလိုက်ပြီ။ ငါ သူ့ကို မေ့လို့မရတော့ဘူး တာတာ။ သူ့ရဲ့တောင်ပန်တဲ့အကြည့်တွေက ငါ့နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်သွားခဲ့ ပြီးတာကို နင်သိရင် ငါ့ကို ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ နင် နှိပ်ကွပ်မှာ လဲ။ အချစ်ဟာ လူတွေ့ရဲ့စိတ်ကို ရူးသွပ်မိုက်မဲစေတယ်လို့ဆိုရင် ငါ ... မိုက်မဲခွင့်ကိုပဲ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံရယူလိုက်ချင်ပါတယ်။

မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်ကျလာရင်း ဖုန်းကို ပြန်တင် လိုက်ပါသည်။ ညီ ... ရှင့်အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မဆီမှာ မျက်ရည်တွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင် မထားခဲ့တူး။ ပြီးဖျော် ကြည်နူးရမှာကို မျက်ရည်တွေက အဖော်အဖြစ် ရောက်လာတော့ ကျွန်မ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မ လိထားတာ

တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မ ညီကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာ ပါပဲ။

နောက်ရက်မှစ၍ သူမတို့စာမေးပွဲတွေ စတင်ဖြေဆိုရပါတော့ သည်။ သူနှင့် တစ်ခန်းတည်း ဖြေဆိုခြင်းမို့ သူမမျက်နှာ အနည်း ငယ်ရှက်သွေးဖြာနေရ၏။ သူက စာမေးပွဲတွင်းမို့ သူမကို တကို့ပူ ဆာ၍ အဖြေတောင်းခြင်းမျိုး မရှိချေ။ နေ့စဉ် စာမေးပွဲဖြေရာ၌လည်း သူမ ပြေပြီးသည့်အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းတတ်၍ သူမ ကားပေါ်တက်၊ အိမ်ပြန်သွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်နေတတ်လေသည်။

နောက်ဆုံးကာသာကို ဖြေဆိုအပြီးတွင် သူနှင့် လေးငါးလ ကွဲကွာနေရမည်ကိုတွေးပြီး သူမရင်ထဲမှာ လွမ်းနေသလိုလို ဟာတာ တာခံစားမှုဖြင့် တစ်ညနေလုံး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေရသည်။ ဇာကြိုသည့် ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်စဉ် သစ်ပင်အောက်၌ လက်ပိုက်ရပ်နေရင်း သူမကို တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေခဲ့သည့် အကြင်နာမျက်ဝန်းတို့ကို တစ်မှိတ်မှိတ်မြင်ယောင်နေမိရင်းက သူမရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်ရန် လျှက် တအံ့ခွေးခွေး၊ အို ... ညီရယ်။

ည ရှစ်နာရီထိုးသွားချိန်တွင် ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် တာတာ

တော့ မအောင်နိုင်ဘဲ သူမထံ ဆက်လေ့ပြီဟူသည့်အတွေးဖြင့် ဖုန်း ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“တာတာလား... ငါ နင့်ကို အရမ်းလွမ်းနေတာသိလား ပြီးတော့ နင့်ကို ငါ ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့အကြောင်းတွေကို နင့်ကို ဖွင့်ပြောပြချင်တယ် တာတာ မနက်ဖြန် ငါတို့တွေ့မှ ပြောကြတာပေါ့နော်။ ငါတော့ ဒီညတစ်ညလုံး အိပ်လို့ပျော်မယ်မထင်ဘူး ကာတာရယ်။ ငါ့ရင်ထဲကို နင် အရင်လို မြင်တတ်ရင် မြင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ငါလေ ...”

“နေနေ ... ကျွန်တော် ညီလေးညီပါ”
“ဟင်”

သူမ အလန့်တကြားရေရွတ်လျက် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ ပြင်း ထန်စွာ ခုန်သွားရတော့သည်။ ဘုရားရေ ... ညီတဲ့။ ညီဆိုပါလား။

“နေနေ ... ကျွန်တော့်ကို နေနေလို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါနော်။ နေနေလို့ပဲ ကျွန်တော်လည်း ဒီည အိပ်မပျော်နိုင်လို့ အရဲစွန့်ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။ နေနေကတော့ ကျွန်တော့်ကို မေ့နေမှာပေါ့ နော်။ ကျွန်တော့်မှာသာ မိုးပေါ်က လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းနဲ့ ချပေးပါလို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလို မဖြစ် နိုင်တဲ့အရာကို အရှူးအမှူး တမ်းတနေမိခဲ့တာပါ။ ပုံပြင်ထဲက နတ်သမီး လေးကို တောင့်တမိတဲ့ နွားကျောင်းသားလေးရဲ့ နီးတစ်ဝက်အိပ်မက် ထဲမှာ ကျွန်တော် နစ်မြှော့ပါနေခဲ့မိတာဟာ တကယ်တော့ အလွန်

ပိုက်မဲတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိတာပါပဲ။ ကွယ်ရာမှာ နေနေ ကျွန်တော့်ကို လှောင်နေမလား။ ဟင် ... အနုလက်နဲ့ ရွှေ့ကက်ကိမှ နှိုက်ချင်တဲ့ သူဖုန်းစားလို့ အပြစ်တင်နေမလား။ ကျွန်တော် နေနေ ကိုချစ်တာ ဘာဂုဏ်ပကာသနမှမပါတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ပါ။ နေနေကို နေနေဆိုတဲ့အပြင်တစ်ခုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ချစ်တာပါဆိုရင် နေနေ ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလား။ အခုဆို ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မနေ တတ်တော့ဘူး နေနေ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒုက္ခတွေတွေ နေပြီ၊ စားလည်း နေနေ၊ သွားလည်းနေနေ၊ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း နေနေ ကိုပဲ အမြဲတွေ့နေမိတယ်။ စာမေးခွဲတောင် အောင်ပါတော့မလား မသိပါဘူး နေနေရယ်။ သိချင်းတွေလည်း ရေးလို့မရ ဆိုလို့လည်း မရနဲ့ ကျွန်တော်တော့ ရူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲ သူပြောနေသည့် စကားလုံးတွေ ထဲ အလိုက်သင်စီးမျောနေလေတော့သည်။

“နေနေ ... အခုဆို ကျောင်းတွေပိတ်ပြီ၊ နေနေဆီက အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲမသိရဘဲ ကျွန်တော် မနေတတ်ဘူး။ ကျွန် တော်ပျော်လင့်ထားတာတွေ ဖြည့်ပေးနိုင်မလား နေနေ၊ နေနေပတ် ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်တော့်ထက် အစစအရာရာ သာတဲ့သူတွေ ရှိနေမှာ ကို ကျွန်တော် သိနေပေမယ့် အချစ်အပူခံဝင်ခွင့်ကို နောက်ဆုံးနေရာ ကပဲ တန်းစီစောင့်ပါရစေ၊ လူက နောက်ဆုံးမှာ ရှိနေပေမယ့် နေနေ ကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက ဘာနဲ့မှ နှိုင်းဆမရအောင် ရှိနေတာကိုတော့

နေနေ ယုံပေးပါနော်၊ နေနေ ... ဟယ်လို ... နေနေ ကျွန်တော် ပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လားဟင်”

သူမ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်မိ၏။ သူမ၏နှလုံး သားတစ်ခုလုံးကို အရည်ပျော်နိုင်စွမ်းရှိသူဟာ ‘ညီ’ ဆိုတဲ့ ဘန်ခိုးရှင် လေးပါပဲ။

“ညီ”
“ဟင်”

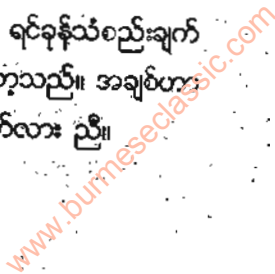
“ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့နော်၊ ညီကြားချင်တဲ့ အဖြေကို အဲဒီတော့မှပဲ ယူပါလား ညီရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို အခုပေးလိုက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမှာလို့လဲ နေနေ ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရေးပျက်အောင်တော့ မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ ကျွန် တော် ပျော်ပါရစေလား နေနေ”

သူမ ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်လိုက်မိသည်။ လူနာ အမဲခြောက် တောင်ဆူလို မရမကတောင်နေသည့် သူ့ကို သူမ ပျော်စေချင်ပါ သည်။ ကျွန်မ မလိမ်ချင်ဘူး ညီ ... တကယ်ပါ။

“ညီ ... ကျွန်မ ... ညီကို သိပ်ချစ်ပါတယ်”

သူမ ဖုန်းကို လျှင်မြန်စွာ ချလိုက်ရင်း ရင်ခုန်သံဝည်းချက် မမှန် ခုန်နေသည်ကို တငြိမ်ငြိမ် ခံစားနေမိတော့သည်။ အချစ်ဟာ ပျော်စရာတွေကို ယူဆောင်လာပေးတာ မဟုတ်လား ညီ။

ထားစရာမလိုဘူးလို့ ငါယုံထားတယ်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ တာတာ၊ ငါ နားမလည်ဘူး”

“အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတော့လည်း နိုးအောင် နိုးဖို့က ငါ့တာဝန်ပဲပေါ့ နေပြည်၊ ငါလေ ... ညက တစ်ညလုံး အိပ်လို့ မပျော်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး စာပေးပွဲနောက်ဆုံးရက်မှာ အိပ်ရေး ဝဝအိပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး ဖုန်းနားမှာ ငါ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့တာပါ။ ဒါကို ကိုကိုသိတယ် နေပြည်”

“တာတာ”

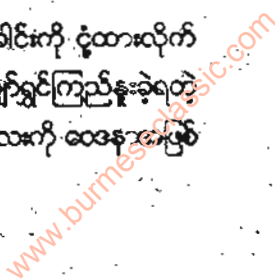
“ငါ ... တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ညက စ နာရီကနေ နာရီဝက်လုံးလုံး နင့်ကိုငါ အဆက်မပြတ် ဖုန်းခေါ်နေခဲ့ပါတယ် နေပြည်၊ ငါ့မှာတော့ နင်နဲ့ ပြောစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ပြောခွင့်ရမလား၊ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ တစ်ခွက်ခွက် ခေါ်နေ ခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံးတော့ အမောဆီ လက်လျှော့ခဲ့ရတာပဲ၊ ငါနဲ့ ဆက် သွယ်နေကျအချိန်ကို ဖွဲပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာတည်းက နင် ဖုန်းပြော ခဲ့သူဟာ သာမန်သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ငါထင်တယ် ... ဟုတ်ရဲ့လား”

သူမ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားပြီး ခေါင်းကို ငုံ့ထားလိုက် တော့သည်။ ကြည့်စမ်း ... သူမရဲ့ ထဒက်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရတဲ့ နာရီဝက်အချိန်ဟာ သူမရဲ့အချစ်ပုံသုဉ်းလေးကို ဝေဒနာပေးဖြစ် နေတီးပေးခဲ့သလိုဖြစ်နေပါရောလား။

အခန်း (၅)

ခြံထဲသို့ ပါဂျဲနိုးကားတစ်စီး ဝင်လာ၏။ ရေကူးကန်၏နံဘေး ရှိ ထိုင်ခုံပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် သူမအနီး၊ လမ်းဘေး၌ ကားရပ်ကာ တာတာ ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုကြည်သာက တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် တာတာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လက်ပြ နှုတ်ဆက်စဉ် ကားက ခြံမြင်သို့ ထွက်သွားတော့၏။ သူမအနီးသို့ တာတာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာပါတော့သည်။

“နေပြည် ... နင်နဲ့ငါဟာ ဟိုး ... မူကြိုမှာကတည်းက အတူတူတွဲခဲ့ကြတဲ့သူတွေပါနော်၊ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ် ယောက် ကကြီးကနေ အ၊အထိ သိခဲ့ကြတာပါ။ ငါတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးကိုမှ ဖုံးကွယ်စရာမရှိသလို ... ဘာကိုမှ လျှို့ဝှက်

“သူ ဘယ်သူလဲ နေပြည်”

“သူငယ်ချင်းပါ တာတာ”

“မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ဘူးမှတ်လား”

သူမ ခေါင်းကို မညှိတ်ချင်ပါဘဲ ညှိတ်ပြုလိုက်၏။ တာတာက သူမကို မျက်ရည်တို့ ဝေနေသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“နင်နဲ့သူ ... တော်တော်ကြီး ရင်းနှီးနေပြီပေါ့”

“တာတာ ... ငါ ... ငါ သူ့ကို ညကစဲ အဖြေပေးလိုက်မိတယ်၊ ငါ နင့်ကိုမတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟယ်၊ ငါလေ သူ့ကို ... သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် တာတာ”

စကားသံတို့က တိတ်ဆိတ်သွား၏။ တာတာက သူမကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသလို ငေးကြောင်ကြည့်နေလေသည်။ မိနစ်တော်တော်အကြာမှာ ... သတိဝင်သွားဟန်ဖြင့် တာတာ ကျိတ်ပြုံးလိုက်၏။

“အင်းပေါ့လေ ... အချစ်ဟာ ဖမ်းစားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ငါ အတည်ပြုရတော့မှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါ အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး နေပြည်၊ ငါခံစားရတဲ့ ခံစားချက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိတာပါ။ ၅၂၈ ဆိုတာ ၁၅၀၀ နဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့ သေးသေးမွန်မွန်လေးဖြစ်သွားရတာပါပဲ၊ ငါ ရင်ထဲမကောင်းတာတော့ အမှန်ပါ နေပြည်၊ ရင်ဖွင့်ဖော်ရယ်လို့ ငါ သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့အချက်က ငါ့ကို

အနုတ်ပြသွားတာပါလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... နင်ဟာ ငါ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပဲ တာတာ”

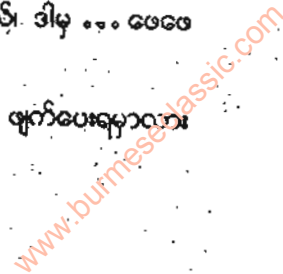
“သေချာလို့လား နေပြည်၊ အစစအရာရာ တိုင်ပင်ရမယ့် ကိစ္စကိုတောင် နင်မေ့ထားနိုင်ခဲ့ပြီပဲ၊ နင်ပျော်တယ်ဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါတယ် နေပြည်၊ နင်းဆီပွင့်လေးကို သူများသူ့များစိုပြီး ဆူးခက်လေးလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ငါ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကံကြမ္မာက ငါ့ကို အခွင့်အရေးကို ခဏတာပဲ ပေးခဲ့တယ် နေပြည်၊ ငါ့ကိုယ်စား နင့်ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ့်သူ ရှိနေခဲ့တာကို ငါ မုဒိတာမွှားနိုင်ရမှာပေါ့၊ နင့်ကိုယ်စား ငါ ဝမ်းသာပါတယ် နေပြည်၊ တကယ်ပါ”

“တာတာ ... ငါ စိတ်မကောင်းအောင် မပြောပါနဲ့ဟယ်၊ ငါ သူ့ကို ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အချိန်ဟာ သိပ်ကို တိုတောင်းလွန်းနေမှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့နုလုံးသားကို ငါ ညှာလို့မရနိုင်လို့ပါ”

“အမိက,က နင် လူရွေးမမှားရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဒီကိစ္စကို ဖေဖေကို ငါ အသိမပေးချဘူး တာတာ၊ ငါတို့ ဇနီးဆက်နေကျအချိန်ကို ငါ သူ့ကိုပေးချင်တယ်၊ ဒါမှ ... ဖေဖေ ချိတ်မိမှာလေ၊ နင် ငါ့ကို နားလည်ပေးပါနော်”

“တစ်ပတ်ခြား တွေ့နေကျရက်ကိုရော ဖျက်ပေးရမှာလား နေပြည်”

“တာတာ... နင် ငါ့ကိုမရွံ့ပါနဲ့”

တာတာက သူမထံမှ အကြည့်ကိုလွှဲရင်းက ခြောက်ကင်ကပ်ရယ်နေ၏။ ချစ်သူနှင့်သူငယ်ချင်းကြားရှိ သံယောဇဉ်လွန်ဆွဲပွဲက ဤမျှပြင်းထန်နေလိမ့်မည်ဟု သူမ မထင်ခဲ့မိခဲ့။

“ငါ့ ကိုယ်ချင်းစာပေးနိုင်ပါတယ် နေခြည်၊ နင် သိထားဖို့က နင့်ဘဝမှာ တွယ်တာမောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အမြဲကမ်းမဟုတ်တောင်မှ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုခုကြောင့် နင် သတိတရရှိခဲ့ရင် ငါ ကျေနပ်ပြီ၊ နင်စိတ်ချမ်းသာနေချိန်၊ နင် ကြည့်နူးပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ ငါ့ကို မေ့ချင်မေ့ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့... နင် ဝမ်းနည်းအားငယ်နေချိန်မှာ ငါ့ဟာ နင့်အနားမှာ အားပေးဖော်အဖြစ်နဲ့ ရှိနေခွင့်ကိုတော့ ငါ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ အဲဒီအခွင့်အရေးတစ်ခုကိုတော့ ငါ့ကိုပေးပါ နေခြည်”

တာတာက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့်ဘူးလေးကို ဖွင့်၍ သူမ၏ဘယ်လက်၌ နာရီလေးကို မတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“၅၂၈ ဆိုတာ ပူလောင်ခြင်းမရှိတဲ့ အေးမြတဲ့မေတ္တာတစ်ခုပါ။ ငါ့ဘက်က နင့်အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲသလို နင့်ကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကလည်း တစ်ရွေးသွားမှ မလျော့သွားပါဘူး နေခြည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ထုံးစံကို ငါ ဘယ်တော့မှ မဖျက်ပါဘူး ဆိုတာကို နင်သိရင် နင့်အပေါ်မှာ ငါ ချစ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်။ ငါ သွားတော့မယ် နေခြည်။ ငါ့အိမ်ခန်းထဲက ဖုန်းကို ညှစ်ညှစ်တိုင်း

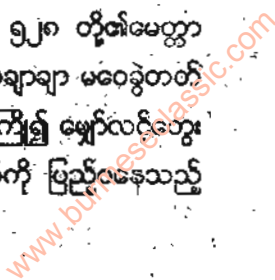
ပလပ်ဖြူတံဖိုတာဝန်ကို မပျက်မကွက်ဆောင်ရွက်ဖို့ ငါ ဘယ်တော့မှ မမေ့စေရပါဘူး”

တာတာက သူမကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခြံထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ရွက်ရွာသွားပါးတော့သည်။ သူမ တာတာကျောပြင်ကို အဝိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေခဲ့မိလေ၏။

ကျောင်းပိတ်နေစဉ်ကာလတွေမှာ ညစဉ် ဖုန်းဆက်သွယ်သည့်အလုပ်ကို သူမ ညီကိုပဲ ပေးခဲ့ပါလေ၏။ ချစ်သူ၏စကားသံ၊ ချစ်သူ၏အကြင်နာတို့သည် သူမ၏နုလုံးသားကို ပိုမိုအေးမြစေသလို လှပစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အိမ်မက်ပေါင်းများစွာကို ဖန်ဆင်းပေးခဲ့လေသည်။ နုလုံးသားကို ပိုင်စိုးမင်းမှုနေသည့် အချစ်နတ်မင်း၏ ဇစ်စားတုတ်နှောင်မှု၌ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ သူမ အကျဉ်းကျခံနေရသည့် ခံစားမှုသည် ဘာနဲ့မျှ နှိုင်းဆဲမရနိုင်သည့်အရာများပင် ဖြစ်၏။

တာတာပြောခဲ့သလိုမျိုး ၁၅၀၀ နှင့် ၅၂၈ တို့၏မေတ္တာ အတိမ်အနက်ကွာခြင်းပေလား။ သူမ သေသေချာချာ မဝေခွဲတတ်ခဲ့။ သူမ၏ပစ္စုပ္ပန်ကာလတို့သည် အနာဂတ်ကိုကြို၍ ဖျော်လင့်သွားတတ်၍ အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးပုံဖော်ရင်း အဝိပ္ပာယ်ကို ပြည်လနေသည်

နေ့သစ်ပေါင်းများစွာကို ရရှိပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပါ၏။ အချစ်တို့ဖြင့် သူမနှင့် ညီ ပျော်ဝင်နေချိန်၌ အခိုက်အတန့်ကာလလေးမှာ တာတာ့ကို သူမ မေ့ထားခဲ့ပါသည်။

လူချင်း မတွေ့ကြတော့သည့်နောက်ပိုင်း၌ တာတာ သူမ အပေါ် စိတ်စုနေပြီလားဟူသည့်အတွေးမျိုးကို သူမ မတွေးမိခဲ့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မကြာခဏစိတ်ကောက်လေ့ရှိသူသည် သူမ သာလျှင်ဖြစ်၍ အစဉ်အမြဲလိုက်လျော အလျော့ပေးခဲ့ရသူက တာတာ သာ ဖြစ်နေခဲ့သည်မို့ သူငယ်ချင်းဟူသည့် အဖြူရောင်ကြိုးမျှင်လေး သည် သူမဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသ၌ မှုန်ဝါးဝါးဖြင့် အရာမထင်ခဲ့။

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်တော့ ညီနှင့် သူမတို့၏အပြုံးချင်း ဖလှယ် ၍ ရင်ခုန်သံစဉ် ညီကြာသည့် ရက်ပေါင်းများစွာအဖြစ် အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပါ၏။ ဟိုအရင်အချိန်တွေတုန်းကလို သူငယ်ချင်းဖြစ် သူကို တသသနှင့် တမ်းတစိတ်တို့ သူမထံ၌ ပျက်သုဉ်းနေတာအမှန် ဟု သူမ ဝန်ခံချင်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဘဝဖြင့် ရှင်သန် ခဲ့ရသည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့ ရသည့် ဉာဉ်အတိုင်း သူမ၏အဖျော်ကာလတို့က အဆုံးမဲ့။

အတန်းလစ်၍ ကျောင်းချိန်တစ်ချိန်လုံး ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း သည့် တစ်နေရာ၌ ချစ်သူ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝိုနွဲ့၍ ယုယကြင်နာသည့် ခံစားမှုတို့က ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ရင်ခုန်သံကို ဖန်ဆင်းပေးသည့် အလား။ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဟူသည့် ကြားဖူးနားဝ စကားစုတို့သည်

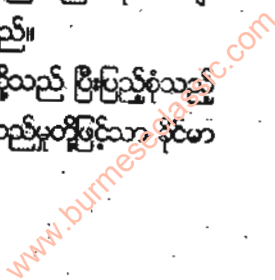
သူမ၏မျက်ကန်းချစ်ခြင်းတို့၌ ညီအပေါ် ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက် များမှမရှိဘဲ မျက်စိစုံတိတ်၍ ချစ်မိခဲ့သည့်ကာလများစွာ၏ ပြယုဂ်တစ်ခု သာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ အတန်းနားသို့ အရောက်ပြန်ရန် အလန်းပေးထားသည့်နာရီမှ အချက်ပေးသံကြားမှပင် ညီနှင့်သူမ တို့၏ ချစ်ခြင်းသံစဉ်တို့ကို ရပ်တန့်စေခဲ့ပါသည်။ နာရီလေးကိုကြည့် ရင်း ညီကို ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ဒီဇိုင်းအမျိုးအစားနှင့် တူညီနေသည့် တံဆိပ်မျိုးဖြစ်သည်ကိုတောင် သတိထားမိခြင်းမရှိဘဲ တာတာ့ကို အမှန်တကယ်ပင် သူမ မေ့ထားခဲ့လေ၏။

ဘဝဆိုတာ အချိန်တန်တော့လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ရမှာပါလေဟူသည့် ဖြေတွေးတစ်ခုဖြင့်သာ သူမ နစ်မျောနေ ခဲ့၏။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကို ချစ်မဝနိုင်သည့် ဖေဖေ ထံ၌ သူမကို မစွန့်ပစ်နိုင်၊ မခွဲခွာနိုင်သည့်အချက်ကို ကြိုသိထားခဲ့၍ ညီနှင့် သူမ၏အနာဂတ်ကို တွေးမပူမိခဲ့။ ရှေ့ရေးကို တင်ကြိုရေးဆွဲ ခဲ့သည့် အစီအစဉ်တို့၌ သူမ၏ဆန္ဒကိုသာလျှင် ညီလည်း လိုက်လျော ပေးလိမ့်မည်ဟူ၍ တထစ်ချယုံကြည်မိခဲ့ပါသည်။

သူမ မျှော်လင့်ထားမိသည့်အိမ်မက်တို့သည် ပြီးပြည့်စုံသည့် အလှအပ၊ အရာရာလိုလေသေးမရှိသည့် နားလည်မှုတို့ဖြင့်သာ ခိုင်မာ နေခဲ့ပါ၏။

ညစဉ် ဖုန်းဆက်၍ ချစ်သူ၏စကားသံချို့ချို့တို့ကို နားဆင်ရချိန်၌ ဒီအချိန်ဆို တာတာလည်း သူမထံ ဖုန်းခေါ်ချင်မှာ၊ စကားပြောချင်မှာပဲလေ ဟူသည့် အတွေးမျိုးကို မတွေးမိခဲ့လေသည်အထိ ချစ်ခြင်း၏အတ္တများစွာက တစ်ကိုယ်လုံးကို အပြည့်အဝဖုံးလွှမ်းနေခဲ့လေသည်။ ဪ... အချစ်ဟာ အရာရာကို မေ့လျော့စေတတ်သည်လေ။

* * *

အခန်း (၆)

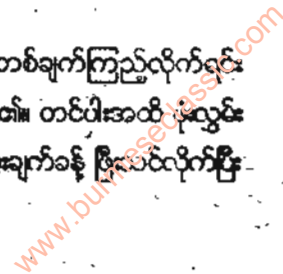
“မမလေး... ဘာကြီးက အိမ်အောက်ကို ဆင်းလာပါဦးတဲ့”

“ဟာ... ငါ ဒီမှာ သီချင်းနားထောင်နေတဲ့ဟာကို၊ ဖေဖေကလည်း ဘာကိစ္စရှိနေပြန်လဲမသိ”

“ညှော်သည်တွေနဲ့ စကားပြောဖို့ ခေါ်တာထင်တယ် မမလေးရဲ့”

“ကျွတ်... သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

ခုတင်ပေါ်မှထရပ်၍ မှန်ချောမှာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင် အဝတ်အစားတို့ကို ပြန်အောင် ဆွဲဆန်လိုက်၏။ တင်ပါးအထိ နှလွှမ်းနေပါသည့် ဆံနွယ်တို့ကို ဘီးဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ခန့် ဖြီးပင်လိုက်ပြီး

အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ လှေကားထစ်များကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်း၍ အောက်ထစ်ကို လှမ်းအကြည့်။ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးအောင်ခင် ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဖေဖေကလည်း အထူးအဆန်း ထွင်သည်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ သမီးကို ခေါ်ရတယ်လို့ ဒီမှာ ... သီချင်းနားထောင်နေတာ feeling ပျက်သွားပြီ”

“ဪ ... သမီးရယ် ကိစ္စရှိလို့ ဖေဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဖေဖေ၊ လေးလေးအောင်က သမီးနဲ့ အထူးတလည်မိတ်ဆက်ပေးရမယ့် ထွင်သည်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

လူကြီးတွေ သဘောတကျဖြင့် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်ကြပါ၏။ လေးလေးအောင်နံဘေး၌ ထိုင်နေသည့် သူမထက် အတော်ကြီးပုံရသည့် လူတစ်ယောက်က သူမကို မိန့်မိန့်ကြီးဖြင့် ပြေးကြည့်နေပါသည်။

“ကိုအောင်ခင်နဲ့ မိတ်ဆက်ဖို့ မလိုပေမယ့် ကိုအောင်ခင် သားကိုတော့ လိုတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ရှင်”

“ဒါ ... ကိုအောင်ခင်သား မောင်ဝေယံအောင်ပဲ သမီး သူက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတစ်ခုမှာ Chief Engineer ပေါ့”

သူမက ခုချိန်ထိ ဘာမှနားမလည်သေးသည့် မျက်ဝန်းတို့

ဖြင့်သာ ထိုလူကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် နေခြည့်ကို သိနေတာ ကြာပါပြီ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်လောက်က နေခြည့်နဲ့ အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို Dagon Center မှာ စတွေ့ခဲ့ဖူးတာ အဲဒီတုန်းက နေခြည့်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြာနုရောင်ဂါဝန်လေး ဆင်တူဝတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ... ဘီးကုပ်အပြာရောင်လေး တွေကိုလည်း တပ်ထားကြတယ်၊ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်နေစေတာက အရုပ်ကောင်တာမှာ တစ်ရုပ်တည်းရှိတဲ့ အရုပ်ကလေးကိုမဝယ်ဘဲ ငေးကြည့်နေတဲ့ အင်မတန်လှပရွှန်းလဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေပဲ”

သူမ တအံ့တသြဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေမိ၏။ စိတ်က တစ်မဟုတ်ချင်းပင် အတိတ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားသည်။ အို ... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်။ သူမတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့ နေ့ကပေါ့။ Dagon Center မှာ တကယ့်ကလေးလေးအရွယ်ခန့် ရှိသည့် ချိုလိမ်လေးစုပ်ထားသည့် သားရေရုပ်လေးကို လိုချင်စိတ်ဖြင့် သူမနှင့်တာတာတို့ ငေးကြည့်နေခဲ့ဖူးတာပဲ။ အမြဲတမ်း ဆင်တူဝတ်တတ်စဉ်မှ တစ်ရုပ်တည်းသာရှိသည့် အရုပ်ကလေးကို မဝယ်ဖြစ်တော့ဘဲ သူမတို့ ပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

“သမီး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“အမှန်တော့ ဒီစကားကို မိခင်တွေကသာ ပြောရမှာ သမီးရဲ့၊ အခုတော့ သမီးက မေမေမရှိလေတော့ ဖေဖေကပဲ သမီးကို ပြောရမှာပဲ၊ အခုဆို ... သမီး Second Year ပြီးတော့မယ်၊ နောက်တစ်နှစ်ပြီးတာနဲ့ သမီး ဘွဲ့ရပြီ၊ ဒီတော့ မိဘတို့ဝတ္တရားအတိုင်း တစ်ပါးတည်းသောတာဝန်ကို ဖေဖေ သမီးကို ဖြည့်ပေးဖို့ပဲ ကျွန်တော့ တယ်”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“ထိမ်းမြားခြင်းလျှင် ... ဆိုတာလေ သမီးရဲ့”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့ ... လေးလေးသားသား အဲဒီကတည်းက သမီးကို စိတ်စင်တစားရှိခဲ့တာပါ။ ဟိုတလောက သမီးရဲ့မွေးနေ့ပွဲ အခွေလေးကို အိမ်မှာဖွင့်ကြည့်ကြရင်း သမီးကို သားက ပြန်တွေ့ခဲ့တာလေ၊ အခု ... သားပူဆာလို့ သမီးကို လေးလေး လာရောက် နားဖောက်ရတာပဲ”

“ဟင် ... ဟင်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီးမှာ ... သမီးမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်”

“ဒီအရွယ် ချစ်သူရှိတာ မဆန်းပါဘူး သမီးရယ်၊ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးရဲ့ ခြားနားချက်တွေကို သမီး နားလည်မှာပါ၊ ဖေဖေ က သမီးကို အခုချက်ချင်း စိစဉ်ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီး အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားခွင့်ကို ဖေဖေ ပေးမှာပါ”

သူမ ထူပူပြီး နားထဲမှလေတွေ ထွက်လာသည်အထိ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်သွားရ၏။ ဘုရားရေ ... ညီနဲ့အတူ အိပ်မက် လှလှလေးတွေ မက်နေတုန်း ဘယ်ကနုတ်ဆိုးက ဝင်လာတာတဲ့လဲ၊ စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။

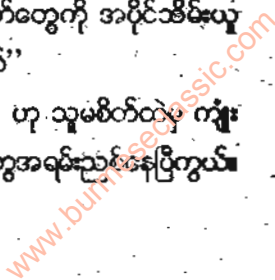
“ကဲ ... ဒါဖြင့်ရင် သမီးကို စဉ်းစားချိန် ပေးလိုက်ပါဦး ကိုထွင်ခေါင်း၊ သားလည်း ဒီတစ်နှစ် သင်္ဘောလိုက်ပြီးရင် ဒီမှာပဲ အခြေချပြီး ကုမ္ပဏီထောင်မှာပါ။ အဲဒီတော့မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စိစဉ်ကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ... သမီးလေးစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ဝညာကို ဆုံးခန်းတိုင် သင်ပါစေဦး ... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဦးမယ်၊ အခုလို တရင်းတနှီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ရာ”

“ကောင်းပါပြီ ကိုအောင်ခင်၊ သမီးအတွက်ကို စိတ်ချပါ၊ ထွင်ခေါင်းရဲ့သမီးဟာ ထွင်ခေါင်းစိတ်တိုင်းကျပုံစံပဲ ရှိရမယ်ဆိုတာကို ခင်များသိထားရင် စိတ်ကို အေးအေးသာသာလိုက်ချို့”

ရယ်မောသံတွေ ထွက်လာကြပြန်၏။ ဝေယံအောင်က သူမ ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြန်ခါနီးမှ စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့ပါလေသည်။

“နေခြည် ... မင်းလေးရဲ့အိပ်မက်တွေကို အပိုင်သိမ်းယူ ခွင့် ကိုယ် ရပါရစေ ကိုယ် သွားတော့မယ်”

‘သေလိုက် ... သေလိုက်ပါလား’ ဟု သူမစိတ်ထဲမှ ကျုံးအော်လိုက်မိ၏။ ညီရေ နေနေတော့ စိတ်တွေအရမ်းညစ်နေပြီကွယ်။

ဒါကို ညီသိပါရဲ့လား။

ည (၇) နာရီ ရှိနေပြီ။ ညီ ဖုန်းဆက်ခါနီးပြီဟု သူမ တွေးရင်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေရ၏။ ညစာစားအပြီး ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရန် မှာထားသဖြင့် ဖေဖေ့ကို သူမ စောင့်နေရသည်။ သားအဖတွေ ဘာတွေများ ဆွေးနွေးဦးမှာလဲ။ အတွေးကို ရွှပ်တွေး နောက်ကျိနေတော့၏။

တအောင့်အကြာမှာ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဖေဖေ ထွက်လာ၏။ သူမရှေ့ရှိထိုင်ခုံ၌ အေးအေးလူလူဖြင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ဖေဖေတို့ရဲ့ဆွေးနွေးပွဲလေး စလိုက်ကြရအောင်၊ ဖေဖေ အရင်ဆုံးပြောချင်တာက အခုစကားပိုင်းမှာ ဖေဖေ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး တိုင်ပင်တယ်လို့ သမီးစိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ။ အဖေဆိုပြီး ရှက်နေကြောက်နေတာမျိုးကို ဖေဖေ မလိုလားဘူး သမီး ဒီတော့ ဖေဖေတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတာပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“အင်း ... အခုချိန်ကျမှ သမီးကို ဖေဖေ မသိအောင်

ရည်းစားထားလေခြင်းလို့ ဖေဖေ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ သမီးအရွယ်ဟာ ကိုယ့်ဦးနှောက်ခွဲကိုယ် စဉ်းစားချင်ချိန်နိုင်တဲ့အရွယ်ပါ။ ဖေဖေ အုပ်ထိန်းမှုညံ့လို့ ဒီကိစ္စဖြစ်သွားရတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ အကယ်၍ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ သမီးဘေးမှာ တာတာလေးသာ ရှိနေခဲ့ရင် ဒီလိုစိတ်အလိုလိုက်တဲ့လုပ်ရပ်မျိုး သမီးလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဖေဖေ ယုံတယ်။ သမီးဘဝမှာ တာတာလောက် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသတဲ့ကလေးမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ သူ သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်အထိ သံယောဇဉ်ထားခဲ့သလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို ဖေဖေထက် သမီး ပိုသိနေမှာပါ”

သူမမျက်ရည်တွေ ဝိုင်းဆွားရ၏။ ဟုတ်တာပေါ့။ အရွယ်တော်မီ သူမ စိတ်လေမှာကို သူ့အန္တရာယ်ကိုတောင် ဖွဲ့ဘဲ ကာကွယ်ပေးခဲ့သည့် တာတာ၏ချစ်ခြင်းတွေက သူမဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ ခေ့ပျောက်လို့မရနိုင်တာပဲ။

“ထားလိုက်ပါ။ အခု သမီးရဲ့ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်လိုမျိုးမျိုးက ဆင်သက်လာလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းက စကြတာပေါ့”

“အဲဒါတွေအကုန်လုံး သမီး မသိသေးပါဘူး ဖေဖေ။ သမီး သိတာက ညီဟာ သမီးနဲ့မေ့ရာတူ သူငယ်ချင်းပါ။ အတွင်းရေးတွေ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တဲ့အထိ သမီးတို့ အခြေအနေမပေးသေးဘူး ဖေဖေ။ ပြီးတော့ ... သမီး သူ့ကို အဖြေပေးခဲ့တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။

အဲဒါ... အမှန်ပါ”

ဖေဖေထံမှ သက်ပြင်ချသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သမီးအတွက် နဲ့ စိတ်လေးနေရပြီလား ဖေဖေ။ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျေးဇူးတင် ကလေးတွေတောင်မှ အတောင်အလက်စုံရင် အပျံ့သပ်ကြသလို သမီး အရွယ်လေး ရူးပိုက်ခဲ့မိတာကို ကျေးဇူးပြု၍ ဖေဖေ အပြစ်မတင်ပါ နဲ့နော်။

“ဒါဖြင့်ရင်... ဒီလာမယ့် Sunday ကို ဖေဖေ သူနဲ့ဆုံချင် တယ်။ သမီး သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်... ဖေဖေဟော သမီးကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သမီးစိတ်တိုင်းကျ လိုက်လျော ပေးနိုင်ပေမယ့် အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲရမယ် သမီး။ ဖေဖေဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီရင်တော့ သမီးကိုဖွဲ့ကို ဖေဖေ ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့... သမီးနားလည်ထားဖို့က ဖေဖေဘက်က တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ် ချက်မျိုး မရှိစေရဘူး။ ဒါကိုယုံပါ။ သူနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖေဖေ ဆွေးနွေးပေးပါမယ်။ အမိက က သမီးအတွက်ပါ။ အကယ်၍များ အစီအစဉ်တွေ ပျက်သွားခဲ့ရင်တော့ ဖေဖေအားမဟုတ်တာကို သမီး လက်ခံရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ရပြီ သမီး... သွားနားပါတော့”

သူမ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး တက်လာခဲ့ ပါ၏။ ညီရေ... နေနေတို့အိပ်မက်တွေကို အမှန်တကယ် အကောင်

အထည်ဖော်ခွင့်ရတော့မယ် သိလား။ ညီ ပျော်နိုင်မလားဟင်။ (၆) နာရီထိုးသံနှင့်အတူ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့် စိတ်အလျဉ်ဖြင့် ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“နေနေ”

“ညီ... ဒီနေ့ မျက်ခုံးတွေ မလှုပ်ဘူးလားဟင်”

“ဘာကိုပြောနေတာလဲ နေနေ... ကိုယ် နားမရှင်းဘူး”

“နေနေတို့ကိုစွဲကို ဖေဖေ သိသွားပြီ... ညီ”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ နေနေကို ဆိုနေပြီလားဟင်။ နေနေ

စိတ်တွေညစ်နေပြီလား။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ နေနေ”

သူမ သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်မိ၏။

ဪ... ချစ်သူတွေဆိုတာ အေးအတူပူအမျှ ဝေမျှခံစား

ခွင့် ရရှိကြသူတွေ မဟုတ်ပါလား။

“နေနေ... ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ။ ကိုယ့်ကို

ပြောပါဦး”

“ဟင်း ဟင်း... နေနေပြောမယ် ညီ။ ဒီနေ့ နေနေကို

ထားနားဖောက်တဲ့လူတွေ ရောက်လာတယ်”

“ဟော... အဲဒါကြောင့်ထင်တယ်။ ကိုယ် ဒီနေ့ အုတ်လှေ

ထားမှာ ခလုတ်တိုက်မိတာ ခြေမ ကွဲသွားတာကိုး”

“တော်တော်များများလား... ညီ”

“ဆေးထည့်ထားပါတယ် နေနေရဲ့... မစိုးရိမ်လှပါဘူး ကဲ

... နေနေပြောနေတဲ့ကိစ္စ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီမှာ ... နေနေက အတင်းကန့်ကွက်ရင်းနဲ့ ညီ အကြောင်းကို ပြောလိုက်မိတယ်။ အခု ... ဖေဖေနဲ့နေနေ ဆွေးနွေး ပွဲ ပြီးသွားတယ် ညီ။ လာမယ့် Sunday မှာ ညီ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ ဖေဖေက ညီကို တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

“ဟာ ... ဒါ စိုးရိမ်စရာကိစ္စပဲ။ ကိုယ် ဘာတွေ့ပြင်ဆင်လာ ရမလဲ နေနေ၊ ကိုယ့်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာပြုပါဆိုရင် နေနေကို အပိုင်ပေး ထားတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုပဲ ရှိတာပါ”

“ဟဲ့ ... ဆရာကြီး သိပ်မကြွေးပါနဲ့ရှင်၊ ရှင် ဘယ်လောက် ချမ်းသာသလဲဆိုတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကဲ ... ညီလာရင် မနက်ဆယ်နာရီ အရောက်လာခဲ့နော်။ ခါတိုင်းလို သီချင်းဆိုနေကျ ပုံစံမျိုး မဝတ်လာနဲ့၊ ရှင်အဖြူရယ် ပုဆိုးရယ်၊ ကတ္တီပီဖိနပ်ရယ် ဝတ်ခဲ့ပါ။ အချိန်တိကျပါစေနော်”

“ဟူး ... ရင်မောရပါလား နေနေရယ်။ ကိုယ့်ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းနဲ့ဖြစ်နေပြီကွ”

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီရယ်။ ညီရှေ့မှာ နေနေတစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်။ ဖေဖေက နေနေဆန္ဒမှန်သမျှ လိုက်လျောဖို့အသင့်ပါ။ Don't worry Nyi , Ok ...”

“ကောင်ပြီလေ ... ကိုယ် ပြင်ဆင်ပြီး လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဘိုင့် ... နေနေ”

“ဘိုင့် ... ညီ”

သူမ ဖုန်းကို ညှပ်သွားရာလိုက်ရင်း ကျေနပ်နေပိတော့ သည်။ နေနေတို့အနာဂတ်ခရီးလမ်းဟာ လှလှပပနဲ့ ဖြောင့်ဖြူသာ ယာမှာပါ ညီရယ်။ အထူးသဖြင့် ... နေနေဘေးမှာ ညီ အမြဲရှိနေ မယ်ဆိုရင်ပေါ့နော် ...။

ချစ်သူရေ ...
 ဝမ်းသာကံမပါလို့
 ကံကြမ္မာက ခွဲလေတော့
 တို့တွေ ဝေးရာကို လွှင့်ရပြီ။
 နောင်ဘဝဆိုတာကို
 မတောင့်တနိုင်ပါဘူး။
 ငါ့အသည်းလေး
 နှစ်ခါ အကွဲမခံနိုင်လို့ပါ။
 တွေ့ဆုံခြင်းအဆုံး
 ခွဲခွာခြင်းအစရဲ့
 တို့ လက်တွဲပြုတ်စဉ်က
 မင်းရဲ့ ...
 နောက်ဆုံးအနမ်းက
 ငါ့ရင်မှာ
 ကြေကွဲစရာတွယ် ...။

အခန်း (၇)

“ညီ”

လှေကားထစ်တို့ကို အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆင်းခဲ့မိ၏။ ခြေလှမ်း
 မှန်မှန်ဖြင့် ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် ညီကျောပြင်က အမြင်မှာ
 ခွန်ဝါးနေတော့သည်။ ဆိုနှင့်စွာ ထွက်လာသည့်အသံတို့က
 ထည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့ရင်း အပြင်ကိုမရောက်နိုင်ခဲ့။ အပြေးဆင်း
 ထာသည် ခြေလှမ်းတို့က မသယ်နိုင်လောက်အောင် ယိုင်နဲ့ပျော့ခွေ
 ခြင်းနှင့်အတူ ကနတ်ပန်းခြယ်ထားပါသည့် တံခါးကို အားပြု၍ ဖို
 ထားလိုက်ရသည်။

ဖေဖေက သူမအနီးသို့ လျှောက်လာရင်း လက်မောင်း
 ထလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ၏။ ထိန်းထားသည့်ကြားကပင်

မျက်ရည်များက ခုန်ပေါက်စီးဆင်းလာတော့သည်။ ရက်စက်လိုက်တာ ညီရယ်။ ပြောတော့ဖြင့် နေနေ့ကို ဘဝတစ်သက်တာအတွက် မြတ် မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာပါတဲ့။ အပျော်အဖြစ်ခဲ့တောင်မှ ညည်းစားထား ခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ဘူးဆို။ နေနေ့ကိုတွေ့မှ ညီရင်ခုန်သံတွေ အစပျိုးရှင် သန်လာခဲ့တာပါဆိုတဲ့ စကားတွေက ရေပေါ်မှာ အရုပ်ရေးသလို အရာမထင်တော့ပြီလား။ ခုတော့ဖြင့် စိမ်းကားရက်လေပြီ။

“သမီး”

“ဖေဖေ”

“ငိုချင်ရင် ဝအောင်သာ တစ်ဝကြီး ငိုချလိုက်ပါ သမီးရယ်။ ဖေဖေ သမီးကို မထားမြစ်ပါဘူး။ သမီးသိထားဖို့က သူနဲ့ပတ်သက် ပြီး ကျရတဲ့ သမီးချဲ့မျက်ရည်ဟာ ဒီနေ့၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်၊ ဒီနေရာမှာ နောက်ဆုံးမြစ်ပါစေဆိုတာပဲ။ ဒီလိုနိုက်မိတဲ့ တလွဲမာနထားတတ်တဲ့ လူမျိုးကိုမှ သမီးက ချစ်သူရွေးခဲ့မိတာကို။ ဖေဖေဆုံးဖြတ်တာ မမှား ပါဘူး သမီးရယ်။ ဖေဖေချပေးတဲ့ လမ်းဟာ လူတိုင်း အလွယ်တကူ လျှောက်နိုင်တဲ့လမ်းမျိုးဆိုတာ သမီး နားလည်မှာပါ။ ဒီလိုအခွင့်အရေး မျိုးကိုတောင် မယူတတ်တဲ့ သမီးကောင်လေးကို ဖေဖေ အံ့ဩတာ အမှန်ပဲ။ ဒါ... သမီးဘဝအတွက် သင်ခန်းစာပေါ့ သမီးရယ်။ ကိုယ် ကချစ်တော့ များများပေးဆပ်ရတယ်။ များများချစ်မိတဲ့လူက အနွဲ့ ကြီး ရှုံးရတာပဲ။ သမီးစိတ်ကို သမီး အချိန်ယူပြီးပြောပါ။ ဖေဖေဘဝမှာ သမီးစိတ်ချမ်းသာဖို့က နံပါတ် (၁) ပဲ။ ကျန်တာတွေ ဘာမှအရေး

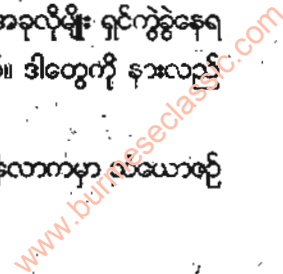
မကြီးပါဘူး။ သမီး Final ပြီးမှပဲ ရှေ့ရေးကို ဖေဖေတို့ ဆက်ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့။ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ သမီးရယ်။ လွှမ်းစရာကို နာစရာနဲ့ ဖြေနိုင်ရင် သမီးစိတ်တွေ အေးချမ်းမှုရလာမှာပါ။ ကဲ ... သမီး ပင်ပန်းလှပြီ။ သွားအနားယူချေတော့”

အရုပ်တစ်ရုပ်လို သတိမဲ့ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်တက်လာခဲ့ရ၏။ အနာဂတ်ပျောက်သွားတဲ့လူဆိုတာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးလေသမျှ အခုတော့ သူမ ဖြစ်နေခဲ့ပါရောလား။ ဝေဒနာ ဆိုတာကို ဘယ်လိုအရာလဲဆိုပြီး သူမဘဝမှာ မကြုံဘူးလေခဲ့။ အခု တော့ ... နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို တစ်စစီကွဲကြဲစေတဲ့အရာ ဖြစ်နေ ပြီပေါ့။

မျက်ရည်ဆိုတာ ... သူမရဲ့သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရှိခဲ့ ဖူးတာမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ လိုတရခြင်း တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကွက်လပ်တစ်နေရာအဖြစ် သူမနှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လေပြီ။

တွေ့ဆုံခြင်းဆိုတာ ခွဲခွာခြင်းရဲ့အစတဲ့။ ဘယ်လောက် ရင်နာ စရာကောင်းလိုက်သလဲနော်။ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ စတင်တဲ့ လောကကြီး ရဲ့အဆုံးသတ်က သေဆုံးခြင်းလို ဆိုပေမယ့် အခုလိုမျိုး ရှင်ကွဲခွဲနေရ တာက ပိုပြီးကြေကွဲစရာကောင်းလွန်းပါတယ်။ ဒါတွေကို နားလည် မပေးနိုင်တော့ဘူးလား ညီရယ်။

အရာရာ ဖန်ဆင်းလှပထားတဲ့ သတ္တဗလကမှာ သယောဇဉ်

ကြီးတွေနဲ့ မေတ္တာပန်းပုရုပ်လုံးတွေ ထုဆစ်ထားတဲ့ လက်ရာဟာ တုနိုင်မခံနိုင်ဘူးဆို။ ဘယ်လိုအာစရိယာမျိုးမှ သင်ကြားပေးခဲ့ရိုးမရှိတဲ့ ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ချစ်ခြင်းတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလို မေ့လို့ ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ကြတဲ့ကာလတစ်လျှောက်မှာ အခုလို အလိုရှိချိန်မှာ ဆွဲယူသုံးစွဲပြီး အသုံးမလိုတော့မှ ချောင်ထဲထိုးထားလိုက် တဲ့ သက်မပစ္စည်းတစ်ခုလိုတာဝန်နဲ့ ရောက်ရလိမ့်မယ်လို့ သူမ တစ်ခါ မှ တွေးမကြည့်မိခဲ့။ အားငယ်တတ်သူကို တွေ့ခေါ်မယ့် ကယ်တင်ရှင်က ခုတော့ဖြင့် သူမအနားမှာ မရှိတော့ပြီ။

ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ နေနေကို ညီပေးခဲ့တဲ့ အမှန်းဆိုတာ အပြင်းထန်ဆုံးနဲ့ အရက်စက်ဆုံး သက်ညှာမှုမဲ့ သေမိန့်တစ်ခုပါ။ ချစ်ခြင်းတရားရဲ့အစီအမံမျိုးထက်စာလျှင် အသည်းကင်ဆာရောဂါနဲ့ သေပွဲဝင်လိုက်ရတာက ပိုပြီးများ မြတ်နိုင်မလော။ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည် မိခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့တန်ခိုးတွေဟာ ... ခုတော့ဖြင့် အရည်ပျော်ခဲ့ရ ပြီ။

အတိတ်ဟောင်းဆိုတာ မေ့ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခု မဟုတ် သလို ဘဝတစ်သက်တာမှာ အမှတ်တရအနေနဲ့ ကျန်ရှိနေဦးမှာပါ။ ရည်းစားဦး ဇာတ်လမ်းရဲ့အဆုံးသတ်ဟာ ဘယ်တော့မှ လှလှပပနဲ့ ဆုံးခန်းမတိုင် နိုင်ပေမယ့် ညီအပေါ်မှာ ချစ်ခဲ့တဲ့နေ့ချစ်ခြင်းတွေဟာ အဆုံးမဲ့ဆို တာကို တစ်နေ့နေ့မှာ ညီကို သိခွင့်ရစေချင်ပါတယ်။

အဆိပ်သင့်ခံရမှသာ အသက်သေတာ မဟုတ်ပါဘူး ညီ။ နှလုံးသားကို အပြင်းထန်ဆုံး အချစ်သင့်စေတာက ဘဝကိုပါ သေ စေနိုင်တာပါ။

ဖေဖေပြောသလိုပဲ လွမ်းဆရာကို နှာစရာနဲ့ ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ဒဏ်ရာကျွမ်းနေတဲ့ အသည်းကိုလည်း အတတ်နိုင် ဆုံး ကုစားရဦးမည်။ နူးညံ့ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုလည်း မာထန် နေအောင် ပြုပြင်ရဦးမည်။

ဪ... အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ အများတကာတွေ ရယ် စရာအဖြစ် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတာပဲဟု ယူဆထားခဲ့မိသည်တို့က သူမကို လက်တွေ့ပြသလိုက်ချေပြီ။

တာတာရေ ... ငါတော့ ပျော်နေစဉ်အချိန်တွေမှာ နင့်ကို မေ့ထားခဲ့မိပြီ။ အခုလို နာကျင်ချိန်ရောက်မှ နင့်ကို သတိတရ ခြုံနေခဲ့တာကိုများ နင်သိသွားရင် ငါ မတရားဘူးလို့ နင် စွပ်စွဲမှာပေါ့ နော်။

အချစ်ဆူး စူးတတ်တဲ့အရွယ် မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ... ငါ တကယ် အချစ်ရှူး ရှူးခဲ့မိတာကို နင် အသိဆုံးဖြစ်နေမယ်လို့ ... ငါ ယုံကြည်တယ်။

လူဆိုတာ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက်မျှတတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ နဲ့ ရှင်သန်နေချိန်မှာ ငါကတော့ ငိုဖို့ ငါ့အတွက်ကိုပဲ ဦးစားပေးချွေး ချယ်ခဲ့မိတယ်။

၈၆

မယဒွါယာဉ်

တစ်ချိန်က ငါနိဘောမှာ ငါ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့
ဝေမျှခံစားပေးခဲ့တဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေးကို မွတ်သိပ် တမ်းတ
တဲ့အလွမ်းတွေနဲ့ ငါ တသသဖြစ်နေတာကို တယ်လီဖုန်းလေးသာ
စကားတတ်ခဲ့ရင် နင်သိအောင် သူပြောပေးမှာပါ။ တာတာရယ်။

* * *

အလယ်

သူငယ်ချင်း
 ဆောင်းနှင်းတွေ ဝေတဲ့
 ရာသီတောင် ရောက်ပြန်ပြီ။
 ဒီလိုဆောင်းချိုးမှာ
 နှစ်ကိုယ်တူ ရွှေ့ကပ်လှမ်းခဲ့
 ငါတို့လမ်းကလေးလည်း
 ပကတိအတိုင်း ရှိနေပြီ။
 ငါရေးတဲ့စာ
 ငါပေးတဲ့ ကဗျာတွေ
 မင်းထံမှာ ရှိသေးရဲ့လား။
 အမှမဟုတ်
 ဖြစ်ရင်လို့
 ရေစုန်ပျော့လိုက်ပြီလားကွယ်။
 ကျန်ရစ်ခဲ့ အတိတ်ခန်း
 လွှမ်းတသာနဲ့ ချွန်ရစ်
 'အချစ်' ကမ်းတဲ့ မင်းရဲ့လက်
 ရက်ရက်စက်စက်နဲ့
 ငါ့ကို ထားရစ်လေခဲ့။

သူငယ်ချင်းရေ
 ၁၅၀၀ ချစ်ခြင်း
 ပူလောင်ခြင်းအဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်
 ငါ နောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး
 တကယ်ကို မချစ်စေချင်ခဲ့တာပါ။
 တစ်နေ့ကုန် တစ်ပိုင်းနှောင်း
 တစ်ဆောင်းသာ သစ်ပြန်တယ်။
 မင်းအပေါ်မှာ ထားရစ်
 ငါ့ချစ်ခြင်း သိယောဇဉ်က
 မလျှော့ပါ။ မပျက်ပြယ်ဘဲ
 အမြဲတည်တံ့ခိုင်မာနေရဲ့။
 စိတ်ဆိုးရင်းခြင်းခုန်
 စိတ်ပြေတော့ ပြန်ချော့
 နောက်တော့လည်း ပြန်ချစ်
 ၅၂၁ ချစ်ခြင်းတွေ
 မင်း မှတ်မိသေးရဲ့လား။
 သဒ္ဒါတွေပြည့်ဝ
 မေတ္တာသာသာဗေဒဟာ

အမိပွယ် နက်ရှိုင်းလွန်းပါတယ်။

အကြောင့် ...

စမ်းတငါးငါးနဲ့ မင်း

လမ်းရွေးမမှားစေချင်တာ

ငါ့ရဲ့စေတနာ အရင်းခံပါ။

သူငယ်ချင်းရယ် ...

အတိတ်တောင်းဆိုတာ

မေ့ကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်တာမို့

မင်းသတိမရရင်လည်း ရှိပါစေ

ငါတစ်ယောက်တည်းသာ

အတူလျှောက်ဖူးတဲ့ လမ်းလေးတွေ

အထီးကျန်လျှောက်လှမ်းရင်း

အမှတ်တရရက်စွဲတွေအတွက်

ရောင်စဉ်တွေမရောယှက်

မေတ္တာတွက်လပ်တစ်နေရာမှာ

အဖြူထည်သက်သက်နဲ့

မင်းကို လွမ်းနေပြီတယ် ...။

အခန်း (၈)

ညနေစောင်း၏ချမ်းစိမ့်စိမ့်ရာသီဥတုအရသာလေးကို ခံစားရင်း ခြံထဲရှိ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးပေါ်မှာ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်နေခဲ့၏။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ရေးရမည့်ဝတ္ထုဖတ်အိမ်ကို တည်ဆောက်နေမိရင်း အတွေးတို့က အတိတ်ဆီသို့ မကြာခဏ ရောက်သွားရသည်။ ခြောက်... နေပြည်။ သူမဘက်က ဘာမဆို အနစ်နာခံပြီး ချစ်ခဲ့ရသလောက် အချစ်နဲ့တွေ့သွားခိုက်မှာ သူမကို ချောင်ထိုးမိထားခဲ့လေပြီ။

သူမဘဝမှာ ချစ်သောကိုကိုနှင့်အတူ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကင်းခဲ့လျက် ဘိုးဘိုးလက်ထဲမှာသာ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ နွေးထွေးလုံခြုံလှသည့် မိဘရင်ခွင်ကို တမ်းတမိရင်း မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်

တစ်ဦး မိဘရင်ခွင်ကို တမ်းတမိရင်း မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အပြန်အလှန် သံယောဇဉ်ဖြင့် သာ ထားရှိခဲ့ရလေသည်။

လေးနှစ်အရွယ် မူကြိုစတင်စဉ်ကာလမှာ ကိုကိုက လေး တန်းကျောင်းသားကြီးမို့ အဖြူအစိမ်းနှင့်ပင်ဖြစ်နေပြီ။ သူမကို ကျောင်း ထဲအထိ လိုက်ပို့ပေးကာ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဆရာမထံ ညီမလေး ကို ဂရုတစိုက် အရင်အပ်ခဲ့ပြီးမှ ဘိုးဘိုးလိုက်ပါလာသည့် ကားပေါ် တက်ကာ ကျောင်းကို သွားတော့၏။

သူများတကာတွေ မိန့်ဖန်နှင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြသည့် ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် အငေးသားကြည့်နေမိရင်း အဖေဖြစ်သူ၏ ပုဆိုးကိုဆွဲလျက် ကောက်ချိတ်နေသည့် ဆံပင်ရှည်ရှည်ကောင်မလေး ကို သူမ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ကျောင်းတက်ချင်ဘူး... ကျောင်းတက်ချင်ဘူး ဖေဖေနဲ့ ပဲ ပြန်လိုက်မယ်၊ အိမ်ပြန်ခေါ်... အီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

“သမီးရယ်... ဒီလိုမဆိုးရဘူးလေ၊ သမီးပဲ ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ချင်တယ်ဆို၊ ပညာတွေအများကြီးတတ်မှ သမီးဖြစ်ချင်တာ ဖြစ် မှာပေါ့၊ လိမ္မာတယ်နော်၊ အိမ်မှာဆို သမီးတစ်ယောက်တည်း ပျင်း တယ်ဆို၊ ဒီမှာသမီးအတွက် သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ပျော်စရာကြီး... သမီးရဲ့... နော်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... ပြန်လိုက်မယ်၊ ဟင့်အင်း” မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်းက သူမ

သူနားသွားရသည်။ စကတ်ဖားဖားလေးကိုမရွံ့ လှေကားထစ်များကို ပြေးဆင်းကာ ထိုသားအဖအနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပါ၏။

“ဟော... ဟိုမှာကြည့်စမ်းသမီး၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနဲ့ ချစ်စရာသူငယ်ချင်းလေး၊ သမီးလိုလည်း မင့်ဘူး၊ တွေ့လား ဘယ် လောက်လိမ္မာလိုက်သလဲ”

ကောင်မလေးက ငိုနေရာမှ တိတ်သွားပြီး သူမထံလှည့်ကြည့် လာ၏။ သူမက ရင်းနှီးခင်မင်စွာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“သမီးနာမည်က တာတာပါ ဦးဦး”

“ဟော... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သမီးရယ်၊ ဦးဦး နာမည်က ဦးထွန်းခေါင်ပါ၊ ဟောဒါက ဦးဦးရဲ့သမီးလေး နေခြည်နှင့် ပွင့်လေ၊ သမီးက မေမေမရှိတော့ အရမ်းဆိုးတယ် တာတာလေးရဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ တာတာကို ဘိုးဘိုးက ပြောတယ်၊ ဆိုးတဲ့ကလေးတွေဆိုရင် ဘယ်သူမှမချစ်ကြဘူးတဲ့၊ မေမေမရှိတာနဲ့ ဆိုးစရာမှမဟုတ်ဘဲနော် ဦးဦးရယ်၊ တာတာမှာဆို ဘိုးဘိုးနဲ့ကိုကိုပဲ ရှိတာ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက တာတာငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကားချင်း တိုက်မိပြီး ဟီး... နတ်ပြည်ကို တက်သွားပြီတဲ့ ဦးဦးရဲ့”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တာတာလေးရယ်၊ ကြည့်စမ်း... သမီးနေခြည် တာတာလေးက ဘယ်လောက်လိမ္မာယဉ်ကျေးလိက် သလဲ၊ အဲဒီလိုကလေးမျိုးမှ ဆရာတွေလည်း ချစ်မှာပေါ့၊ သမီး အခုလိုဆိုးနေရင် ဆရာမတွေ သမီးကိုရိုက်လိမ့်မှယ်နော်”

“ဟင်... သမီးကို ဆရာမတွေ့ရိုက်ရင် ဖေဖေက ပြန်ရိုက်ပေးပေါ့လို့”

ဦးတွင်ခေါင် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပါ၏။ စာတာလေးက သဘောတကျပွင့် လိုက်ရယ်ရင်း နေခြည်နှင်းပွင့်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာမဆိုတာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအတွက် ကျောင်းကမိခင်လို တာတာတိုးတိုး ပြောဖူးတယ် နေခြည်ရဲ့၊ အဲဒီလို မပြောရဘူး”

“ကောင်းပြီဟေ့... ဦးဦးရဲ့သမီးကို ဆုံးမပေးမယ့်သူငယ်ချင်းလေးတွေ တွေ့ပြီ၊ ကဲ... သမီးတာတာ ဦးဦးက အလုပ်သွားတော့မှာ၊ ဒီတော့ နေခြည်လေးကို သမီးလက်ထဲ ဦးဦး အပ်ခဲ့မယ်၊ သူဆိုရင် ဦးဦးကို သမီးပြန်တိုင်ပြောနော်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး”

“ကဲ သမီး... ဖေဖေသွားမယ်”

“အင်း”

ဦးတွင်ခေါင် လှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး ကားပေါ်တက်၍ လှည့်ကြည့်မိတော့ အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် သမီးဖြစ်သူ၏မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးနေရာသည့် တာတာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ မူကြိုကျောင်းခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်က ကိုင်ရင်း ဝင်ခဲ့သည့် ကလေးမလေးနှစ်ဦးတို့သည်

နောင်လာမည့် နှစ်ကာလများက အထိ ထိုလက်တို့ကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်သွားလိမ့်မည်ဟု မည်သူက ထင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

သူငယ်တန်းရောက်တော့ အတန်းထဲမှာ ရောင်စုံကားချပ်ကို ထောက်၍ စာဆိုပြရစဉ် နေခြည်အလှည့်အရောက်... အိုမှာ အဆံ့နှင့်အငြိုးလေးပါသည့်အကွရာကို အသံမထွက်စာတ်သဖြင့် သူမက အနောက်မှ တီးတိုးပြောပြလိုက်ပါ၏။

“ခယူလေ... နေခြည်ရဲ့”

သူမအသံကို ဆရာမ ကြားသွား၍ အဆူခံရပါလေတော့၏။ ထိုစဉ်ကတော့ ဆရာမ ဆိုဆုံးမမှုကို မနာစ်တာ မဟုတ်ပါဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးချင်သည့်ဆန္ဒတစ်ခုသာ ရှိခဲ့ပါသည်။

“သမီးတွယ်တာ... သူငယ်ချင်းကိုချစ်ရင် အဲဒီလို စာမပြောပေးရဘူးလေ၊ ဒါ... သမီးတို့ကို သင်ထားပြီသား၊ နားလည်မလည် ဆရာမ ပြန်စစ်နေတာ၊ နောက်ကို မပြောရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

စာမေးပွဲဖြေတော့ ကွက်လပ်ဖြည့်စဉ် နေခြည်အဖြေကို သူမက အမှားထောက်ပြပေးခဲ့ပါသည်။

“နေခြည်... ဂငယ်ကို အဆံ့မထည့်နဲ့လေ၊ အဲဒါ ရှက်ဖြစ်သွားမယ်၊ ရော့... ခဲဖျက်နဲ့ ဖျက်လိုက်”

“တွယ်တာမောင်... ဘာတွေပြောပြနေလဲ”

“ဟင်အင်း ... နေခြည် ခဲဖျက်ငှားလို့ပါ ဆရာမ”

သူမက မျက်နှာသေလေးဖြင့် ပြန်ဖြေခဲ့ပါ၏။ အမှတ်စာရင်းတွေ ထွက်လာတော့ နေခြည်ရော၊ သူမပါ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင့် (၁) နေရာမှာ ရှိနေခဲ့လေသည်။ ဆရာမများက သူမနှင့် နေခြည်ကို နေရာခွဲ၍ ဖြေခိုင်းသော်လည်း အတန်းထဲမှာပင် နေခြည်က ခြေခနဲ အော်ငိုချတတ်သဖြင့် နေခြည်နှင့် တစ်ခုံတည်း၌သာ သူမ ဖြေခွင့်ရခဲ့ပါ၏။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖြေလာခဲ့တဲ့ စာမေးပွဲတွေမှာ အဆင့် (၂) နေရာကိုသာ သူမ ရယူခဲ့ခြင်းဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလေးရဲ့ မျက်ရည်တွေကို မမြင်ရက်လို့ဆိုတာကို သူမကိုယ်တိုင်သာလျှင် သိခဲ့ပါ၏။ ဘာမှနဲ့ပဲစားစား၊ ဘာပစ္စည်းပဲဝယ်ဝယ်၊ ဘယ်အရာတွေကိုပဲ ရခဲ့ပါစေ အမြှာညီအစ်မတွေလို အမြဲနှစ်ခုမှ ရယူဝေမျှခဲ့တာဟာ အင်မတန် ဖြူစင်လှတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကြောင့်ပါ။ ထားရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ရဲ့အတိမ်အနက်ကို ဘယ်သူမှ မနှိုင်းဆန့်ကြစေမယ့် သူမ၏ကိုကိုနှင့် နေခြည်ဖေဖေသာ သိနေပေလိမ့်မည်။

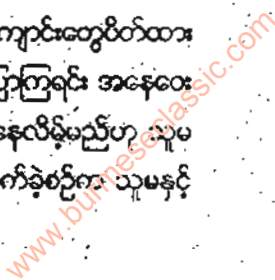
အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ အလှသွေးကြွယ်နေသည်ထက် ဝိညာဉ်ပြင်ဆင်ခြယ်သလာသည် နေခြည်ဝန်းကျင်က အန္တရာယ်မှန်သမျှကို ကာကွယ်နိုင်ခွင့် သူမ ရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါ၏။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုတောင် မထဲကွက်နိုင်ဘဲ နေခြည်ဆိုသည့်အတွယ်တာရဆုံးသော သူငယ်ချင်းလေးကိုသာ ပထမနေရာမှာ ထားပေးခဲ့တာဟာ

နည်းနည်းနောနောချစ်ခြင်းတွေတဲ့လား။

ဘဝရဲ့အရေးအကြီးဆုံး လှေကားထစ်ကို လှမ်းထက်နေစဉ် တစ်ရက် ... အိမ်မှာလာကြိုမည်ကားတွေကို ကျောင်းပြင်မှာ ဆိုင်စောင့်နေခိုက် နေခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ခပ်တောတောကောင်လေးတစ်ယောက်၏နှောင့်ယှက်ခြင်းကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေ၏။ မိုက်တီမိုက်ကမ်းအပြောတို့နှင့်ပင် အဆုံးမသတ်ဘဲ နေခြည်လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်တော့ ရင်တွင်းမွှေနှောက်သွားသည့် အတ္တမဲ့ သံယောဇဉ်က ထိုကောင်လေး၏မျက်နှာကို မရည်ရွယ်ပါပဲ ထိုးလိုက်သည့်လက်သီးချက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မီးစင်းစင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူမကို စူးရဲစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး အားအပြည့်ပါသည်လက်အစုံဖြင့် တွန်းချပစ်လိုက်စဉ် နေခြည်အော်သံကြောင့် အနီးအနားမှ လူကြီးများရောက်လာ၍ ဗြဿနာကို ပြေလည်စေခဲ့ပါသည်။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးထက် ပစ်ကျစဉ် ထောက်လိုက်မိသည့် လက်တံတောင်ဆစ်နေရာမှ နာကျင်မှုနှင့် အတူ ဖြာခနဲထွက်လာသည့် သွေးတို့က သူမအတွက် အိမ်မက်တစ်ခုပေဟုတ်ပါလေခဲ့။

အိမ်နောက်ပိုင်းမှာ စာမေးပွဲဖြေခိုရန် ကျောင်းတွေပိတ်ထားအတူ နှစ်ယောက်သား ဖုန်းဖြင့်သာ စကားတွေပြောကြရင်း အနေဝေးအနားညီက ထာဝရအတွက် အစပျိုးနီးဒါနိုး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူမအနိတကယ်ကို မထင်မိခဲ့။ သူမ ရှစ်တန်းရောက်ခဲ့စဉ်က သူမနှင့်

ကိုကိုကို စိတ်ချလက်ချဖြင့် ဘိုဘိုးက ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ မိဘနေရာ၊ အဘိုးနေရာ၊ အစ်ကိုရောအားလုံး ပေါင်းစု၍ သူမအပေါ် အချစ်တွေပိုခဲ့သည် ကိုကို၏စိုးရိမ်လွန်ကဲမှုက D သုံးလုံးဖြင့် အောင်ခဲ့သည် သူမကို Distance ယူ၍ အိမ်ထဲမှာပင် နေခဲ့စေခြင်းတို့။

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး မခွဲချင်ပါဘဲ ခွဲခဲ့ရလို့ နှစ်ယောက်သား ဖက်ငိုကြစဉ်က အချိန်အားတိုင်း အမြဲသတိရနေမည်ဟု သူမ၏ယုံကြည်မှုတို့သည် ယခုတော့ သံထဲရေညွှန်မိသလို အရာမထင်တော့ပြီ။ ကိုကို၏ဆန္ဒကို သူမ လိုက်လျောပေးခဲ့ပေမယ့် သူမ၏ဝါသနာကို လည်း နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် ကိုကိုက ပြန်လည်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါ၏။

သူမတို့နှစ်ဦး၏ချစ်ခြင်းကို ခွဲရက်စေခြင်းရယ်ဟု ကိုကိုအပေါ် အပြစ်မတင်မိဘဲ နွေးထွေးသည့်အသိုက်အမြှေးလေး၏အနှစ်သာရကို အပြည့်အဝခံစားခွင့် ရရှိခဲ့ရသည်မို့ သူမ ကိုကိုကို ကျေးဇူးလည်း တင်၊ အချစ်လည်း ပိုခဲ့ရလေသည်။ ဪ... မောင်နှမဆိုတာ တစ်အူတုံဆင်း တစ်ဆွေးတည်း တစ်သားတည်း ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လက်တံတောင်ဆစ်နေရာမှ အမာရွတ်ကလေးကို စမ်းလိုက်မိပြီး မျက်ရည်တို့ဝဲလျက် မချိပြီးလေးကို ပြုံးလိုက်မိသည်။ နေခြည်... ခုတော့ဖြင့် ငါ့ကို နင်မေ့ပြီ။ နင် သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူရဲ့ရင်ခွင်မှာ

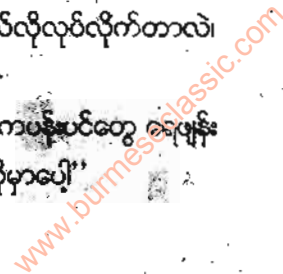
အပျော်တွေအပြည့်နဲ့ ကြည်နူးနေရောပေါ့။

အတိတ်ရောင်စဉ်တို့က မှုန်ဝါးဝါးရှိနေရာမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီး လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်တို့ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။ သူမ၏နောက်ရေးရမည့်စာအုပ်သည် (၁၀) အုပ်မြောက်အထူးဖြစ်သလို သူမဘဝ၏ အနုပညာမှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်နေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဝန်းကျင်အနံ့ လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ အလွန်နှစ်သက်သည့် ကန္တာရနှင်းဆီပင်မှ မရမ်းစေ့ရောင်ပွင့်ဖတ်လေးကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် အသာလေးထိတို့ကစားမိစဉ် ခါးလယ်ခန့်ရှိသည့် ပုတ္တူရိပ်ခြံစည်းရိုး၏ဟိုဘက်ခြမ်းမှ မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခုကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဘုရားရေ ... ဘာကြီးလဲ။

သူမိုးလား ... ဘာလား။ ဧဝေဧဝါအတွေးဖြင့် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေတုန်း အိမ်မှ ဘိုနီက ကိုကိုကားပေါ်ပါသွားသည်ကို မှတ်မိသွားသည်နှင့် ဦးမြိုင်ထားခဲ့သည့် ရေပိုက်ခွေကို ဆွဲဆန်၍ ဘုံဘိုင်ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ဖျန်းခနဲ ရေတွေပန်းထွက်လာသည့်အခိုက်အာမေဇိုတ်သံနှင့်အတူ ဖျတ်ခနဲမတ်တတ်ထရပ်လိုက်သော လူတစ်ယောက်ကို သူမ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒီမှာ အတုနိမ့်ကိုကုန်ပြီကွ”

“အမယ် ... ကျွန်မဟာကျွန်မ ခြံထဲကပန်းပင်တွေ ခေဖျန်းနေတာ၊ ရှင်က ခြံစည်းရိုးနားကပ်နေတော့ စိုမှာပေါ့”

၁၀၀ ဖမ်းသွားမောင်

“ရေလောင်းတာကလည်း သူများခြံထဲထိရောက်အောင် လောင်းရလားကွ၊ မင်းမှာ မျက်စိမပါဘူးလား”

“ပါသားပဲ... ဟောဒီမျက်စိကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး လောင်းနေတာ လူတိုင်းတွေ့တယ်၊ ရှင်သာ လူမသိသူမသိ ဘာတွေလုပ်နေလဲမှ မသိတာ”

“တောက်... မင်းနော်... မင်း... မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့”

“အဲမာ... မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ရော ဂရုစိုက်စရာလား၊ လုံးဝမကြောက်ဘူး”

“ဟာ... မင်းဘက်ကလည်း လွန်သေးတယ်၊ လူကို မတောင်းပန်ဘဲ ကက်ကက်လန်စွာနေလိုက်တာ”

“ဟင်... ရှင်ကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေး၊ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ပြိုင်စွာနေပြီးတော့”

“ဟ... ငါက ငါ့ခြံထဲမှာ နေနေတာလေး၊ မင်းကပဲ ကျွန်းကျော်ပြီး ရေပက်ပြီးတော့... ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှန်းလည်း မသိပါဘူး၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိသိသိမိမိနဲ့ တောင်းပန်မလားမှတ်တယ်၊ ခုတော့ မဆီမဆိုင်အော့ကြောလန်ပဲ”

“ရှင်... ရှင်နော်၊ ရေလေးစိုသွားတာပဲ၊ ရေခွေးပူနဲ့ ပက်တာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ၊ အထိမခံနိုင်ဖြစ်နေပြီးတော့ လူကို စွာတေးလန်အော့ကြောလန်နဲ့ နာမည်မဖျက်ပါနဲ့၊ ဟွန်း...”

“ဟာကွာ... ခြံထဲ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်သွားတယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ပြဿနာဝင်ရတယ်လို့... ကျွတ်”

“ဘာပြဿနာ ဝင်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မဟာကျွန်မ ရေလောင်းနေတာများ... ရှင်နဲ့ အနေသာကြီး”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ငါ စကားဆက်မများချင်တော့ဘူး”

သူက ပြောပြောဆိုဆို အနားမှ လှည့်ထွက်သွားပြီး သစ်သားအိမ်လေးပေါ် တက်သွားတော့၏။ သူမလည်း ဘုံပိုင်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီခြံထဲမှာ လူမနေတာကြာပြီမို့ စပ်စပ်စုစုနှင့် ရေဖြင့် ပက်လိုက်မိကာမှ အိမ်ရှင်လက်သစ်နှင့် တန်းတိုးရတော့၏။ သူမစိတ်ထဲ၌ သူ့ကို သူမိုးလို့ထင်နေတာကိုများ သူသိသွားရင် ဘယ်လောက်အထိ ဒေါသတွေ ထွက်နေမလဲ။ အတွေးတို့ဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း ရယ်မောနေမိတော့သည်။

“တောက်”

စိုသွားသည်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ နောက်ဖေးရှိ ရေစည်ပိုင်း၌ ရေချိုးလိုက်ပါ၏။ တိုက်ခန်းမှာ မေ့မေ့စက်သံတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ သိချင်

၁၀၂ မမသဒ္ဓါသောင့်

ရေး၍မရသဖြင့် မမဖူးဝယ်ပေးထားသည့် ဤခြံသို့ သူ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ မြက်ရိုင်းပင်များ၊ ချုံပင်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်ခြံကို တဖြည်းဖြည်း ရှင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အပင်ကြီးဆို၍ ခရေပင်ကြီး တစ်ပင်တည်းသာ ရှိသဖြင့် ရှင်းထားသည့်ကွက်လပ်များ၌ မျက်စိပသာဒဖြစ်စေမည့် ပန်းပင်ကလေးများ စိုက်ပျိုးရန် စီစဉ်ထား၏။

သီချင်းလေးရေး၊ သံစဉ်ကို ဂစ်တာဖြင့် ညှိကာ အညောင်းပြေလမ်းလျှောက်ရင်း ပန်းပင်များစိုက်ချင်သည့်စိတ်ကူးကို သူ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ Day တက်စဉ်က ရှားပါးခဲ့သည့်အချိန်တို့ဟာ Distance ပြောင်းလိုက်သည်နှင့် သူ့အတွက် သီချင်းစာသားရှာရန် လိုအပ်နေသည့်အချိန်ပိုတို့ကို သူရရှိခဲ့ရလေသည်။

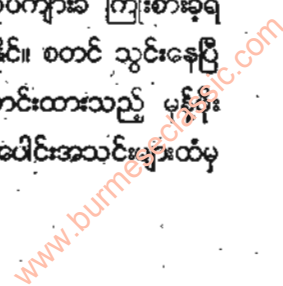
အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် လမ်းထိပ်ဘက်ထွက်ခဲ့စဉ် တစ်ဖက်ခြံရှိ သူနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့သည့် ကောင်မလေးက လသာဆောင်မှာရပ်၍ ငေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အကြည့်ကိုလွှဲဖယ်၍ လမ်းမမှာလျှောက်လှမ်းရင်း တွေးသွားသည်က နေနေနှင့်ရွယ်တူဖြစ်နေသည့်ကောင်မလေး၏ပုံရိပ်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ အံ့သြသွားရသည်။ ဆံပင်က မတိုမရှည်။ Step ပုံ မကျတကျ အရပ်က ပုံပြတ်ပြတ်၊ အသားက ညိုညက်ညက်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်က လှလှ၊ နှာတံက မချွန်ပါဘဲ ခပ်လုံးလုံးလေးဖြစ်နေပေမယ့် ကြည့်ကောင်းရုံ ထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းလွှာများက ဖူးဝံ့စနင်းသိပ္ပံလေးသဖွယ်။

ချိ၍ ဩချင်ချင်အသံက အတော်ကလေး ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှ၏။ သူ့သဘောအကျဆုံးကတော့ နက်မှောင်၍ တလက်လက်တောက်ပနေသည့် သူမ၏မျက်လုံးများပင်။ ခြံ၌ကြည့်လိုက်ပါက ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးလို အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟူ၍ပင်။ ဗုဒ္ဓေါ့... သူ ဘာတွေတွေးနေမိပါလိမ့်။

ရည်းစားနှင့်ကွဲခါစ တစ်လကျော်ကျော် တေပေလေလွင့်နေခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေသည့်သူ့ကို မမဖူးဝံ့က တွေ့သွား၍ ဆုံးမခဲ့၏။ တစ်ဝမ်းတည်းသာကွဲသည့် အစ်မဖြစ်သူက ဝယ်ထားတာကြာပြီဖြစ်သည့် ခြံတစ်ခြံ၌ သူ့ကို အစောင့်သဘောလည်း ဖြစ်၊ တေပေလေနေသည့်စိတ်ကို ပြေပျောက်စေရန် လိပ်စာပေး၍ လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

နေနေနှင့်လမ်းခွဲခဲ့ရစဉ်က ဘယ်သူ့အပြစ်ရယ်လို့ သူတိတိကျကျမပြောလိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုင်ထားသည့် အတ္တတစ်ခုကို လွယ်လွယ်နှင့်အလျော့မမေးလိုခဲ့။ မိဘရင်ခွင်မှာ လက်ဖြန့်သုံးနေရသည့်ဘဝမှ ယောက္ခမမျက်နှာကြည့်ပြီး သိမ်ငယ်နေရမည့်အဖြစ်ကို သူမလိုလားခဲ့ပေ။

အခက်အခဲများစွာကြားက ကျားကုပ်ကျားဆဲ ကြိုးစားခဲ့ရသည့်ရလဒ်ကို သူ အလွယ်တကူ မလွင့်ပစ်နိုင်။ စတင် သွင်းနေပြီဖြစ်သည့် သူ့သီချင်းခွေကိစ္စအတွက် စုဆောင်းထားသည့် မုန်ဘိုးများ၊ မေမေလုပ်ငန်းထဲမှ ငွေအချို့အပြင် အပေါင်းအသင်းများထံမှ

ငွေကြေးများကို ချေးငှား၍ ဝါသနာကို အကောင်အထည် ဖော်နေခဲ့ ပြီ။

မမဖူးဝင်ယံပေးထားသည့် ဤခြံကို ဂီတလောကမှာ သူ့ အောင်မြင်ပြီးသည်နှင့် နှစ်ကြိမ်ခွဲ၍ ငွေချေဝယ်ယူရန် မမဖူးဝင်က စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီ။ နှလုံးဝေး၊ ဆီးချိုရောဂါပါ ပြုဖြစ်နေသည့် ပင်စင်စား ဖခင်ကြီးကိုပစ်၍ နေနေထဲ မနေချင်သည့် သူ့အကြံအစည်ကို အပြစ် တစ်ခုလို့ ယူဆချင်လည်း ယူဆပါစေတော့။ မေမေ့၏မိဘဘက်မှ ရလာသည့်အမွေလေးကို မပျောက်ပျက်ရလေအောင် ဓာတ်သ လောက် မှတ်သလောက် စီးပွားလုပ်နေရရှာသည့် မေမေ့ကိုလည်း နားစေချင်ပြီ။ ရောဂါကြောင့် ပင်စင်မယူမဖြစ် ယူခဲ့ရသည့် ဖေဖေ့ကို ပြုစုရတာတစ်ဖက် စီးပွားရှာတာတစ်ဖက်မို့ မေမေ့ကို သူ ပိုသနား ရ၏။

ကိုယ်တိုင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည် အနု ပညာအလုပ်ကို ကျောခိုင်း၍ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့် မမျှအောင် ထမ်းထားရရှာသည့် မေမေသည် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရရှာသည့် ဂီတပိုးတို့ကို ထည့်သွင်းပါဝင်ခဲ့ရှာသည့် သားကလေး၏လိုအင်ဆန္ဒ မှန်သမျှကို ပြောစရာမရှိ ဖြည့်ဆည်းပေးရှာပါ၏။

တစ်ဦးတည်းသော သားပေမို့ ဆိုးဆိုးသွမ်းသွမ်းဖြစ်မလာ သည့်သားကို လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်မလုပ်ပေမယ့် တစ်ခါမှ အဆိုးပြော၍ ငြိုငြင်ခဲ့သည်မရှိခဲ့။ သားကို သခင်၊ လင်ကိုဘုရား

အားထားကိုးကွယ်လွန်းသည့်မေမေနှင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ ဗိုလ်ကျအနိုင် ယူကျုပြိုင်နေသည့်နေ့နေ့တို့ အစဉ်သဖြင့် ပြေလည်နိုင်ပါ့မလားဟူသည့် အတွေးတို့သည် နေနေနှင့်ချစ်သူဖြစ်ပြီး မကြာခင် တွေးဖြစ်ခဲ့သည့် အတွေးများပင်။

ကျေးဇူးရှင်မိဘနှစ်ပါး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျက် မွေး ကျေးဇူး၊ ကျွေးကျေးဇူးကို တစ်စက်ကလေးမှ မဆပ်ဖြစ်တ် ဘွဲ့ရသည် နှင့် ယောက္ခမအိမ်ကို ကျော့ကျော့လေး သူတက်မသွားလိုပါ။ မိဘကို ပြန်ကြည့်ချင်ပါလျက် ယောက္ခမအလုပ်မှာ လုပ်၊ ယောက္ခမကျွေးတာ စားပြီး၊ ယောက္ခမပေးသလောက် သုံးရအောင် လက်ဖြန့်ရမည့်အလုပ် ကို သူ အရှံ့မှန်းဆုံး။

စက်သံ ဆူဆူညံညံတွေကြားမှာ သူလို လူကောင်းတစ် ယောက်တောင်မှ မနေနိုင်တာ ရောဂါသည်ဖေဖေအဖို့ ပြောဖွယ်ရာ မရှိတော့။ ငွေတစ်ဝက်ချေပေးသည့်အချိန်နှင့် ဤခြံကလေးကို သူ ရှင်းပြီးချိန် အနေတော်လောက်မှာ ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကို သူ ခေါ်ထား တော့မည်။ လက်ရှိလုပ်လက်စ မေမေ့လုပ်ငန်းကို မေမေ့လက်ထောက် မဝါကို လွှဲပေးထားလိုက်မည်။ ဒါဆို ဖေဖေနှင့်မေမေ နားနားနေနေ ဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာနေထိုင်သွားနိုင်ပေမည်။

ဘဝကို လက်တွေ့ကျကျ လျှောက်ရမည့် သူ့လိုလူတန်းစား ဖျိုးမှာမှ နေနေလို လူကံထံသမီးဖျိုးနှင့် ဆုံရတယ်လို့။

Fresher Welcome တုန်းက စားပွဲပိုင်းလေးမှာ ထိုင်နေပါ

သော်လည်း လူနှင့်စိတ်မကပ်ဘဲ တွေးချင်ရာတွေ၊ ငေးချင်ရာငေးနေလျက် မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝဲနေသည့် မြင်ကွင်းလေးကို မြင်ရစဉ်မှာ ရင်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားရပြီး နေနေ့ကို သူပတ်သက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြင်ပပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ အနေအေးမည်ဟူသည့် အတွေးတို့သည် ချစ်သူသက်တမ်းတို့တို့လေးအတွင်းမှာပင် ကွယ်ပျောက်ကုန်လေ၏။

အပေးအယူမျှတရမည့် အသေးအမွှားကိစ္စလေးတွေတောင် မှ သူမဘက်က အလွယ်တကူလိုက်လျောခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိဖူးခဲ့။ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်ချင်ကောက်၊ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံပါဘဲ ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်သည့်အကျင့်တို့က ကြာလာတာနဲ့အမျှ သူ လန့်လာခဲ့ရ၏။

မချစ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး နေနေ။ ခွေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးလာခဲ့ရတဲ့ ရွှေအိမ်စံမင်းသမီးလေးဆိုတာ ... ကိုယ့်အတွက် အိမ်မက်ထဲမှာပဲ ထည့်မက်သင့်တာပါ။ လမ်းဘေးရှိ ဗွက်ဆိုင်လေးကို တောင် ရွံရှာတတ်နေရင် ရောဂါသည်ဖေဖေနဲ့ သူ ဘယ်လိုတွေ့ပေးပုံပါမလဲ။ အစစအရာရာ ညှိနှိုင်းစရာတွေ များလွန်းနေခဲ့တော့ နေနေဖေဖေ၏ ကြီးဆွဲရာကို သူ မကပြစ်တော့ဘဲ ရုန်းထွက်လာခဲ့ရတာဟာ သူ့အတ္တကြောင့်လို့ဆိုပေမယ့် နှလုံးသားရိုတဲ့လူမို့ နာကျင်ကြေကွဲရတာ အမှန်ပါ။

ဘယ်သူမမြို့ မိမိမူတဲ့။ အစကတည်းကသာ သူ့စိတ်ကို အလိုမလိုက်ခဲ့ရင် သူလည်း အခုလိုမျိုး ခံစားရမှာမဟုတ်သလို နေနေ

ဖေဖေရှေ့၌လည်း သူ အရှက်ကွဲရမှာမဟုတ်ခဲ့။ နောင်တဆိုတာ နောင်မှ 'တ'မြဲဆိုရင် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားတဲ့အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဦးတည်ပြီး သူငယ်ချင်းများ၏စနောက်မှုမှာ စီးပျောပါဝင်ခဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ဆိုးကြီးကို သူ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းယူရပေမည်။

သူ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို လွယ်လွယ်ပြော၊ လွယ်လွယ်ချစ်၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖြတ်တောက်ရမည်ဟု မည်သို့ထင်ထားခဲ့မည်နည်း။ အနာရှိရင် ဆေးရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဟက်တက်ကွဲနေတဲ့ အသည်းကို ဇာတ်ကြမ်းတိုက်ကုသင့်ရင်လည်း ကုရမှာပေါ့လေ။ အချိန်ဆိုတဲ့ သမားတော်ကြီးက သူ့ဝေဒနာကို အချိန်မီကုစားနိုင်ခဲ့ရင် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အနေဝေးရင် သွေးအေးသွားမည်ဟု သူ ယုံကြည်ပါသည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းကတောင် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစိတ်ကစားခြင်း အလျဉ်းမရှိပါဘဲ ယခုအရွယ်ရောက်မှ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ထားပြီး ဖြတ်ခဲ့ရသည်မို့ သူ့လိပ်ပြာကို သူ့ရှက်မိ၏။ ဝမ်းရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရသည့် မေမေက မိပ်မိပေမယ့် ကောင်းသည် ဆိုသည် မဝေဖန်ဘဲ သူ့သဘောအတိုင်းသာ ရှိစေခဲ့တော့ သားဆိုးတစ်ယောက်ဘဝကို သူ့ရောက်နေပြီလားဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးရင်း မိဘနှစ်ပါးကို မျက်နှာပူမိသည်။

မိဘလက်ထက်မှာတောင် ဒီသားတစ်ယောက်ကို လိလေးသေးမရှိ ထားပေးခဲ့ရင် သူ့လက်ထက်မှာ ဒီထက်ပိုမလာတောင်

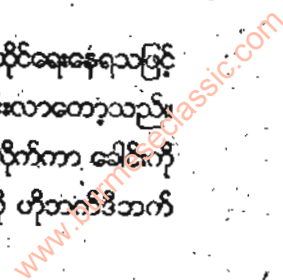
ဒီထက်မလျော့တဲ့ မေတ္တာကို ပြသနိုင်ရမှာပေါ့။ လူ့ဘဝမှာ ပျိုးဆက် ဆိုတာ မရှိမဖြစ်ထားခဲ့ရမည့်အရာဆို တစ်နေ့ သူ့အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည် ရှိသော် အလိမ္မာအိမ်ပါ ဒိတာနှင့်တည့်သည့် သိမ်မွေ့သည့် မိန်းကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရင်း အနာဂတ်အတွက် ကြိုမော နေသည့်ရင်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးသာ ချွံ့လိုက် ပါတော့သည်။

အခန်း (၉)

စာလုံးများကို ရေးနေလျက်ပင် မျက်ရည်တို့က အလိုလို တူလာ၏။ ဘောပင်ကိုချ၍ မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်တော့ ရင်ထဲမှ နို့ကိသံ ထွက်လာတော့သည်။ ငါ့နယ်နော် ဒီစာအုပ်ကို ရေးကာမှ နေကြည်ကြောင့် ရခဲ့တဲ့ အလွမ်းအော်ရာက နဂိုတတ်သိရှိနေပြီး ဝမ်းနည်း နို့နီက မသတ်။ (၁၀) အုပ်မြောက်စာအုပ်က ပရိသတ်လက်ထဲရောက် သည်နှင့် ငိုပွဲတွေဆင်နေရရင် ဒုက္ခ။

မနက်စာစားပြီးချိန်မှစ၍ စာစီနေကုန်ပင် ထိုင်ရေးနေရသဖြင့် အခန်း ၅ ခန်းအဆုံးမှာ လက်ရောဖက်ပါ ရွှေပဒေသာစာပေလောကတော့သည်။ ထက်ချောင်းလေးများကို တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ချိုးလိုက်ကာ ခေါင်းကို အယ်ညာလှည့်ချိုးလိုက်၏။ မတ်တတ်ရပ်၍ ခါးကို ဟိုဘက်ဒီဘက်

လှည့်လိုက်ပြီး နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေ ၅ နာရီ ရှိနေလေပြီ။

“ဝတ် ... ဝတ် ... ဂီး ... ဝဲ ...”

ခြံထဲမှ ဘိုနီအော်သံကြောင့် သူမ အပြေးအလွှား ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ချုပ်ချီစည်းရုံးကာထားသည့်အနား ရောက်စဉ် တစ်ဖက်ခြံမှ ခဲလုံးတစ်လုံးက သူမခေါ်ထောက်နား ကျလာလေ၏။

“ဘုတ်”

“အမေ ... ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒီမှာလေ ... မင်းခွေးကို ထုလိုက်တာ”

“ရှင်က ဘာလို့ ကျွန်မခွေးကို ခဲနဲ့ထုနေတာတုန်း၊ ကိုယ်ချင်းစာ စာနာနာလုပ်ပါရှင်”

“ဘာကိုယ်ချင်းစာရမှာလဲ၊ မင်းခွေးကို ခဲနဲ့ခြောက်ရုံခြောက်တာ၊ ထိအောင် မထုမိသေးဘူး”

“ဒါက ခွေးက ရောင်လို့လွတ်တာနေမှာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်ခွေးနဲ့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့ ကြားဖူးပေါင်”

“မင်းနော်မင်း ... ဖော်ဖော်ကားကား ပြောပြန်ပြီ၊ မင်းခွေးက ငါ့ခြံထဲဝင်ပြီး ငါ့စိုက်ထားတဲ့အပင်တွေကို ကြက်လို ဝင်ယက်သွားတာ အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီကွ”

“ဪ ... တိရစ္ဆာန်ပဲရှင်၊ လူလိုတော့ အသိဉာဏ်တယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါ့၊ ရှင်စိုက်ခင်းက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိနေလို့လဲ၊ မကျေနပ်ရင် ပြန်လျော်ပေးမယ်”

“မင်း ... ငွေစကားမပြောပါနဲ့၊ မင်းစိုက်ဆံတွေနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပျိုးတဲ့အပင်တွေကို ဝယ်လို့မရဘူးကွ၊ တော်တော်မောက်မာတဲ့မိန်းမ၊ သခင်ရော၊ ခွေးရော အတူတူပဲ”

“ဘာပြောတယ် ... ရှင်က ကျွန်မကို ခွေးနဲ့နှိုင်းလိုက်တာပေါ့လေ”

“တင်စီးတဲ့အကျင့်ကို ပြောတာပဲကွ၊ ဒါကျ ... နာတတ်လိုက်တာ”

“ရှင် ... ရှင်နော်”

သူမတို့ ပြဿနာဖြစ်နေချိန်၌ ကမ္ဘာ့ကီမု ပြန်လာသည် ကိုကိုကားက ခြံထဲဝင်လာ၏။ ကိုကိုက ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလျက် သူမတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာတော့သည်။

“တာတာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုကို ... အဲဒီလူပေါ့၊ သူ့စိုက်ခင်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လို့ဆိုပြီး ဘိုနီကို ခဲကြီးနဲ့ အသေလိုက်ထုနေတယ်”

“ဟာ ... မင်းစကားက အချွန်နဲ့မနေပြန်ပြီ၊ ခဲနဲ့ခြောက်တာပါကွ”

“အို ... ထုထုတယ်ပေါ့၊ ခုမှ မှန်လာဥလုပ်မနေနဲ့၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဝန်မခံရဘူး”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

“ကဲ ... ကဲ ... တော်ကြပါတော့၊ တာတာ ... အိမ်ထဲ”

ဝင်တော့... ဘိုနီကိုခေါ်သွား။ ဘယ်နှယ်... အိမ်နီးချင်းနဲ့ တည့်အောင်မနေဘဲ ရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ညီ၊ ညီစိုက်ခင်းကိစ္စကိုရော၊ ကိုယ့်ညီမဘက်က လွန်တာရော ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ဟာ... တာတာမလွန်ဘူးနော် ကိုကို”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း တာတာ သွား... ဝင်တော့လို့ဆို ကိုကိုကို စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့နော်... ကိုကို မကြိုက်ဘူး”

“တာတာလုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ တာတာကိုပဲ ဆူတယ်ရှင်မှတ်ထား... ရှင်ကိုမကျေဘူး၊ ကျွန်မအကြောင်း ရှင် ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်... ဟင်း”

“ဪ... ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ဒီကောင်မလေးတော့”

သူမ၊ ခြေဆောင်၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့တော့၏။ သူက လက်မှာပေးနေသည့်သဲများကို ခါချလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်နာမည် ကြည့်သင်မောင်ပါ။ ညီမလေးနာမည်က တွယ်တာမောင်တဲ့၊ မှတ်ထားပေါ့ ညီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်နာမည် ညီမလေးညီပါ။ ကျွန်တော် လူတိုင်းနဲ့တည့်အောင် ပေါင်းပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့... အစ်ကိုညီမနဲ့ကျမှ ခဏခဏ စကားများနေရတယ်”

“ဒါ... ကိုယ့်ညီမဘက်က လွန်တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ကိုယ်တို့က မောင်နဲ့အစ်မယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ မိဘတွေ မရှိကြတော့... ”

ညီမလေးကို ကိုယ်အလိုလိုက်ထားတာ၊ သူ နည်းနည်းဆိုးတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း နည်းနည်းညစ်နေတဲ့အချိန်မို့ သူ့ကိုလည်း မခံနိုင်ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကို”

“ရပါတယ်... ဒါနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ညီတစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်သူမှမတွေ့လို့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဗေဒနဲ့ပေးမှုကို နောက်မှ ကျွန်တော် သွားခေါ်မှာပါ အစ်ကို၊ လောလောဆယ် အိမ်ရှင်းခြင်းနဲ့ ရှုပ်နေလို့ ကျွန်တော် အရင်လာနေတာပါ”

“အကူအညီလိုရင်လည်း ပြောပေါ့... ညီ၊ အိမ်နီးချင်းတွေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုဦး ကောက်ချိတ်မကို ပြန်ချော့ဦးမယ်”

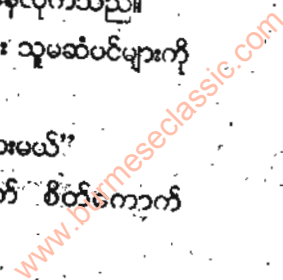
“ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ခုတင်ပေါ် မှောက်အိပ်နေလျက်က အခန်းထဲသို့ ကိုကိုဝင်လာမှန်း သိလျက်နဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ကိုကိုက သူမခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူမဆံပင်များကို ခြံဆော့လိုက်ပါ၏။

“တာတာ... ညီမလေး... ထမင်းစားမယ်”

သူမက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်လျက် စိတ်ကောက်

နေကြောင်း ပြလိုက်၏။ ကိုကိုက ကျိတ်ရယ်လိုက်ပြီး သူမ၏နာခေါင်းကို ညှစ်လိုက်သည်။

“အား ... နာတယ်”

“ထမင်းစားမယ်ဆို”

“မစားဘူး ... ကိုကိုကို စိတ်ကောက်နေတာလေ၊ မသိဘူးလား”

“ဪ ... စိတ်ကောက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းတောင်မှ ထည့်ပြောရသေးတယ်၊ ကဲပါ ... ညီမလေးရယ် ... ကိုကိုလည်း ဆာလှပြီ၊ စားရအောင်နော် ... ထ”

“မစားချင်ပါဘူး၊ တာတာထက် သူစိမ်းကို ပိုစေတနာထားနေပြီးတော့၊ မသိဘူး ... မစားဘူးဆိုနေမှ”

“ဪ ... သူနဲ့မတည့်ဘူးလည်း ပြောသေးတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကောက်နေတာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကိုကိုနော် ... ဘာမှလားပြောနဲ့”

“တာတာမစားရင် ကိုကိုလည်း မစားတော့ဘူး”

“ဟင် ... မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို စားပေါ့၊ ဒီလိုလုပ် ... ငယ်ငယ်တုန်းကလို တာတာကို ကိုကို ခွံကျွေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကဲ ... လသာဆောင်မှာစောင့်နေ၊ ကိုကို

ထမင်းပွဲပြင်ခဲ့မယ်၊ လာ ... ထ”

သူမက လသာဆောင်မှာ ခုံနှစ်လုံးနှင့် စားပွဲတစ်လုံးကို အသင့်ချလျက် စောင့်နေလိုက်၏။ ခဏအကြာ ကိုကိုရောက်လာတော့ စားပွဲပေါ်မှာ လင်ပန်းကို တင်ထားလိုက်ပြီး နယ်လာသည့် ထမင်းလှေထဲမှ ဇွန်းဖြင့်ခပ်၍ သူမကို ထမင်းခွံကျွေးသည်။ သူမက ကိုကိုချထားသည့် ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ဇွန်းကိုယူ၍ ကိုကိုကို ထမင်းပြန်ခွံကျွေးရင်း မောင်နမနစ်ယောက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိကြတော့၏။

သူမအတွက်တော့ လောကကြီးဟာ နေပျော်စရာကြီးပါပဲ။ နေပျော်အောင်လည်း သူမက နေတတ်ခဲ့ပါ၏။ ဘိုဆိုးမရှိတော့တဲ့နောက် သူမကို ကိုကိုကပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့၏။ မောင်နမနစ်ယောက်တည်းမို့ ကိုကိုက သူမကို အလိုလိုက်ခဲ့ပေမယ့် သူမက ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်မလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အပြင်ထွက်လည် ခုန့်ထက် အခန်းထဲအောင်းပြီး သူမဝါသနာပါသည့် စာရေးသည့် အလုပ်ကိုပဲ နှစ်သက်ခဲ့မင်ခဲ့ပါ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ နေခြည့်ထဲ အလည်သွား၏။ အဝေးသင်တန်းတော် သူငယ်ချင်းများထဲမှ ခံစားချက်များကို မှုဝေခံစားပေးလျက် သူမရေးသည့် ဝတ္ထုတွေထဲ ထည့်သိုရေးသားခဲ့ပါသည်။ လူများသော

၁၀၆ မသေဒွါဟင်

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တမင်ရှောင်ရှားလျက် သူမဘာဝထဲမှာ ကိုကိုနှင့်သာ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကမ္ဘာလေးထဲမှာ ကြည်နူးပျော်မွေ့နေစမြဲပါ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ခြင်း ခံရသည့်အထက်ကို ကိုတ်မှိတ်ခံစားနေချိန်၌ သူမ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူမနှင့် ရန်ဖြစ်ရမည့်လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ ရိုးစင်းသည့် သူမ၏ဘဝလမ်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် အလှည့်အပြောင်းတို့နှင့် ကြုံရလိမ့်မည်ဟု သူမ မစဉ်းစားတတ်ခဲ့။

မတိုမရှည် မညီညာသော ဆံနွယ်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါတစ် ထည်ဖြင့် စုစည်းချည်နှောင်လိုက်၏။ ရှုပ်တစ်ထည်ကို ဝတ်လိုက်ပြီး အိမ်အောက်ကို ဆင်းလာကာ ကတ္တီပါပိနပ်အနက်လေးကို စွပ်လိုက်တော့ သံပရာရည်သောက်နေသည့် ကိုကိုထံမှ အသံထွက်လာလေသည်။

“နေစောင်းနေပြီလေ တာတာ၊ ခဏနေ...ကိုကို သွားယူပေးပါမယ်၊ ခုလည်း... တာတာကြည့်ချင်တဲ့ DVD က လာမအပ်သေးဘူးဆိုလို့ ကိုကို မငှားလာတာလေ”

“ရပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ တာတာ မရမ်းပြားလည်း ထွက်ဝယ်ရင်းနဲ့ ဝင်ကြည့်ခဲ့မှာပါ။ လမ်းထိပ်တင်လေးပဲဟာ... ကိုကို ပင်ပန်းပါထယ်၊ တာတာပဲ သွားယူလိုက်မယ်”

“မှောင်နေမယ်လေ၊ ပိပုခေါ်သွား”

“ဟာ... ဒေါ်ရွှေပုက လမ်းလျှောက်ရင် နှေးတုံ့နှေးတုံ့နဲ့ မခေါ်ချင်ဘူး။ တာတာပဲ ခုချက်ချင်း ပြေးပြီး ပြန်လာမယ်၊ နော်... ကိုကိုနော်”

ကိုကိုက ပြောမရသဖြင့် စိတ်မချနိုင်ဘဲ အိမ်ဝှံပင် ရင်ဖောင့်ကျန်နေခဲ့၏။ သူမက သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လမ်းထိပ်သို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ အခွေဆိုင်နှစ်တွဲလျက် မုန့်ဆိုင်ကို အရင်ဝင်၍ သူမ စားချင်သည့်မုန့်ထုပ်အချို့ကို စင်ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ထမင်းစားရတာ အီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေ၍ မရမ်းပြားထုပ်ကိုဖောက်စားလျက် Snow White အခွေဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မရလို့ပါ အစ်ကိုရယ်... နောက်တစ်ယောက် လာအပ်တော့မှ ယူပါ။ ခုဟာက ငှားနေကျ ဖောက်လည်ကို အရင်ပေးရမှာဦးပါ”

“ကိုယ်အရင်ငှားတာပဲဟာ၊ ကိုယ့်ကို အရင်ပေးပေါ့”

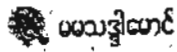
“ဟိုလေ... သူက မနက်ကပဲ ဆေးချာထုပ်မှာထားတာပါ။ ဟော... ပြောရင်း မတာတာ လာပြီ”

“ရပြီလားဟင်”

“ရတော့ပြီ မတာတာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့... ဒီက အစ်ကိုက ဒါ့ကို အရင်ပေးဖို့ ပြောနေလို့”

“ဟာ... ကျွန်မက ဟယ်ရီဆင်ဖို့ဒီကားသစ်ထွက်တိုင်း ငှာထားပြီးသားကို မပေးနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ အရင်ယူမှာနော်”

“ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ် မတာတာရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း မှတ်လိုက်တော့လေ”

သူက မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာဖြင့် သူမကို ဘကြည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မရင်းပြားကို မချဉ်လေဟန် အပြုံးမပျက် စားနေရင်း မချိုမချဉ်လုပ်နေသည့် မျက်နှာပေးက တကယ်ကိုရိုက်ပေါက်။

“ခင်ဗျားဟာ... တော်တော်ခိုလ်ကျတာပဲ။ နောက်မှလည်း ရောက်လာသေးတယ်။ ရှေ့ကလူကို ဦးစားမပေးဘဲ လှယူရတယ်လို့”

“အို... ဒါက ကျွန်မက ဒီဆိုင်ရဲ့ဖောက်သည်ကိုးရှင်”

“ငါလည်း... နော က်ဆို ဖောက်သည်ဖြစ်မှာပဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး... နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပဲ။ ကဲ...”

ယူသွားပြီနော် အောင်ဖေဘင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မတာတာ”

သူမက ခပ် တည်တည်ဖြင့် DVD ကိုယူ၍ ထွက်လာတော့ သူ မကျေမနပ်ဖြစ် ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ဒီလူတစ်ယောက်ဟာလေ သူမနှင့် ဆုံပုံဆုံနိုင်လှန်းရတယ်လို့။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကိုကိုနှင့်အတူ အခွေထိုင်ကြည့်အပြည့် ကိုကိုက ကုမ္ပဏီမှ စာရင်းယေးတွေ ထိုင်လုပ်နေတော့သည်။

နှုတ်ဆယ်နာရီခွဲပြီမို့ ကော်ဖီခါးခါးနှစ်ခွက်ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်၍ ကိုကိုအတွက် တစ်ခွက်ကို စားခွဲပေါ် တင်ပေးထားလိုက်ပြီး ကျန်တစ်ခွက်ကိုသောက်နေရင်း လေသာဆောင်ဘက် ထွက်ရပ်နေမိ

၏။ လသာသည့်ညတွေမှာတောင် ကျောတွေ မစပ်ဖြစ်တာ အတော်ကြာနေလေပြီ။ ခုဆို ဟိုလူနှင့် မကြာခဏပြဿနာတက်နေရတာမို့ စာတောင် သိပ်မရေးဖြစ်တော့။ စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မိပေမယ့် ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ရဲရဲနီနေသော သူ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လိုက်တိုင်း တိတ်တိတ်လေး ခိုးယူနေကျင့်သားရှိနေခဲ့ပြီ။

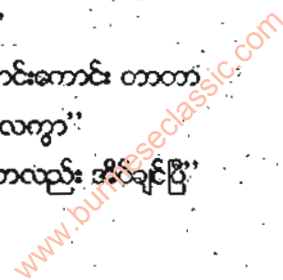
အခန်းထဲမှ ဂစ်တာကိုဝင်ယူ၍ လသာဆောင်ဘက် ပြန်ထွက်ထိုင်လိုက်ပြီး ဂစ်တာကြိုးများကို ညှိလိုက်၏။ သူမ Crazy အဖြစ်ဆုံးသော အဆိုတော်စိုးလွင်လွင်၏ ‘နားလည်မှုလေးများ’ သီချင်းကို Intro ဝင်လိုက်ချိန်၌ တစ်ဖက်ခြံမှ ဂစ်တာသံက ထိုးဖောက်ပျံ့လွင့်လာတော့သည်။ ဩရုရှအသံဖြင့် သီဆိုနေသော Evis ၏ Kiss Me Quick သီချင်းသံကြောင့် တီးလက်စဂစ်တာကို ချက်ချင်း ရပ်လိုက်ရလေ၏။ ဆွဲဆောင်အားကောင်းတဲ့ အသံရှင်ပဲဟု တိတ်တခတ်ဝေဖန်ခံစဉ်ခဏ နောက်ဘက်ဆီမှ ကိုကို ရောက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ တာတာ။ အတီးသမားက ခုတော့ နားထောင်သမားဖြစ်နေပါလားကွ... တေ”

“သူ့အသံမဆိုးဘူး ကိုကိုရ၊ အဆိုတော်လုပ်ရင်ဖြစ်မှာ တာတာက သူ့လောက်မှ အသံမကောင်းတာ”

“တာတာအသံ ကောင်းကောင်းမကောင်းကောင်း တာတာ ဒီတော့ပဲ ကိုကိုက နားထောင်ပြီး အိမ်နေကျလေကွာ”

“ဒီညတော့ ဆော့နီး ကိုကိုရ၊ တာတာလည်း အိပ်ချင်ပြီ”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း စောစောအိပ်တော့၊ အခန်းမီးပွင့်ပြီး ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်ချက်တီး သုံးချက်တီးအထိ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး စာထိုင်ရေးမနေနဲ့ဦး”

“စာရေးဖို့ Feel မလာပါဘူး ကိုကိုရာ၊ Good Night နော်”

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်၍ အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်၏။ ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းတံခါးမှ ကြားနေရသည့် ဂစ်တာသံကို နားစိုက်ထောင်ရင်း ခုတင်ပေါ် ပစ်လဲချလိုက်ပါသည်။

ဪ... နေခြည့်ကို လွမ်းနေရတဲ့ အလွမ်းတွေတောင် သူ့ဂစ်တာသံကြောင့် လွင့်ဖူးလှလှပါလား။

အချိန်ကိုက်ထားသည့်နာရီ Alarm သံ ကြားမိ၍ အိပ်ရာပေါ်မှ ကျူးထလိုက်ပြီး သွားဖွတ်တံမှာ သွားတိုက်ဆေးထည့်၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ ဂစ်တာသံကို နားစွင့်ရင်း အိပ်ပျော်ခဲ့ရသည့်အချိန်က တော်တော်ညှဉ်နက်သွားသည်မို့ အိပ်ရေးမဝတာဖြင့် ခေါင်းက မကြည်လင်တော့။ Head and Shoulders Shampoo ဖြင့် ခေါင်းကို စိတ်ကြိုက်လျှော်လိုက်ပြီး ရေချိုးလိုက်ပါသည်။

သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်းမှာ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်လဲသည့်အလုပ်ကို မြန်မြန်လေးလုပ်လိုက်ပြီး

နာရီဝက်သာသာအချိန်ထိ ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားရှိခိုးပါ၏။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် ဘိုးဘိုးနှင့်မိဘနှစ်ပါးကို အမျှပြု၍ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာတို့နှင့်တကွ ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား အမျှပေးဝေလျက် ကြေးစည်ကို ထုခတ်ပြီးမှ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုက ထမင်းစားခန်းရှိ စားပွဲမှာ သူမကို စောင့်နေပါသည်။

ဒေါ်ကြီးခင် ကြော်ပေးထားသည့် ထမင်းကြော်က စားချင်စဖွယ် အနံ့တို့ဖြင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း။

“တာတာ... တစ်ခါလာလည်း ရှုပ်တွေနဲ့ပါလား။ တစ်ခါတလေလေ Blouse လေး ဘာလေး ဝတ်ပါလား၊ ညီမလေးရယ်၊ ရှုပ်ပွပ္ပကြီးနဲ့ဆိုတော့ ကိုကိုညီမလေးက ပုပုလုံးလုံးလေး ဖြစ်နေရော”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး ကိုကိုရာ၊ ရှုပ်က စိတ်လွတ်လပ်ပြီး လူကို လုံခြုံစေတယ်၊ ကိုကိုညီမ ညွှက်တာတော့ မပြောပါနဲ့၊ ဟိုတစ်လက Practical မရှိလို့ ၃ နာရီ အိမ်ပြန်ခဲ့တာလေ၊ အဲဒါ Bus လည်း စီးရော ဒဂုံအထကကျောင်းက ဆရာမက တာတာကို သူ့ကျောင်းသူလေး ကျောင်းပြေးတယ်ထင်ပြီး လမ်းမှာဆူတာ၊ ဘေးက တာတာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှင်းပြုမှ ပြီးသွားတော့စာမယ် ... ဟင်း ဟင်း”

“ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ တာတာက သေးသေးလေးဆိုတော့ အထက်တန်းကျောင်းသူလေးလို့ပဲ ထင်မှာပေါ့၊ ကြည့်စမ်း

... မနက်အစောကြီး ခေါင်းလျှော်ပြန်ပြီ၊ ခြောက်အောင်လည်း မသုတ်ဘဲ ကောက်စည်းထားပြန်ရော၊ မိပုရေ ... နင့်မမ ဇီရိထဲက Towel တစ်ထည် သွားထုတ်ခဲ့စမ်း”

“ဟုတ်ကို ကိုကိုကြီး”

“ကဲ ... ထမင်းကြော် မြန်မြန်စား၊ ပြီးရင် ခေါင်းကို သုတ်ပေးမယ်၊ ထမင်းချိုင့်ထဲမှာ တာတာအကြိုက် ဝက်သားနဲ့အာလူး အချိုချက်ရယ်၊ ပန်းပွင့်ကြော်ရယ်၊ ပုစွန်ချဉ်ကို ငရုပ်သီးစိမ်းပါးပါး လေးလှီးပြီး သုပ်ထည့်ပေးထားတယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

မိပု ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုကိုက တဘက်ကို လှမ်းယူ လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းရိုရာဆီ သူမကို လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့ပါသည်။ ခုံပုလေးပေါ်၌ သူမကို ထိုင်ခိုင်း၍ ဆံပင်တို့ကို ခြောက်သွေ့အောင် သုတ်ပေးနေပါ၏။

“ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ ခုထိ ခေါင်းကိုခြောက်အောင် မသုတ်ချင်ဘူး၊ အကျင့်ကိုပါနေပြီနော် ... တာတာ၊ ယောက်ျားရ ရင်တော့ ဖနောင်နဲ့ချည်း အပေါက်ခံရမှာ မြင်ယောင်သေး”

“ကိုကိုနော် ... တာတာကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ မကြိုက်ပါဘူး”

“ခုတော့ မရှိသေးဘူးပေါ့၊ နောက်ရှိလာတော့ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊ ကြိုစဉ်းစား”

သူမက ကိုကိုပေါင်ကို ခပ်ဖွဖွခုံခုံ ကိုက်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက ယားသွားသဖြင့် တွန့်သွားပါသည်။

“ခွေးမလေး”

“ကိုကိုပြောလို့ တာတာ ပြောမှာနော်၊ ဟွန်း ... အဲဒီလို ယောက်ျားတွေ တော့လည်း ရှင် ကျွန်မခေါင်း ခြောက်အောင် အမြဲ သုတ်ပေးနိုင်မှ ကျွန်မ စဉ်းစားပေးမှာလို့ ပြောမှာပေါ့”

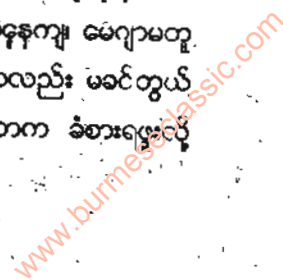
“အေး ... ကောင်းကွာ၊ အဖြေမတောင်းဘဲ လစ်ပြေးမှာ ... စိတ်ချ”

မောင်နှမနှစ်ဦး ကြည့်နူးစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ကိုကိုက သူမ၏ဆံပင်လေးများကို ခြောက်၊ မခြောက် ကိုင်ကြည့်ပြီး ငုံ့မွှေးလိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ ဘီးဖြင့် သေချာခြီး၍ သိုးမွှေးကွင်းလေးဖြင့် စည်းနှောင်ပေး၏။

“ကဲ ... ပြီးပြီ၊ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် သူငယ်ချင်းတွေ ဝေလို့ မရဘူးနော်၊ ကိုကို စိတ်မချတာကို သဘောပေါက်လား”

“ကျောင်းသွားဖော်တွေ အများကြီးရှိပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ကားဇိတ်ရောက်ရင် လေးငါးခြောက်ယောက် အမြဲဆိုနေကျ၊ မေဂျာမတူ ဝေမယ့် မျက်မှန်းတန်းနေပြီ၊ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း မခင်တွယ် အတတ်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ ကိုကိုရဲ့၊ တာတာက ခံစားရဖူးလို့ ဆိပ်ကြောက်နေပြီ”

“ကိုယ်ချင်းစာပေးလိုက်ပါ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကိုညီမလေးက အဖြူစင်ဆုံးစိတ်ထားလေး ရှိခဲ့တာ။ အဲဒီအဖြူကို ညစ်မသွားစေခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကိုကိုက ခြံအထိ သူမကို လိုက်ဖို့ပြီး လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ လမ်းသွယ်ထဲမှ ပုံမှန်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လမ်းထိပ်တက်ထွက်လာခဲ့၏။

ခြံတံခါးကို နေပိတ်၍ သော့ခတ်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ မလှမ်းမကမ်း ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့် လျှောက်နေသည့် သူမကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကာရိတ်မှာ စီးရမည့် ကားတစ်စီး ရပ်သွား၍ သူမ လှမ်းတားကာ ပြေးတက်လိုက်သလို သူမလည်း အနောက်မှ လိုက်တက်လိုက်ပါ၏။ အပေါက်ဝလှေကားမှ အပေါ်ကိုအတတ် ကျောပိုးအိတ်ချင်း ငြိကုန်တော့သည်။

“အာ ... ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ... အတင်းတိုးတာပဲ”

“ငါလည်း ငါ့ဟာငါ တက်တာပဲလေ”

“ကျွတ် ... ရှင်တက်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ

ကျွန်မသော့ချိတ်တွေ ပြုတ်တော့မယ်”

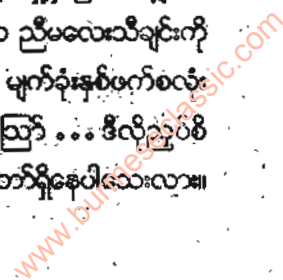
“ငါ့ဘောလုံးသမားလေးလည်း လက်ကျိုးတော့မှာပဲ”

“ရှင် ပြန်ဆင်းလိုက်လေ”

“ဟာ ... အောက်မှာ သူများတွေတက်လာတဲ့ဟာကို”

နှစ်ယောက်သားပူးကပ်၍ ပြဿနာတက်နေကြသည်မို့ ခရီးသည်များက သူတို့နှစ်ဦးကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်နေကြလေသည်။ ကျောင်းစိတ်ရောက်ချိန်မှာတော့ ကားပေါ်မှ အတင်းတိုး၍ ဆင်းလိုက်ရ၏။ သူက လွယ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်ကိုရှုတ်၍ သော့ချိတ်တွေ ငြိနေသည်ကို ဖြည့်ပေးနေပါသည်။ ကြည့်စမ်း ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူနှင့် သူမ၏ကျောပိုးအိတ်တွေက အရောင်တူ၊ ဒီဇိုင်းတွေ ခြစ်နေပါရောလား။ သော့ချိတ်ပိစိပေါက်စနလေးများ ရှုပ်ထွေးနေသည့် သူမအိတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်တော့ သူမက အိတ်ကိုယူ၍ ပြန်လွယ်လိုက်ရာ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည့် နာရီထံ အကြည့်ရောက်သွားရပြန်၏။ ငှုခွါ ... ဒီနာရီက နေနေနာရီနှင့် တစ်ပုံစံတည်းပါပဲလား။

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ရှေ့မှ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ် လျှောက်သွားနှင့်သည်။ ကင်တင်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်၍ ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေသည့် ကောင်လေးအချို့က ညီမလေးသီချင်းကို ဆယ်တိုးတိုးလေး ညည်းညူလိုက်ကြ၏။ သူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စလုံး မြင့်တက်သွားရပြီး ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ဪ ... ဒီလိုညည်းစိတ်ထေးကို ပိုးပန်းနေသည့်သူတွေလည်း တော်တော်ရှိနေပါသေးလား။

ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ တက်ခဲ့ပြီး သူ့ Roll No. က နောက်ဆုံးဖြစ်နေသည်မို့ ထောင့်ဆုံးခန်းသို့ လှမ်းခဲ့၏။ အခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် နောက်ဆုံးခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် သူမကို တွေ့ရသည်။ အတန်းတိုင်း လူတော်တော်များနေသည်မို့ လွတ်နေသည့် သူမ၏ခုံတန်းမှာပင် သူဝင်ထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။ အချိန်စောသေးသည်မို့ သူ ဟိုဟိုဒီဒီဝေးနေစဉ် သူမက ဗလာစာအုပ်နောက်ခြံ ဝိုင်းစက်လှပသည့်လက်ရေးတို့ဖြင့် စာတစ်ကြောင်းကို ရေးလိုက်ပါ၏။

“အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ”

ကျွတ်စီကျွတ်စီဖြင့် ကောင်မလေးဆုံးယောက် အခန်းထဲဝင်လာရင်း သူ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကြ၏။ သူမက နေရာရွှေ့ပေးလိုက်ရသဖြင့် သူမအနီးသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ မင်းနဲ့ငါ နေရာလဲမှဖြစ်မယ်”

“ဘာကိစ္စလဲရမှာလဲ... ရှင်ဟာရှင် လာထိုင်ပြီးတော့”

“ကျွတ်... ဒီမှာ ငါ မိန်းကလေးတွေကြား ညှပ်နေပြီကွာ ငါ့ကို အစွန်ဘက်နေရာလဲပေးပါ”

“အံ့မယ်... နောက်မှလည်း... ရောက်လာသေးတယ်၊ အကြောကြီးနဲ့ ရမလား... မလဲပေးနိုင်ဘူး”

“မင်းကွာ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အရမ်းညစ်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“တာတာ... တာတာ... ရန်ဖြစ်ကြပါနဲ့ သို့တို့သုံးယောက်က လူခွဲမထိုင်ချင်လို့ ဒီခုံမှာ လာထိုင်လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ Practical ချိန်မှာ Table တစ်ခုတည်းမို့ တာတာ့နားမှာပဲ ဝင်ထိုင်မိတာ ဆော့ရီးနော်”

“ဘယ်သူထိုင်တိုင် ရပါတယ်ဗျာ၊ သူ တမင်သက်သက် ရစ်နေတာ”

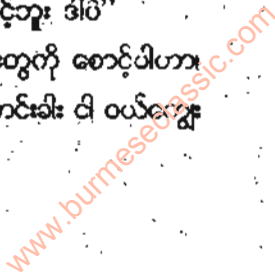
သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး မျက်နှာကိုလွှဲ၍ ဆက်ထိုင်နေပါ၏။ သူမက မိန်းကလေးတွေကြားမှာ ဖြစ်နေသဖြင့် ထထွက်ရန်လည်း သူမဘက်ကသာ ထွက်ရမှာ အခက်တွေ့နေတော့သည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူတို့အတန်းရှေ့မှ အပြေးအလွှားဝင်လာ၍ သူမ၏ဘေးတစ်ဖက်ခုံနေရာလွတ်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“တာတာ... Practical ချိန် ငါ့ကို စောင့်ဦးနော်”

“နင့်ခြေထောက်နဲ့ နင်လိုက်တာပဲ၊ တကတည်း... အားအားရှိ သူ့ကောင်မလေးနောက် တကောက်ကောက်ပါနေပြီး၊ နောက်ကျတာ နည်းတောင်နည်းသေး၊ မစောင့်ဘူး ဒါပဲ”

“တာတာကလည်းဟာ အချင်းချင်းတွေကို စောင့်ပါဟာ၊ အပြန်ကျချေးထိပ်မှာ ရှောက်သီးသုတ်နဲ့ ကြာဆံဟင်းခါး ငါ ဝယ်ချွေး ခြေခေါ်နော်၊ လိမ္မာပါတယ်”

“မလိမ္မာချင်ဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ... သူက ချိုသံပစ္စည်းလား၊ တာတာ့ ပစ္စည်းလား”

“ဟဲ့”

“ငါ့လူမဟုတ်ဘူး... ငါတို့က အမြဲသုံးယောက်အတွဲပဲ”

“ဒါဖြင့် တာတာ့လူပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟင်... နင်မသိဘဲ ရမ်းပြောဦး”

သူမက ဇေယျဒေါင်းကို စာအုပ်ဖြင့် ဘုန်းခနဲချလိုက်ပါ၏။

သူ့မျက်နှာ ဖြန်းခနဲရဲတက်သွားရသည်။

“သိဘူးလေ... တစ်ခါမှ ဒီလိုတွဲထိုင်တာမှ မမြင်ဖူးလို့ မှားမိတာကိုး”

“ဇေယျ... နင့်ပါးစပ်ပိတ်မှာလား၊ မပိတ်ဘူးလား”

“ပိတ်ပြီ... ပိတ်ပြီ၊ ဟိုမှာ ဆရာမလည်း လာနေပြီ”

စာသင်နေချိန်တစ်လျှောက်လုံး သူမနှင့်ဇေယျတို့ တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ ဇေယျဆိုသည့် ကောင်လေးမှာ သူမ၏ပြောင်းခနဲ ဒေါက်ခနဲ ရိုက်ပုတ်သည့်အဖော်ကို တော်တော်ခံရရှာ၏။

“တာတာ... ချိုတွက်တာမှန်လား ကြည့်ပေးပါဦး”

“မှန်... အဲ... ဒီအဆင့်မှာနေတယ်၊ ပါဝါရှေ့ချပြီး ပါဝါ

ကို တစ်ပြန်နှုတ်ရမှာလေ၊ နှုတ်လိုက်... နှုတ်လိုက်”

“ငါ့ကိုလည်း စစ်ပေးဦး”

“ဟင်... နင့်ဟာက အကုန်မှားနေတာ၊ ဟင် ကောင်မလေးတွေကျ ရိုတ်တတ်ပြီး Differentiate ကျ မရိုတ်တတ်ဘူး ခွေးနာရဲ့”

သူမက ဇေယျနားရွက်ကို လိပ်ဆွဲလိုက်ပြီး အစအဆုံး ပြန်တွက်ပြနေပါသည်။ သူက သင်္ချာတွက်ပြီးပြီဖြစ်၍ စာအုပ်ကို ပိတ်ထားကာ နံရံကို ကျောခိုထိုင်နေလိုက်၏။

ချိုသံက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

“ရလားဟင်”

“အင်း”

“တော်လိုက်တာ... နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မောင်သူတော်”

“ဟင်... နာမည်ကြီးကလည်း... ဟုတ်လို့လား”

သူ ရယ်မောလိုက်မိ၏။ Day မှ Distance ပြောင်းစဉ် အဖော်ကင်းမဲ့၍ တစ်ယောက်တည်း ငိုနေရမည်ဟု ထင်ထားတာ ခုတော့လည်း သိပ်မပျင်းရပါလား။

“နေဦး... ငါ သူ့ကိုမြင်ဖူးသလိုပဲ ချိုသံရဲ့”

အစွန်ဆုံးမှာ ထိုင်နေသည့်တစ်ယောက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့အနေကျပ်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် Day က ပြောင်းလိုက်တာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်၊ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးတာ သေချာတယ်၊ ရှင် ဘယ်သူလဲဟင်”

သူ ကောင်မလေးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ Practical ချိန်ရောက်တော့ အဆောင်ကူး၍ lab အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ Physics ပုစ္ဆာများ တွက်ရာ၌သော်လည်းကောင်း၊ Pratical လုပ်ရာ၌သော်လည်းကောင်း၊ ပွိုင့်တောင် အလွဲမခံဘဲ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်နိုင်သူမှာ သူမသာလျှင် ဖြစ်နေ၏။ သူမ ချိန်သီးလေး လွှဲနေသည့် သူမကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ဖေယျာက သူမ တံတောင် ဆစ်ကို တိုက်မိသွားသဖြင့် သူမ ဒေါပွသွားရ၏။

“ကျွတ်... တွေ့လား၊ အရင်ဆုံးလည်း ပြန်ချင်သေးတယ်၊ ငါလုပ်နေတာကို နှောင့်ယှက်တော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြီးတော့မှာလဲ”

“ဆော့နီးပါဟာ”

“ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ် တာတာ”

“အမယ်... ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်စရာမလိုပါဘူး”

“ဟယ်... တာတာရယ်... စကားများနေရင် ငါတို့ပိုင်း သူများထက် နောက်ကျနေလိမ့်မယ်၊ သူလုပ်ချင်ရင်လည်း ပေးလုပ် လိုက်ပါ”

သူမက ခြေတစ်ဖက် ဆောင့်လိုက်ပြီးမှ နေရာဖယ်ပေး လိုက်သည်။ သူလုပ်ပေးသည့်အချိန်နှင့် အရေအတွက်ကို မှတ်သားပြီး Pratical စာအုပ်ထဲမှာ ပုစ္ဆာတွက်၍ ဖြည့်ကြ၏။

“298.23 ... ရပြီ”

“298.22 ပါ”

“လုပ်ပြန်ပြီ... ရှင့်ဟာရှင် တွက်ပါလား၊ ဘာလို့လိုက်ခြင်း နေတာလဲ”

“ဟယ်... ဘယ်ဟာမှန်မှန် ငါတို့ကူးမှာပဲ၊ ပေး... တာတာ”

“ကျွန်တော့်ကို ခဏငှားနော်”

သူနှင့် သူမစာအုပ်ကိုယူ၍ သူတို့စာအုပ်တွေထဲ ကူးဖြည့် နေကြစဉ် ဆရာမက သူတို့ Table နား လျှောက်လာ၏။

“တွယ်တာ... ပြီးပြီလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့... တီချယ်၊ ဟဲ့... မြန်မြန်ကူးကြလေ၊ ဟိုမှာ တီချယ် အမှတ်ခြစ်ပေးတော့မှာ”

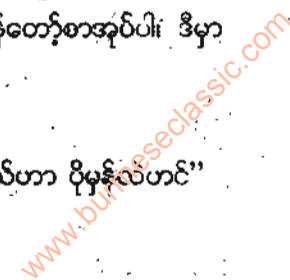
သူမက ခပ်တိုးတိုးလောဆော်၍ စာအုပ်ကို ဆွဲယူလျက် ပြလိုက်ပါသည်။ ဆရာမက အမှတ်ခြစ်ပေးပြီး ခုံနံပါတ်နှင့် နာမည်ရေး မှတ်လိုက်ချိန်၌ ယောက်ျားလေးနာမည်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဟဲ့... ဒါ တွယ်တာစာအုပ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ... အဲဒါ ကျွန်တော့်စာအုပ်ပါ၊ ဒီမှာ သူ့စာအုပ်”

“ခြောက်”

“တီချယ်... ပွိုင့် 23” နဲ့ 22 ဘယ်ဟာ ပိုမှန်လဲဟင်”

၁၃၂ မယောဒွါဟင်

“ပွိုင့် 23 သမီး အဲဒါ ... ပိုမှန်တယ်”

သူမက ကျေနပ်ပြီးဖြင့် သူ့ကို မျက်နှာတစ်ဖက် ပင့်ပြလိုက်ပြီး စာအုပ်ကိုယူ၍ အိတ်ထဲထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ဇေယျက စာအုပ်အမှတ်ခြစ်ပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ပြေးအထွက်၊ သူမက အနောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း ဇေယျကကျောပိုးအိတ်ကြိုးကို လိုက်ဆွဲနေလေသည်။

“ဇေယျ ... ဇေယျ ... နင် ကတိပေးထားတယ်နော်၊ ဟောကောင် ... မညစ်နဲ့”

“ဟာ ... နောက်နေ့မှလေ”

“မရဘူး ... အခုဆို အခုပဲ၊ နင် ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်၊ ဒီမှာ ဘာလဲ ... ကြည့်”

“အား ... မလုပ်နဲ့ ... သွားမယ် ... သွားမယ်၊ နင် နှစ်ပွဲစားနော်၊ ဝိုက်နာနေမယ်”

“ဝယ်ကျေးမယ်ပြောပြီး ... မသထားပြန်ဘူး”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ... ဆူဌေးကပ်စေးနဲ့မရဲ့၊ သူ့ဟာသူလည်း ဝယ်စားနိုင်ရဲ့သားနဲ့ဟာကိုး”

“မရဘူးလေ ... ကတိက၊ ကတိပဲ ... ဟင်း ဟင်း”

သူက လက်သီးထောင်ပြု၍ ကောင်လေးကို ဝိုလ်ကျနေသည့် သူမတို့နောက်မှ လိုက်လာရင်း ကြည့်နေမိ၏။ ခြောက် ... တော်တော်ကလေးဆန်လွန်းသည့် ချာတိတ်တွေပါလား။

အခန်း (၁၀)

သူနှင့်ဆင်တူ မဖြစ်ချင်၍ ဤနေ့တော့ လွယ်အိတ်ကိုသာ သူမ ယူခဲ့၏။ ထမင်းချိုင့်ဆွဲ၍ ခပ်စောစောပင် ကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုကိုက ပိတ်ရက်မို့ လိုက်ပို့မည်ပြောသော်လည်း ကိုကိုဝင်ပန်းမည်စိုး၍ နားနေခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းကိုရောက်တော့ နောက်ဆုံးခုံမှာ ဇေယျနှင့်နှစ်ဦး ထည်း ထိုင်နေစဉ် ချိုသဲတို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ၏။

“တာတာ ... တာတာရေ”

“ဟဲ့ ... ဒါက ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ငါတို့သိသွားပြီဟဲ့ ... သိသွားပြီ”

“အဖယ်လေးဟာ ... ဘာတွေသိလာလို့ အသည်းဒဏ်ခံ

ဖြစ်လာရတာလဲ”

“ဆွေစုတ်ဇေယျ... နင် ဝင်မပါနဲ့ ဟဲ့... ဟိုတစ်ယောက်လေး ... သူ အဆိုတော်ညီလေးညီတို့၊ ညကျမှ ငါ စဉ်းစားရင်းမှတ်မိတာ၊ ဒါကြောင့် ... တွေ့ဖူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“အဲဒါ ... ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟင် ... နင်နဲ့သူ အိမ်နီးချင်းဆို၊ ခင်ချင်တာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ အဆိုတော်လည်း လူပဲ၊ ချိုတစ်ချောင်း ပိုမပါဘူး၊ ဘယ်နှယ်ဟာတွေလဲ”

“အေးလေ ... ဝပေါမတွေ့ နင်တို့ အဲဒီလိုဖြစ်နေရင် ဟိုကနဂိုကမှ သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ကြားထဲ”

“နင်တို့ ခုထိမတည့်ကြသေးဘူးလား”

“လုံးဝပဲ”

“ဟင် ... ဒီလောက်အကောင်းစားလေးကို တာတာကလဲ”

“ဘာအကောင်းစားလဲ... ရှပ်ကိုက သူ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေရတာ ကျနေတာပဲ၊ ဖြတ်ခိုက်ချင်စရာကြီး၊ သွားစမ်းပါဟာ ... ငါကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

“နင်က ပြောအားရှိတာပေါ့ တာတာရဲ့၊ တစ်နေကုန် တွေ့နေကျဆိုတော့ ရှိနေပြီပေါ့ဟယ်”

“ငါလုပ်လိုက်ရ ... ကဲ”

သူမက ရှေ့တန်းမှာထိုင်ပြီးပြင်လိုက်သည့်ချိန်ကို စာအုပ်ဖြင့်

လှမ်းပေါက်လိုက်စဉ် အတန်းထဲဝင်လာသည့် သူ့ခေါင်းကို တည့်တည့် သွားထိပါတော့၏။

“အား”

“ဟယ်”

“ဟောတော့”

“ဒါ ... မင်း တမင်သက်သက်လုပ်တာ မဟုတ်လား၊ တော်တော် အပြုံးအတေးကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

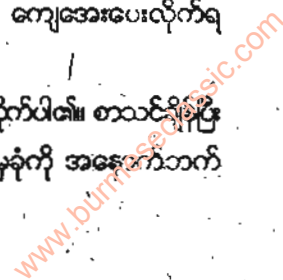
“ဘာပြောတယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုညီလေးညီ၊ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုစကားနိုင်လုရင်း ... ချိုသဲကို တာတာပေါက်လိုက်တာပါ၊ မတော်တဆဖြစ်သွားတာ ကြားထဲက ကျွန်တော် တောင်ပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုညီလေးညီရဲ့၊ ဇေယျပြောတာ အမှန်ပါ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ သူ့ခြေထောက်နား ကျနေသည့် သူ့မ၏စာအုပ်ကို ကောက်၍ သူ့မစားပွဲပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်၏။ ကာယကံရှင်က မတောင်းပန်ဘဲ မဆိုင်သည့်သူများက ဝင်တောင်းပန်နေသဖြင့် အောင့်သက်သက်ဖြင့် ကျေအေးပေးလိုက်ရသည်။

သူက ဇေယျဘေးနား၌ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ စာသင်ချိန်ပြီး သွားတော့ မုန့်စားဆင်းချိန်၌ ချိုသဲတို့အရှေ့မှခုံကို အနောက်ဘက်

ဆွဲ ကပ်လိုက်ကြရင်း ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ ဖွင့်တင်လိုက်ကြ ပါသည်။

“ဟာ ... ဒီနေ့ ကင်တင်းမသွားတော့ဘူးပေါ့”

“အေး ... ငါတို့ ထမင်းချိုင့်ပဲ ယူလာတော့တယ်၊ ကင် တင်းက ချက်တာတွေလည်း အရသာမရှိပါဘူးဟယ်”

“နင်တို့ကတော့ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က ထမင်းဘူးမှ မပါတာ”

“အမယ်လေးဟယ် ... ငါတို့မှာ ထမင်းအပိုချိုင့်တွေ ပါ လာတာပါ၊ ဒီလိုပဲ ဝေမျှစားကြတာပေါ့၊ တစ်ရက်စာ မှန်နိုးသက်သာ လည်း နည်းလား”

“နင်တို့ ချိုင့်သေးသေးလေးနဲ့ ... ဘယ်ဝမှာလဲ”

“မဝရင် ... နှစ်ချိုင့်စားပေါ့ အစားပုတ်ရဲ့”

“ဒါဆို ... ကိုညီလေညွှန်ကို ဘယ်သူကျွေးမှာလဲ”

“တာတာ ကျွေးမှာပေါ့”

“အံ့မယ် ... ဘယ်သူက ကျွေးမယ်ပြောနေလို့လဲ ချိုသဲရဲ့”

“ဟယ် ... သူငယ်ချင်းတွေပဲတာကို နင် မပုပ်စဖူး မပုပ် ပါနဲ့ တာတာရယ်၊ တကယ်မကျွေးချင်တာလား”

“အေး”

သူ မျက်နှာပူပူနှင့် ထရပ်လိုက်တော့ ဇေယျက သူ့ကို ဆွဲ ထားလိုက်ပါသည်။ သူမက ထမင်းချိုင့်အဆင့်များကို ဖြုတ်၍

တစ်ချိုင့်ကို ဖွန်းတစ်ပေးကာ သူ့ရှေ့သို့ ရွှေပေးလိုက်၏။

“ကဲ ... စား”

“ထကယ်ရော ကျွေးချင်လို့လား တာတာ”

“စေတနာမပါတဲ့ အလုပ်မျိုး ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလုပ် ခဲ့ဘူး”

တခါခါနှင့် တစ်အုပ်စုလုံး ရယ်လိုက်ကြ၏။ ဇေယျက ချိုသဲ ဟင်းချိုင့်ထဲမှ ငပိကြော်ကို လှမ်းမခီ၍ သူမနှင့် နေရာလဲထိုင်လိုက် ပါသည်။ သူမက ဟင်းချိုင့်များထဲမှ အနည်းငယ်စီကိုယူ၍ သူ့ချိုင့် ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်၏။ ဇေယျထံမှ လုပ်ချောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း”

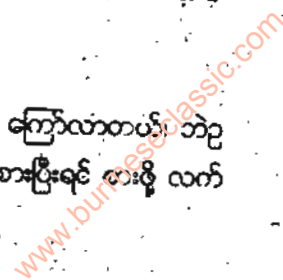
“ဆေးဦးမယ် ... TB ဆေးရုံသွားလိုက်ဦး”

“နင်က မျက်နှာလိုက်တာကိုး ... တာတာရဲ့”

“ဘာမှလိုက်စရာအကြောင်း မရှိဘူးနော်၊ နင်တို့ဘေးလုံးက ငါ့ထမင်းချိုင့်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ နှိုက်စားနေကျ၊ သူက အခုမှ ငါတို့အုပ်စုထဲ ရောက်လာတာ၊ စကားများမနေနဲ့၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး ... စား”

“ဘာချက်လာတာလဲ”

“အာလူးကို အချောင်းကလေးတွေ ကြော်လာတယ်၊ ဘဲဥ ချိတ်နဲ့ ဝက်သားနဲ့ ကြမ်းဆိုင်ကြော်၊ ထမင်းစားပြီးရင် စားဖို့ လက်

ဖက်သုတ်၊ ဒါပဲ”

“ဟေး... ပွတာပဲကွ”

“အေး... အငတ်... စားစား”

“ပြော... ကြိုက်သလောက်ပြော၊ အဓိကက စားရဖို့ပဲ”
သူက ထမင်းကို စားနေရာမှ သူမကို မော့ကြည့်လိုက်ပါ
၏။ သူမက ကြံမခိုင်ဟင်းကို သူ့ထံ ထပ်ထည့်ပေးပြန်သည်။

“ကြိုက်လို့လား”

“အင်း”

“စား... ကိုညီလေးညီ၊ အဲဒါ တာတာလက်ရာအစစ်”

“ဟုတ်လား”

“လျှာရှည်ပြန်ပြီ... က”

သူမက ဇေယျခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပစ်လိုက်တော့
သူ ကျိတ်ပြုလိုက်မိသည်။ ဇေယျကလည်း အစသန်သန်၊ သူမက
လည်း လက်မြန်မြန်နှင့် အတော်အတင့်ညီနေ၏။

“ငါ ဒီဒီလေးနဲ့ တိုင်ပြောဦးမယ်၊ တာတာက ငါ့ဆို သိပ်
နိုင်စားတာပဲ”

“တိုင်ပေါ့... ကြောက်စရာမှတ်၊ သူ့ဒီဒီကဖြင့် လက်တောင့်
လောက်လေး”

“အံ့မယ်... နင်ကရော ဘယ်လောက်ထွားနေလို့လဲ”

“ဇေယျ နင်... ထမင်းစားမှာလား၊ စကားများမှာလား”

ဇေယျက ဇက်ပုသွားရင်း ထမင်းဆက်စားနေပါသည်။
ထမင်းစားပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်ကို စိုင်းလှစားရင်း တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် စနေကြ၏။

“တာတာ... ဇွန်းအပို ယူနေကျလား”

“အင်း... ကိုကိုက ဟင်းခပ်ဖို့ တစ်ဇွန်းကို အမြဲပိုထည့်
ပေးတယ်”

“တွယ်တာမောင် ရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ် တီချယ်”

သူမ အမြန်ထရပ်၍ ဖြေလိုက်တော့ ဆရာမတစ်ယောက်
အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။

“သမီးရေ... တီချယ်ဒေါ်တင်တင်နဲ့က Practical ချိန်ပြီး
ရင် သူ့ကို ခဏလောက် လာတွေ့ပါတဲ့၊ အတောင် (၁၃) မှာ ရှိနေ
မယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တီချယ်”

“ဟာ... တာတာပြန်ရင် အဖော်မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီ
တီချယ်က လေ့ရှည်ရှည်နဲ့ Practical ကလည်း ဒီနေ့ဆို ကြာမှာ”

“မပူပါနဲ့ ဇေယျရယ်... ငါ ပြန်ရဲပါတယ်ဟဲ့”

“နင့်အစ်ကို စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ပါ”

“ကျွန်တော် စောင့်ပေးပါ့မယ်”

“ရပါတယ် ညီလေးညီ၊ ရှင့်ဟာရှင် ပြန်နိုင်ပါ”

Practical လုပ်ပြီးချိန်မှာ ၄ နာရီ ကျော်နေလေပြီ။ သူ သူမကို စောင့်ပေးချင်သော်လည်း သူမ ကြိုက်ပုံမရသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရတော့၏။ သူမ ပြန်လာတော့ ကားစောင့်နေရတာနှင့် ဘာနှင့် ညနေခြောက်နာရီကျော်နေလေပြီ။ ဆောင်းတွင်းမို့ ငှက်ချုပ်မြန်သဖြင့် မှောင်စပျိုးနေ၏။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ လွယ်အိတ်ကို ပိုက်၍ လမ်းမပေါ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ Sunday မို့ Snow White အခွေခိုင် ပိတ်သဖြင့် လမ်းထိပ်မှာ မှောင်မည်းနေ၏။ လမ်းကြားတစ်ခုမှ လူနှစ်ယောက် ခိုင်ခနဲထွတ်လာရင်း သူမရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“အော်မယ်မကြံနဲ့... ပါတဲ့ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးစမ်း”

လည်ပင်းကို ထောက်ထားသည့် အေးစက်စက်စားသွားကြောင့် သူမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ကြက်သီးတွေ ဖျန်းခနဲထသွား၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘဲ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“ပေးဆိုပေးလေ... ဟာ... ကြာတယ်”

တစ်ယောက်က သူမလွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲလှယူ၍ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ရှာနေ၏။ သူမရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာရင်း မူးဝေလစတော့သည်။

“မြန်မြန်ရှာလေကွာ”

“မရှိဘူးကွ... သူ့အိတ်ထဲမှာ ထင်တယ်၊ ယူကွာ”

“ဗြ”

ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၍ အိတ်ပါ ပြသွား

တော့သည်။ သူမ ရုတ်ကြောက်၍ ယိုင်ခနဲလဲကျစဉ် တဖုတ်ဖုတ်နဲ့ ပြေးလာသည့် ခြေသံနှင့်အတူ သူမကို ခေါ်လိုက်သည့် သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“တာတာ... တာတာ”

“ဟာ... ဒီကောင် ဝင်ရှုပ်ပြီ... ချာကွာ”

ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်တော်ဖြစ်သွားစဉ် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူများအံ့၍ ရောက်လာကြတော့သည်။ လူကြီးတစ်ဦးက သူမကို ပွေ့ထူလိုက်လေ၏။

“သမီးတွယ်တာပါလား... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ သမီး”

“ဟင့်အင်း”

“ဦးလေး... ဒီကောင်တွေ ရဲစခန်းခေါ်မှာ မဟုတ်လား”

“အေး... ဒါနဲ့ မောင်ရင်က ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် တာတာနဲ့မြဲချင်းကပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဦး”

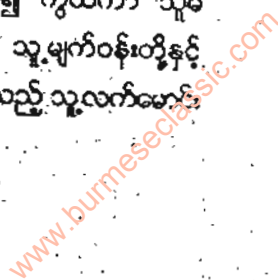
“ဪ... ဒါဖြင့် သမီးကို ခေါ်သွားလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဦး”

အင်္ကျီအပြင်နေရာကို လွယ်အိတ်ပိုက်၍ ကွယ်ကာ သူမ ခုတ်လိုက်၏။ စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်ဆုံသွားချိန် တတောက်တောက်ကျနေသည့် သူ့လက်မောင်း

သွေးစက်တို့ကို သူမ မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်... သွေးတွေ... သွေးတွေ”

“တာတာ ... သတိထားလေး ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပြန်ရအောင် ... လာ”

သူက သူမကိုခေါ်လိုက်တော့ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစလေး ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လမ်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ ကိုကိုက ခြံရှေ့မှာ ထွက် စောင့်နေ၏။

“တာတာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုကို ... အိး ... ဟီး ... ဟီး”

သူမက ကိုကိုရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ရင်း ကလေးလေးတစ် ယောက်လို ငိုချလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက သူမကို ဖက်ထားပြီး သူ့ကို စကားပြောနေ၏။

“ညှီလက်မှာ သွေးတွေနွှဲပါလား”

“ရတယ် အစ်ကို ... စားနဲ့ ရှုပ်ထိတာ”

“မဖြစ်ဘူး ထင်တယ် ... ဆေးခန်းသွားမှ၊ မိဖုရေ ဒေါ်ကြီးခင်”

“ရှင် ... လာပါပြီ ကိုကိုကြီး”

“ဒီမှာ နှင်မမကို ရေအရင်တိုက်၊ အဝတ်လဲပေး၊ ငါ ညှီကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့ဦးမယ်၊ ခြံတံခါးကို ဦးမြိုင်ကို လာပိတ်ထားခိုင်းဦး လာ ... ညီ ခဏစောင့်၊ ကိုယ် ကားထုတ်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုကိုတို့ထွက်သွားတော့ အိမ်တံခါးစေ့ထားပြီး ညှီခန်းဆက် တီခုံမှာပင် သူမ လှဲနေလိုက်သည်။ ခဏအကြာ ကားသံကြားရပြီး

ကိုကိုနှင့်သူ အိမ်ထဲဝင်လာ၏။ သူမ လှဲနေရာမှ ထလိုက်တော့ တိုကိုက သူမဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ငွေဖက်ထားရင်း နဖူးလေးကို နမ်းလိုက်ပါသည်။

“ကံကောင်းလို့ပါလား တာတာရယ်၊ ညီသာ ထမင်းထွက် စားပြစ်ရင် ဒုက္ခရောက်တော့မှာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီရယ်၊ တို့ယ် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ တကယ်ပါ”

“ရပါတယ် အစ်ကို သူ နောက်ကျမယ်မှန်းသိရင် ကျွန်တော် စောင့်နေပါသေးတယ်၊ မှောင်နေပြီဆိုတော့ ... ပြန်ရောက်နေပြီပဲ ထင်တာ၊ အခု ညစာထွက်စားမှ သူ့ကို အဝေးကမြင်တာတည်းက ထစ်ခုခုပဲဆိုပြီး ပြေးသွားမိတာ”

“အင်း ... ကိုယ့်ညှီမှာ အဲဒီအန္တရာယ်က တော်တော်ဆိုး ထာပဲ၊ ဒါကြောင့် ... စိတ်မချဖြစ်နေရတာ၊ ဟိုတစ်ခါကလည်း ကံ တောင်းလို့ ခေါင်းမကွဲ၊ လက်မကျိုးတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ အစ်ကို”

“သူ ဆယ်တန်းတုန်းကလေ”

“ကိုကို”

သူမက ကိုကိုလက်မောင်းကို ညှစ်လိုက်၍ ကိုကိုက မူပြော အချင်မှန်းသိသဖြင့် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်ပါ၏။

“ကဲ ... ညီ ဒီမှာပဲ ထမင်းစားလိုက်တော့နော်၊ ထမင်းမှ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသား၊ တာတာလည်း ထ”

“တာတာ မဲစားတော့ဘူး”

“မဲစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ တာတာရဲ့၊ ဝင်သလောက် စားရမှာပေါ့၊ ပြီးရင် သံပရာရည်လေးနဲ့ သွေးဆေးသောက်ပြီးမှ အိပ်လား”

“ဟင့်အင်း... စားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဘာလဲ ညီ ရှိနေလို့လား၊ သူငယ်ချင်းတွေပဲ ဟား ဘာရှက်စရာလိုလဲ”

“ဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ တာတာ... ကိုကိုခွံကျွေးတာ စားချင်လို့လား”

“အာ... ကိုကိုကလည်း ပြောရင်း ပိုဆိုးလာပြီ”

သူမမျက်နှာ ရေခဲဖြစ်သွားပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထပြေးသွားပါတော့သည်။ ဪ... တာတာတို့မောင်နှမက သိပ်ကိုချစ်ရှာတာကိုး။ သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ထိုင်တော့ သူမက ကိုကိုကို ဦးဖယ်၍ထည့်ပေးပြီး ထိုင်လိုက်၍ ကိုကိုက သူ့ဘက်ကို မေးဆယ်ပြလိုက်သည်။ သူမ နှာခေါင်းခုံပြလိုက်ပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ငါးရည်ထုတ်ဖွန်း ခပ်ထည့်ပေးလိုက်၏။

“တာတာ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကိုကို မကြိုက်ဘူးနော်”

“သူက ငါးပိကြိုက်တယ် ကိုကိုရဲ့၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ချိုသဲ ငါးပိချက်ကိုစားချင်လို့ လှမ်းမျှော်နေတာ သနားစရာပေး

...ဟီး ဟီး ဟီး”

“မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့”

သူမက သူ့ကို ကြုံမဆိုင်ဟင်း၊ ကြက်သားဟင်းနှင့် ဂေါ်ဖီကြော်တို့ကို ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက ထမင်းစားနေရင်းမှ သူ့ကို အကဲခတ်၍ မသိမသာ စပ်စုနေတော့၏။

“ညီ... ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“ကျွန်တော် စီးရီးသွင်းနေတယ် အစ်ကို”

“ဟုတ်လား... တော်တော် ပြီးနေပြီလား”

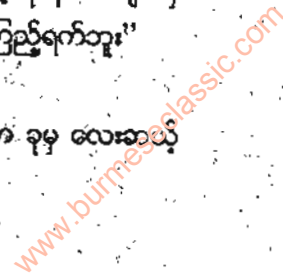
“ဟုတ်ကဲ့... ငါးပုဒိပ် ကျန်ပါတော့တယ်၊ နောက်နှစ်လ လောက်ဆို ထွက်ပြီ အစ်ကို”

“ညီဇာသံ ကောင်းတယ်ကွ၊ ကိုယ့်တို့မောင်နှမ ညီဂစ်တာဆံကို အမြဲနားထောင်နေတာ၊ ညီလည်း ရောက်လာရော တာတာ ဆောင် ဂစ်တာမတီးတာ တော်တော်ကြာနေပြီ၊ ဒါနဲ့ ညီမိဘတွေ အယ်တော့ပြောင်းလာမှာလဲ”

“နောက်နှစ်လမှ အစ်ကို၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို နားစေချင်လို့ ကျွန်တော် ဒီအရွယ်ထိ ပင်ပန်းခဲ့တာကို မကြည့်ရက်ဘူး”

“အသက်တွေ တော်တော်ကြီးပြီလား”

“ဖေဖေက ခြောက်ဆယ်နှီးပြီ၊ မေမေက ခုမှ လေးဆယ်

“ဪ... ဒါဆို ညီဖေဖေ ပင်စင်ယူလောက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ငါးဆယ့်ငါးထဲမှာ ဆေးပင်စင် တင်လိုက်တာ၊ ဖေဖေက ရောဂါသည် အစ်ကိုရဲ့ မေမေမှာ သူ့ဝါသနာကို စွန့်ပြီး အိမ်ကို ဦးဆောင်ရရှာတာ”

“ညီမေမေက အရင်ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မေမေက နဂိုက အဆိုတော်လေး၊ အစ်ကို ကြားဖူးလား မသိဘူး ... မြတ်လေးညှိတဲ့”

“ဟာ ... ကြားဖူးတာပေါ့၊ တာတာငယ်ငယ်က မြတ်လေး ညှိသီချင်းနဲ့ ကခုဖူးတယ်၊ ဟိုသီချင်းလေး ... မောင့်ကိုချစ်ချင်ပေမယ့် အစ်ကိုကိုကြောက်လို့ ခေါင်းခါပါရစေဆိုတာလေ”

“အာ ... ကိုကိုနော်”

“ဪ... ဟုတ်တာ ပြောတာပဲဟာ၊ ရှက်စရာလား”

“ဟင်း ဟင်း ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသီချင်းနဲ့ ... မေမေ နာမည်ကြီးသွားတာ၊ ချစ်ခွင့်မပိုင်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း သိပ်ကြိုက်တာ၊ အင်း ... ဒီရောက်တော့မှပဲ အန်တီနဲ့ မိတ်ဆက်ကြရမှာပေါ့”

ထမင်းစားပြီးသွားတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသေးသည်။

သူမက ရေခဲသေတ္တာထဲမှ စတော်ဘယ်ရီတောင်းလေးတို ထုတ်၍ မစ်စ်ရှိုတ်ဖျော်ကာ ထည့်လာခဲ့၏။

“သောက်ပါ ညီ”

“ထမင်းလည်း စား၊ ဒါလည်း သောက်ဆိုတော့ အားနာလာပြီ အစ်ကို”

“မလိုပါဘူး ညီရတ၊ ခင်ရာဆွေမျိုးတဲ့ သောက်သာ သောက်ပါ”

“ရှင်ဟာလေ ... ဇေယျနဲ့များ ကွာပါ၊ ဒီလိုအားနာပုံနဲ့ ရှင်ငတ်မှာ”

“ဟာ ... တာတာ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟင် ... ဒီလိုပဲ ပြောနေကျဟာကို၊ ကိုကိုကလဲ”

“ရပါတယ် အစ်ကို ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပြီ ညီ၊ နောက်ဆို ... ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်တာတာနဲ့အတူ သွားပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ပုဏ္ဏရိပ်ခြံစည်ရိုးကြားမှ ခြံကူး၍ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ကောင်မလေး ...

မင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင်

အစေသည်ဆံ

တစ်ပါး မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ...

ကောင်မလေး ...

အပြစ်ကင်းစင်လွန်းတဲ့

မင်းပျက်နာလေးကို မြင်ချိတ်မှာ

အရည်ပျော်ကျသွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ...

ကောင်မလေး ...

မင်းအပြုံးချိုချိုလေးကို

အိပ်မက်တွေထဲအထိ

ခဏခဏ မက်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ...

ကောင်မလေး ...

နေ့စဉ်တွေ့နေကျ

မင်းပုံရိပ်လေးကို

အာရုံမှာ မပျောက်နိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ...

ကောင်မလေး

မင်းပျက်စောင်းလေးဒဏ်ကို

ငါ မခံနိုင်ဘူး ...

မင်းနှုတ်ခမ်းလေး စုမှားကို

ငါ မလိုချင်ဘူး ...

မင်းဆွဲပေးကွာပြုမှာတိုလည်း

ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး ...

ငါတို့ရဲ့သံယောဇဉ်တ

ပဋိပက္ခနဲ့တောင်

နေ့ည အစဉ်အလာမှာ

အာကာကို တိုင်တည်ပြု

ယခုပစ္စုပ္ပန်မှာတောင်

မင်းရဲ့အမှန်းဒဏ်ကို

မခံရင်နိုင်ဘဲ

ဝေဒနာငြိမ်နေရတာ

ဘာကြောင့်များလဲ ကောင်မလေးရယ်...

တံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ညီလေးညီမေ့ရေ ... ရှင်နေကောင်းရဲ့လား”

အထဲမှ ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် သူမ အိမ်တက်ပြေးကာ အိမ်မှလူတွေကို အော်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဦးမြိုင်ရေ ... မိပု ... ခဏလာပါဦး”

ဦးမြိုင်နှင့် မိပုရောက်လာတော့ ဦးမြိုင်ကို တံခါးဖွင့်ခိုင်း၏။ တံခါးဖွင့်ပြီးသည့်အခါ သံချက်ကိုရိုက်ဖြတ်၍ ကလေးကိုချကာ ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ အိမ်ခန်းဖွဲ့စည်းထားခြင်းမရှိသည့် ဟောခန်းထောင်မှာ စောင်ပါးလေးနီ၍ ကွေးနေသည့် သူ့ကို မြင်ရ၏။ နဖူးကိုစမ်းကြည့်စဉ် ကိုယ်က ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပြီ။

“ဦးမြိုင် ... ဒေါက်တာဇော်ဦးကို Taxi ငှားပြီး ပင့်လာခဲ့ပါ။ သူ့ကားက ဝပ်ရှော့ပို့ထားလို့ ကားငှားသွားခိုင်းတာနော်။ မိပုက ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းကို ပလတ်စတစ်လှေထဲ ထည့်ပြီးရင် ပိုမိုထဲက ချွေးသုတ်ပတ်အသစ်နစ်ထည်ယူလာ။ ဒေါ်ကြီးခင်ကို ဆေး ငှုလင်းရယ်၊ ကော်ဖီရယ် လာပို့လို့ ... မြန်မြန်နော်”

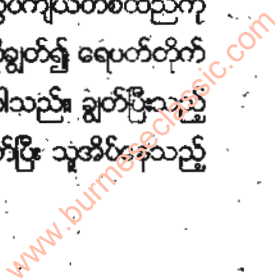
သူမက နောက်ပေးတံခါးကိုဖွင့်၍ သူ့စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ကို ချော့တွတ်လိုက်၏။ ချွေးတို့ခွဲနေသည့် သူ့အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ရေပတ်တိုက်ပေးကာ ချည်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ချွတ်ပြီးသည့် အထိများကို နောက်ဖေးဘက် သွားဆုံထားလိုက်ပြီး သူ့အိမ်နေသည့်

အခန်း (၁၁)

ကိုကိုကားထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံးကြည့်နေပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့၏။ ရှေးလက်စာမှကို ဆက်ရေးရန်ပြင်စဉ် တစ်ဖက်ခြံမှ အိမ်တံခါးဖွင့်မထားသည်ကို သတိထားမိသွား၏။ သေချာအောင် လေသာဆောင်မှထွက်၍ ထပ်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သေချာတာပေါ့။ မနက် ၉ နာရီပဲခွဲနေပြီ။ သူ မထသေးပါလား။ အပြင်ထွက်သွားမသွားက သူ့အိမ်တံခါးသော့ခလောက်ကို ကြည့်မှသိမည်မို့ ပုဏ္ဏရိပ်ခြံစည်းရိုးကို ဖြတ်၍ကူးလာခဲ့သည်။

“ညီလေးညီ ... ညီလေးညီ”

သော့ခတ်မထားသည်မို့ သူ အထဲမှာရှိနေမှန်းသိ၍ သူ့ခေါ်လိုက်၏။ သစ်သားလှေကားထစ်ကိုတက်၍ ဖိနပ်ချွတ်မှ ရပ်ကာ

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရှုပ်ပွနေသည်တို့ကို ရှင်းစဉ် လျှောက်လွှာစာရွက် ပေါ်၌ ရေးထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရလေ၏။ ကောင်မလေးဆိုပါလား... ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ငါ့ကိုစောင့်ပြီး ရေးထား တဲ့ ကဗျာပဲ။ သူမ စာရွက်ကိုခေါက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားမှာ ထည့် ညှပ်လိုက်ပါသည်။

မိပုနှင့်ဒေါ်ကြီးခင်ရောက်လာတော့ သူ့ကိုနှိုး၍ ကော်ဖီနှင့် ပါရာတစ်လုံး တိုက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ရေလျှော်ဖြင့် သူ့နဖူးပေါ် ရေဖတ်တင်ပေးနေမိ၏။ မိပုကို သူ့အဝတ်အစားတွေ လျှော်ခိုင်းလိုက် ပြီး ဒေါ်ကြီးခင်ကို ကြက်ဥ Half - fried နှင့် မြူစွမ်းပြုတ်ထားရန် မှာပြီးစဉ်၊ ဒေါက်တာဇော်ဦး ရောက်လာပါ၏။

“အင်း... ခတ်လိုက်တဲ့ နာခွဲပဲ၊ အဖျားက ဥပ လောက် ရှိတော့တယ်၊ သောက်ဆေးပဲ ပေးခဲ့မယ်နော် တာတာ၊ ဆေးမတိုး တော့ဘူး လက်က အနာရှိနေ ဖျားတာပါ၊ ထမင်းမကျွေးနဲ့ဦး”

“တာတာ... မြူစွမ်းပဲ လုပ်ခိုင်းထားတယ် ဦးခော်”

“ကောင်သားပဲ တာတာရဲ့၊ ဆန်ပြုတ်တိုက်လည်း ရတယ်၊ အားရှိအောင် နွားနို့လေးတိုက်၊ အဖျားပျောက်မှ ကြက်စွပ်ပြုတ်တိုက် ပေါ့၊ ညဘက် စောင့်ကြည့်နေဖို့ လိုတယ်နော်၊ မနက်ဖြန်မှ ဦးခော် ထပ်လာမယ်၊ ကဲ... သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးခော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဦးမြိုင်ရေ ဦးခော်ကို Taxi ပေါ် တင်ပေးလိုက်ဦးခော်”

“အေး... အေး... သမီး”

ဒေါက်တာဇော်ဦး ပြန်သွားတော့ မိပု ယူလာပေးသည့် ကြက်ဥကြော်နှင့်မြူစွမ်းကို သူ့ကို သောက်စေသည်။ ညာလက်က အနာကြောင့် ခဲရောင်နေသဖြင့် ဇွန်းကိုင်တာ မငြိမ်တော့ သူမစိတ်မ ရှည်နိုင်တော့ပေ။

“ကဲပါ... ကျွန်မပဲ ခွံကျွေးပါတော့မယ်၊ ပေး”

“အားနာလိုက်တာ တာတာရယ်”

“မလိုပါဘူး ညီလေးညီမရယ်၊ ရှင်းဖျားရတာ ကျွန်မကြောင့် ပဲဟာ၊ ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်... တာဝန်အရ လာလုပ်ပေးတာပေါ့နော်”

သူမ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ မိပုရှေ့မှာ ဘာတာ ညာညာတွေ သူမ မပြောစေလိုပါ။ တော်ကြာ ကိုကို ပြန်သိသွားရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။

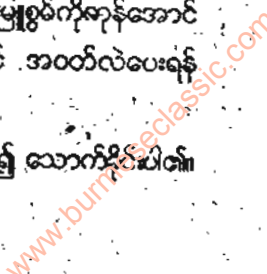
“ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောဖူးတာ မေ့နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မမေ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မရှည်နဲ့”

သူမက သူ့ကို ပိတ်ဟောက်လိုက်ပြီး မြူစွမ်းကိုရန်အောင် တိုက်လိုက်ပါ၏။ ဦးမြိုင်ကို သူ့ချွေးထွက်လျှင် အဝတ်လဲပေးရန် မှာခဲ့ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။

နေ့လယ်ဆေးကို နွားနို့နှင့် ပူတင်းကျွေး၍ သောက်ခိုင်းပါ၏။

လျှောက်ပြီးသားအဝတ်များ ခြောက်ပြီဖြစ်၍ မီးပူထိုးကာ သူ့ထံ ပြန်ယူလာပေးတော့ သူက အားနာကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ညနေစောင်း၌ ဆေးကို ငါးရုံအကွင်းလေးတွေကြော်၍ ဆန်ပြုတ်ပြုတ် ထားပြီး လာတိုက်စဉ် ကိုကို ကုမ္ပဏီမှ ပြန်လာလေ၏။

“လက်က တော်တော်ကိုက်နေပြီလား ... ညီ”

“နည်းနည်းပါ အစ်ကို့၊ ခု သက်သာသွားပါပြီ ဆောင်းတွင်းမို့ ညတုန်းက တစ်စစ်စစ်နဲ့ကိုက်တာ၊ ဖျားတော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ လူက ဘယ်လိုမှ ခေါင်းမထူနိုင်လို့ပါ။ တော်သေးတာပေါ့၊ တာတာတို့ တံခါးဖွင့်ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ပင့်ပေးလို့ သက်သာသွားရတာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကို့ရား”

“ပြောပြန်ပြီ ညီရား၊ ကိုယ်တို့ကြားမှာ ဒီစကားမျိုး ပြောဖို့ လေ့ရှိပါသွား ကိုယ်တို့ကူညီရတာ အသေးအမွှားပါ။ ဒီညနေ ဘာစားရလဲ”

“ဆန်ပြုတ် အစ်ကို့၊ လှုပ်စကောင်းနဲ့လေးနဲ့ ကြက်သွန်မြိတ်နဲ့လေး မွှေးနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ... မေမေ့ကိုတောင် သတိရတယ်”

“မှာချင်လို့လား ညီ”

“နေပါစေ အစ်ကို့၊ မေမေ့မှာ မအားရတဲ့ကြားထဲ ကျွန်တော် အတွက် အလုပ်ပိုနေမှာပီးလို့ပါ”

“ညကျရင် ဦးမြိုင် လာစောင့်ပေးလိမ့်မယ် ညီ၊ ဘာလိုသေးလဲ၊ လိုတာပြောနော်၊ နေဦး ... ဖျာပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း အိပ်နေတာ

အေးမှာပေါ့၊ မွေ့ရာအပါးစားလေး ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို့ရဲ့”

“မရပါနဲ့ကွာ၊ ညဘက်ဆာရင်စားဖို့ တာစီစဉ်ပေးထားလဲတာတာ”

“ကော်ဖီ ဓာတ်တူးနဲ့ဖျော်ပေးထားတယ် ကိုကို၊ ပူထင်လည်း ဖုတ်ထားပေးတယ်၊ ပေါင်မုန့်လည်း ပါတယ်”

“ဒါဆို ... အိုကေလောက်ပါပြီ၊ ကိုကိုတို့ ထမင်းစားရအောင် တာတာ၊ ပြန်ကြစို့”

သူမ ထရပ်လိုက်ပြီး ကိုကိုနှင့်အတူ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အိမ်ပျော်မည့်အတူတူ ရှေးလက်စာမူကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ထိုင်ရေးနေခဲ့၏။ ချစ်သူကို စွန့်ခွာ၍ အနုပညာနယ်ထဲသို့ ခြေစုံ ဖယ်ဝင်သွားသည့် အဆိုတော်ကောင်လေးတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို အခြေခံ၍ လှမ်းမောဖွယ်၊ မြတ်နိုးဖွယ်၊ နာကျင်ဖွယ်၊ သနားဖွယ် ဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့နေရင်း ခံစားချက်တို့ ပြည့်နှက်လာကာ မျက်ရည်တို့ တျာလာလေတော့သည်။

မျက်စိကိုအားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နေအတော်မြင့်နေ နေထိုင်တာ သိရ၏။ နာရီကိုကြည့်မိတော့ ၁၀ နာရီ ရှိနေပေပြီ။ တစ်နား

ကတန်း ရေချိုးခန်းဝင်ဝ၍ အောက်ထပ်သို့ တခုနီးဒုန်းပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ တာတာ”

“ဟင် ... ကိုကို ကုမ္ပဏီမသွားသေးဘူးလား”

“ဒီနေ့တစ်ရက် နားလိုက်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟီး ... တာတာ မနက် ၅ နာရီမှ အိပ်ပျော်သွားလို့ အခု ၁၀ နာရီထိုးနေပြီ။ ညီလေးညီအတွက် ဘာမှမလုပ်ပေးရသေးဘူး”

“ဟင်း ဟင်း ... တာတာ ညဉ့်နက်သွားတာ ကိုကို သိပါတယ်ကွာ။ မနက်ဆေးကို မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ကျွေးပြီး ထိုက်ထားပြီးပြီ အိမ်မှာ ကြာဆံချက်စားဖို့ မိပုကို ဈေးလွှတ်လိုက်တယ်”

“ကြာဆံချက်ဆို ... တာတာက ရှောက်သီးသုပ်ပါမှ ကြိုက်တာလေ ကိုကိုရဲ့”

“သိပါ့ဗျာ ... ရှောက်သီးနှစ်လုံးဝယ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်ပါတယ်ကလေးမရယ်။ ကဲ ... လာ ... တာတာအတွက် မုန့်ဟင်းခါးကို အိုးဘဲခွရယ်။ အိကြာကျွေးရယ်။ ပဲကြော်၊ ဘူးသီးကြော်၊ ငါးဖယ်ကြော်အစုံနဲ့ ကျွေးဖို့ပြင်ထားပါရဲ့”

“ဟာ ဟာ ... ပွတာပဲ”

“အေး ... ညီလည်း တာတာနဲ့ အကြိုက်တူပါ။ ဒီလိုအစုံနဲ့နှစ်ပွဲလောက် အသာလေးအုပ်ထည့်လိုက်တယ်”

“ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင် တော်တော်အစားပုပ်တာပဲ”

“ဒီလိုကြီးပဲ ခေါ်နေတော့မှာလား။ ညီက တာတာထက် ခြောက်လကြီးတယ်နော်။ နည်းနည်းလောက်တော့ ရှိသေမှပေါ့”

“ဟွန်း ... သူပုံစံက ရှိသေချင်စရာကို။ တာတာနဲ့ရန်ဖြစ်နေရတာ ခဏခဏပဲဟာ ... ခေါ်ချင်ပါဘူး”

“တာတာနော် ... ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းကို၊ ပြောသာပြောရတာ။ အဲဒါ တူသောအကျိုးခံစားရတာ တာတာရဲ့။ ကိုကိုညီမလေး သူတစ်ပါးအပေါ် စိတ်ကောင်းမွေးခဲ့လို့ ကိုယ့်အလှည့်မှာလည်း ဒီလိုစိတ်ကောင်းရှိ၊ ကူညီတဲ့သူတွေ့ရတာ ညီကို ကျေးဇူးတင်”

“ကျေးဇူးတင်တာက သက်သက်၊ မတည့်တာက သက်သက်ပဲ”

“ကြည့် ... ပြောနေရင်းက”

ကိုကိုက သူမခေါင်းကို ထုလိုက်ပါသည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးနောက် မိပု ဈေးမှဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းများကိုထုတ်၍ ချက်ပြုတ်ဖို့ မြင်ရတော့သည်။ မှီခြောက်ပန်းခြောက်၊ ပဲပြားနှင့် ကြာဆံတို့ကို ခေ့စိထားလိုက်ပြီး မိပုကို ကြက်သားခတ်ထစ်ခိုင်းရ၏။ ဘဲခွနှင့် ခြံ့များကို အရင်ပြုတ်ပြီးမှ ရေခဲအိုးကို ရေများများထည့် တည်ထား ထိုက်ပါသည်။ ရှောက်သီးသုပ်စားချင်၍ အခွံနုကာ အစိတ်လေးများမှ အခြောက်လေးများကို မခါးအောင် ဆားခေ့စိ၍ ကြက်သွန်နီနှင့်

ငရုတ်သီးစိမ်းကို ပါးပါးလှိုထားလိုက်၏။ စိမ်းစားငါးပိကို မီးဖုတ်ကာ ပန်းကန်ထဲ အသင့်ထည့်ထားလိုက်ပြီး ပုစွန်ခြောက်ကို အနည်းငယ် ဖွအောင် ထောင်ထားကာ ကြာဆံချက်အိုးကို စချက်တော့သည်။

အားလုံးကျက်သွားတော့ ရေခိုးချိုးကာ ခြံထဲလမ်းဆင်း လျှောက်နေလိုက်သည်။ သနပ်ခါးရုံမှ ပန်းရနံ့ကို တဝကြီးရှူရှိုက်လိုက် မိချိန်၌ အနည်းငယ် နောက်ကျနေသည့် ဦးနောက်က ကြည်လင် သွားလေ၏။ ကိုကိုက သူ့ကိုခေါ်၍ ခြံထဲသို့ ပြန်ဝင်လာလေသည်။

“တာတာ ... အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် စားကြစို့လေ”

“ရပါပြီ ကိုကိုရဲ့”

သူမက ကိုကိုနှင့်သူတို့ ကြာဆံချက် ပြင်ထည့်ပေးလိုက် သည်။ ရှောက်သီးစိမ်း နံနံပင်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်တို့ကို ပန်းကန်ပြားလေး များဖြင့် ထည့်ပေးထား၏။ အလယ်ပန်းကန်လုံးကြီးဆဲ၌ ဘဲဥဖတ် များများ၊ ငုံ့ဥနှင့် ကြက်သားများဖြင့် လိုက်ပွဲကို ထည့်ပေးကာ ရှောက် သီးသုပ်ရန် ပြင်တော့သည်။ စိမ်းစားသည့် ရှောက်သီးဖတ်များကို ကြက်သွန်၊ ငရုတ်သီးစိမ်း၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းနှင့် ငါးပိဖုတ်ဖြင့်ရော ၍ သုပ်လိုက်၏။ ကြာဆံချက်ထဲမှ ကြာဆံဖတ်များများဆယ်ထည့်၍ ငရုတ်ကောင်းမှုန့် များများဖြူးလိုက်ပြီး စားရန်ပြင်လိုက်သည်။ သူ့က သူမလုပ်နေသည်ကို လိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာလဲ ... စားချင်လို့လား ညီလေးညီ”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင် ဆေးသောက်ရမှာမို့ အချဉ်နဲ့မတည့်ဘူး... မစားနဲ့”
“နည်းနည်းပါးပါးစားရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး တာတာရယ်၊ ဆေးကို တစ်နာရီခြားပြီးမှ သောက်လည်းဖြစ်တယ်၊ သူ့ စားချင်ရင် လည်း ကျွေးလိုက်ပါ”

“စားမှာလား”

“တာတာ သုပ်တာမြင်ရလို့ စားတော့စားချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က အချဉ်ကြောက်တယ် အစ်ကိုရဲ့”

“အမယ်လေးနော် ... စားချင်ရင်လည်း စားပေါ့၊ အချဉ် ကြောက်တယ် ကြေညာနေသေး၊ စားကြည့်ပါ ညီလေးညီရဲ့ သိပ် မချဉ်ပါဘူး”

သူမက သုပ်ထားသည့် စတီးဇလုံထဲမှ အသုပ်ကို သူ့အ တွက် ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူ တစ်ဖွန်နှိုက်စားလိုက်တော့ အချဉ် မစားဘဲ စားကောင်းနေ၏။ တာတာ အချက်အပြုတ်တော်တာကို သူ တကယ်သိရပါပြီကော။

“စားကောင်းလား”

“အင်း”

“ဟား ... ဟား ... ညီတော့ တာတာ့လက်ရာ သဘောကျ နေပြီဟေ့ တာတာ ကျောင်းမတက်ရတဲ့ Sunday တိုင်း ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ တစ်ခုခုအမြဲချက်စားနေကျကွ၊ အဲဒီတော့ လာစားကြည့်ပေ တော့ အခုလည်း ညီ အပြင်မှာသွားစားနေရတာ မဟုတ်လား။

၁၆၀ မမေ့ဒွါမောင်

နောက်ရက်ကစပြီး အိမ်မှာပဲ လာစား။ ကိုယ်မရှိလည်း တာတာ
ပို့တာပဲ”

“အာ ... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရား အားနာပါတယ်”

“အေး ... ညို့ရဲ့အားနာတာတွေကို အချိန်နဲ့ရောင်းစားရင်
ကိုယ် ဘီလုံနာဖြစ်လောက်ပြီ”

သုံးယောက်သား ရယ်မောခိလိုက်ကြသည်။ ညနေဘက်
ဒေါက်တာဇော်ဦးရောက်လာတော့ သူ့အဖျားက ပျောက်လုနီးပါး ဖြစ်
နေပေပြီ။ အနာကို ဆေးထည့်၍ ပတ်တီးစည်းနှောင်ပေးတော့ အနာ
ကျက်သွားချိန်မှာ အမာရွတ်လေးအဖြစ် ကျန်နေခဲ့မည်ကို ပုံကြည့်ရင်း
သူ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးလေးခံစားနေရသည်။

တာတာရေ ... ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ
မင်း မြင်နိုင်ပါ့မလား။

အခန်း (၁၂)

သူမ၏ ‘ဆုံမှတ်မဲ့ခြား’ ဝတ္ထုနှင့် သူ၏ ‘အတိတ်ကို မတူးဆွ
ချင်သူ’ စီးရီးက တစ်ပတ်သာခြား၍ ထွက်လာခဲ့၏။ သူမစာအုပ်က
တော့ အုပ်ရေအရောင်းရဆုံးစာရင်း၌သာ ပါဝင်ခဲ့ပြီး သူ၏ဦးဆုံးအခွေ
တော့ Top Ten စာရင်းမှာ နံပါတ် (၃) ချိတ်ခဲ့၍ တစ်နိုင်ငံလုံး
ကျော်ကြားသွားတော့သည်။

သူမလို လူမသိ သူမသိ စာရေးသူတစ်ယောက်ထက် သူ၏
အောင်မြင်မှုကတော့ အံ့မခန်းနိုင်အောင် နေရာအနှံ့အပြား ကြော်ငြာ
ဆွဲ ပြည်နေသလို ဗျူးဆရာများ၏အရေးအသားများကလည်း မလေး
ညိုင်းမှာ ပါလာပါတော့၏။

www.burmeseclassic.com

“ရော ... ဒါ ဒီလထုတ် မဂ္ဂဇင်းအကုန်ပဲ၊ နောက်ထပ် ဘာဝယ်ပေးရဦးမလဲ တာတာ”

“ရပါပြီ ကိုကိုရဲ့၊ တာတာတော့ ဒီလစာရေးတာ ခဏနားပြီး စာအုပ်ဖတ်ရင်းနဲ့ ငြိမ့်နေလိုက်ဦးမယ်”

“စာလည်း ကျက်ဦးနော်၊ ပျင်းမနေနဲ့ Final Exam က ဘယ်တော့လဲ”

“နောက်နှစ်လဆို ဖြေရပြီ၊ Practical ကို ဒီလအထိပဲ လုပ်ရတော့မှာ၊ ကျောင်းတစ်လခွဲပိတ်တုန်း ကျက်လို့မိပါတယ် ကိုကိုရဲ့”

“အင်းလေ ... တာတာက ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ တီချယ် ဒေါ်တင်တင်နဲ့ပြောထားတာရော ... ဆက်တက်ချင်လား”

“မတက်ချင်တော့ပါဘူး၊ တာတာက စာသင်တာ ဝါသနာမှ မပါဘဲ၊ Q ဝင်လည်း Master ဆက်မတက်ပါဘူး၊ ရပ်လိုက်တော့ မယ်”

“ဘာပဲပြောပြော ကိုကိုညီမက ခြေလှမ်းမှန်မှန်နဲ့ ပုံမှန် တက်နေတာ၊ ခု ... ဟိုကောင်လေးကတော့ ဒိုင်းခနဲဖောက်ထွက် လာတာ၊ အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ ခုလည်း သူ့အင်တာဗျူးတွေပဲ စာအုပ်တိုင်း ပြည့်နေတာပဲတဲ့”

သူမ ကိုကိုကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ဆက်တီပေါ် ထဲရဲ့ လျက် မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို စဖတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက သူမနှင့်

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘိုနီကို အစာကျွေးထားပြီး သူမအတွက် ဝယ်လာ သည့် စာရေးကိရိယာတို့ကို စားပွဲပေါ်တင်နေ၏။ သူမ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် လှန်လှောနေသော စာမျက်နှာတို့သည် ‘အတိတ်ကို မတူး ဆွဲချင်တဲ့ ညီလေးညီ’ ဟူသည့်ခေါင်းစဉ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

“ဒီစီးရီးက ကိုညီလေးညီရဲ့ ပထမဆုံးစီးရီးပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီစီးရီးဖြစ်မြောက်ဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ယူခဲ့ရပါသလဲ”

“ရင်ထဲမှာ စိစဉ်ခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့ ... အစ်ကိုရဲ့၊ ခုမှပဲ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

“ဒီအခွေမှာ အဆွေးသီချင်းတွေ တော်တော်များများ တွေ့ ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုညီလေးညီကိုယ်တိုင်လည်း feeling အပြည့်နဲ့ ခံစားသီဆိုထားတာဆိုတော့ အပြင်မှာလည်း သီချင်းထဲကလိုမျိုး အသည်းကွဲဖူးသလား မသိဘူး”

ဒီမေးခွန်းကို မေးလိုက်တော့ ကိုညီလေးညီဟာ ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခပ်မြန်မြန်လေး ပြန်ပြင်လိုက် ထာတွေ့ရတော့ စာရေးသူလည်း သူ့ကို အရင်းအားနာသွားမိပါတယ်။

“ကျွန်တော် ... ဒီမေးခွန်းကို မဖြေပါရစေနဲ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ဒေးဘိုနီပါ”

သူမက တခြားစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထပ်မံယူလိုက်ပြီး သူ့ အင်တာဗျူးနေရာကို ရှာဖတ်လိုက်၏။

“ကိုညီလေးညီရဲ့ဘဝမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေ အကုန်ဖြစ်ခဲ့ရသလားဆိုတာ သိပါရစေ”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာတွေကို ရွေးချယ်ခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“မိခင်နယ် နည်းနည်းလောက်မေးချင်လို့... မဖြေချင်ပါမလား”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် ဖြေနိုင်မယ့်မေးခွန်းမျိုးဆိုရင်ပေါ့”

“ကိုညီလေးညီရဲ့ဘဝမှာ လက်တွဲဖော်ရဲ့ပုံစံနမူနာလေး တစ်ဆိတ်လောက် သိပါရစေ”

“အတ္တကင်းစင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှုအပေးနိုင်ဆုံးသူမျိုးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ရည်မှန်းချက်တူရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဒါဖြင့်ရင်... ရုပ်လှတာတို့ အရပ်မြင့်တာတို့နဲ့ မရွေးချယ်ဘူးဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်က စိတ်အလှတစ်ခုကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ။ ဇီဝရုပ်အမြင်နဲ့ သူဟာ... ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဆိုးနေပါစေ ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်တဲ့မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ လှနေမှာပါပဲ”

“ဒါဖြင့်... အချစ်တစ်ခုနဲ့ပဲ ရွေးချယ်မှာပေါ့နော်၊ အဲဒီမိန်းကလေးကိုရော တွေ့နေပြီလား”

လှစ်ခနဲ လျှို့ဝှက်စွာ ပြေးလိုက်သည်ကို စာရေးသူတွေလိုက်ပါ၏။ သို့သော် ကိုညီလေးညီက လိုချင်သည့်အဖြေကို မပေးပါချေ။

“လောလောဆယ် မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ”
သူမ နောက်တစ်အုပ်ကို ယူလိုက်ပြန်၏။

“ကိုယ်တိုင် သိချင်းလည်း ရေးတယ်ဆိုတော့ ကိုညီလေးညီ စာတော်တော်ဖတ်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်ဖြစ်လဲ”

“ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာအုပ်တွေကို တော်တော်များများ လေ့လာဖြစ်ပါတယ်၊ နောက်... ဗဟုသုတစာပေတွေရေး၊ ခံစားမှုဇရာစာပေတွေရေး... ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီထဲက အကြိုက်ဆုံးစာရေးဆရာတွေကို သိပါရစေ”

“ကြိုက်တာပြောရရင် အကုန်လုံးပါပါတယ်၊ အားလုံးရေးတာကောင်းတာကိုး၊ အဲ... ခံစားမှုဇရာတွေရေးတဲ့ လူသစ်တန်းစာရေးဆရာတွေထဲမှာတော့ ကျွန်တော် စာရေးဆရာ ‘မောင်’ ကို အကြိုက်ပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ပထမဆုံးစာအုပ်ကနေ အခုဆယ်အုပ်ပြောက်အထိ ကျွန်တော် ဝယ်ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီဆယ်အုပ်ပြောက် ‘ဆုံမှတ်ခြင်း’ က ကျွန်တော့်ရင်ကို လာထိတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်မြင်လိုက်ရသလိုပဲ”

“စာရေးဆရာမောင်က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်လို့

အစ်ကိုတို့ ကြားထားတာပဲ၊ ကိုညီလေးညီ သူ့ကို ဘာကြောင့် နှစ် ခြိုက်ရသလဲ ဆိုတဲ့အမြင်လေး သိပါရစေ”

“သူ့ရဲ့အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆ၊ ခံယူချက်၊ သူ့အပြင်တွေ အားလုံး ကျွန်တော်နဲ့ ထပ်တူကျနေလို့ပါ။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် သူနဲ့ အပြင်မှာ ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ချင်ပါတယ်။ အတွေးအမြင်ချင်း ထပ် ဖလှယ်ချင်တဲ့ အာသီသတွေ ကျွန်တော်မှာ ရှိနေတယ်ခင်ဗျ”

“သေလိုက်ဟေ့ ... သေလိုက်၊ ရှင် မောင်နဲ့ ဘယ်တော့မှ ဆုံရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“ဟေ့ ... အချမ်းမလေး၊ သူ့အင်တာဗျူးဖတ်ပြီး တစ် ယောက်တည်း အော်မနေနဲ့”

“ကိုကို ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီလူဟာ တာတာကြိုက်တာတွေ အားလုံး လိုက်ကြိုက်နေတော့တာပဲ၊ ခုလည်းကြည့် ... စာရေးဆရာ မောင်ကို ကြိုက်တယ်တဲ့”

“ဟာ ဟာ ... အပြင်မှာသိသွားရင်တော့ ဖတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရတော့မှာပဲ”

“ဟွန်း ... ဝေးသေးတယ်”

“ပါးစပ်ကသာ မတည့်ဘူးပြောနေ၊ ကွယ်ရာကျ သူ့အထိ ကောင်းကြောင်း ချီးမွမ်းနေပြီးတော့များ”

“အမယ် ... တာတာက သူ့ကို အသံလေးပဲ ကြိုက်နဲ့ ကြိုက်တာပါ။ အစွဲကြီးမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အခကတော့ ... ဒီလိုပေါ့၊ နောက်တော့လည်း ဟိုလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ မပြောမရှိနဲ့နော် ... သူ့ရှုပ်က အပြောင့်သား”

“ကိုကိုနော် ... ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော၊ တာတာ့မှက်စိ ထဲမှာတော့ ကိုကိုသာ အချောဆုံးပဲ”

“အေး ... ဆက်ပြော မှန်တယ်ကျွေးမယ်”

“တကယ်ပြောတာ ကိုကိုရဲ့ မောင်နှမချင်းအတူတူ မေမေ တ ကိုကိုကိုကျ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ခပ်ချောချောလေး ကျွေးပြီး တာတာ့ကျ ဘာလို့ အရပ်ပုပု အသားကညီညီနဲ့ ရှုပ်ဆိုးလေး ကွေးပေးခဲ့ပါလိမ့်၊ လုံးဝမတရားဘူး သိလား”

“အမယ်လေး ... တာတာ့ကို ရှုပ်ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ၊ ငါပေနှစ်လက်မဆိုတာ မပုပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ တာတာ တာ သေချာတစ်စုံစီမိကြည့်လေလှလေ ရှုပ်မျိုးဗျ၊ အသားဖြူတဲ့သူ တွေက ခဏပဲ အကြည့်ခံတာ၊ တာတာ့လို ညီညက်ညက်လေးက နဲ့”

“အမ် ... တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ် နှင့် ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟီး ဟီး ... မိပုရေ ခိုက်ဆာပြီ ဝင်းပွဲပြင်တော့”

သူမ သဘောတကျရွှေတံငါး ကိုကိုရှေ့မှ ပြေးထွက်ခဲ့တာ နဲ့ ဒီလိုပါပဲ ... သူမ အားလယ်နေရင် မရှိတာနဲ့ ရှာကြပြီး နှစ်သိမ့် နာတ်တာမို့ ကိုကိုကို သူမ တကယ်လည်း ချစ်ရ၊ အားလည်း

ကိုးရပါစော့သည်။

လောကကြီးမှာ လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးလို့ ဆိုရိုးပေမယ့် သူနှင့်ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အကြိုက်တွေ လာတူနေတာတော့ အတော်ကို ဆန်းကြယ်သားပင်။ သူမ သိပ်ကြိုက်သည့် မင်းသားမင်းသမီးတို့ကိုကြိုက်တာ တူရုံမျှမကသေး။ သူမ နှစ်ခြိုက်စွာ နားဆင်လေ့ရှိသည့် အဆိုတော်တွေကိုလည်း ကြိုက်နေပြန်သေးသည်။ နောက်ဆုံး ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သည့် သူမ Crazy အဖြစ်ဆုံး အဆိုတော် စိုးလွင်လွင်ကိုလည်း သူ့အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ။

ကဲ... ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါဘူး။ သူဟာ သူမ သိပ်နှစ်ခြိုက်သည့် အရောင်ကလေးတွေကအစ အကြိုက်တွေ တူနေလင့်ကစား မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာနှင့် အကြောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို ကြုံလာရ၊ စကားများရ၊ ငြင်းခုန်ကြရင်း မတည့်တာဆိုတော့ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

နောက်ဆုံးမှာ သူ့မနိုင်ဘဲ အလျှော့ပေးခဲ့ရတာတွေကို သိနပ်ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း သူမနှင့်အပြိုင် ငြင်းခုန်ရတာကိုပဲ သဘောတကျဖြစ်နေသလားမသိ။ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ မကြာခဏ စကားများကြ၊ Pratical ခန်းမှာ Lab လုပ်ရင်း ပုစ္ဆာတွက်ရင်း ငြင်းခုန်ကြရတာတွေဟာ အရင်တုန်းက စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သူ တမင်လုပ်နေတာကို ရိပ်မိလာသည့်ခဏ သူမရင်ထဲမှာ အမျိုးအမည်မသိသောဝေဒနာတစ်ရပ် ခိုအောင်းလာတော့၏။

အမှန်တကယ်တော့... သူနှင့်သူမဟာ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေလျက် အဝေးဆုံးလူသားနှစ်ဦး ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

♫ အသွင်မတူတာတွေ ညှိကြရင်းနဲ့ xxx အပြင်မကြည်တာကို ဖြေရှင်းရင်းနဲ့ xxx ယနာလေးများ လျှော့ချရင်းတွယ် xxx ကြည်ဖြူကြတယ် xxx

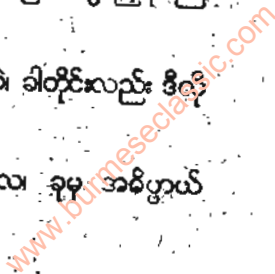
မမြင်နိုင်တာတွေ ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ xxx အဆင်မပြေတာကို ဖြတ်သန်းရင်းနဲ့ xxx မလိုသူတွေတို့ မေ့လို့ထားမယ် xxx ချစ်ခြင်းမှာ ရစ်နှောင်တွယ် xxx

အစဉ်နားလည်ရင်း xxx ခံစားချက်ခြင်း xxx ရင်မှာ ဝေညှိနိုင်အောင် ထွန်းညှိတဲ့အလင်း xxx သိယောလှိုချင်း၊ ဇလယံထပ်တူခင်း xxx မေ့ရေ အကြင်နာ အပျင်တန်း တိုးဖွဲ့ချည်နှောင်ခြင်း xxx ♫

“အေးပါ... ရစ်ဖွဲ့နှောင်နိုင်ပါစေ၊ အမြင်တွေ ညှိနိုင်ကြပါစေ”

“ကိုကိုနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ခါတိုင်လည်း ဒီလိုဆိုနေကျဟာကို”

“ခါတိုင်းက အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိဘူးလေ၊ ခုမှ အဓိပ္ပာယ်

ပိုရှိလာတာကိုး”

“ကိုကိုနော် ... ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ... ကဲ ... စချင်ဦး”

သူမက လက်ထဲမှ ဂစ်တာကို ဘေးချထောင်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ မဂ္ဂစင်စာအုပ်ဖြင့် ကိုကိုကို လှမ်းပေါက်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက ရှောင်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက် ပြေးထွက်သွားတော့ ဘိုနီပါ အနောက်မှ လိုက်သွားလေ၏။ ကိုကိုနောက်သို့ ဆက်လိုက်ရန် ပြင်စဉ် စင်ပေါ်မှ တင်ထားသည့် ကိုကို GSM ဖုန်းမှ အသံပြည်လာသဖြင့် သူမ ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့လို ... ကိုလားဟင် ... မြတ်ပါ”

ဗုဒ္ဓေါ ... သူမ ရုတ်တရက် လန့်သွားရ၏။ တစ်ဖက်မှ ချိုသာကြည်လင်သော အသံရှင်ကလေးက စကားဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ကို ... မြတ် ကိုတို့လမ်းထဲကို ဒီနေ့ လာစရာရှိတယ်၊ ကိုနဲ့လည်း မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်၊ ပြီးတော့ ... ကိုလည်း ကို ညီမလေးနဲ့မြတ်ကို စိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ဆို၊ အဲဒါ မြတ် လမ်းလည်း ကြိုလို့ ဝင်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ကို ... မြတ် တစ်နာရီအတွင်း ရောက်မယ်၊ ကို စောင့်နေနော် ... See You”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွား၏။ ကြည့်စမ်း ... ကိုကိုက သူမ မသိအောင် ရည်စားတောင် ကျိတ်ထားနေပြီကိုး။ သိမယ် ...

မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေးဦးမှ။ သူမ ကိုကိုရှိရာ ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ကိုလားဟင် ... မြတ်ပါတဲ့”

“ဟာ ... တာတာ၊ အဲဒါ ကိုကိုဖုန်း”

“သိသားပဲ ... ခုချသွားဦး”

“ဟာ ... သွားပါပြီ၊ တာတာ ဘာပြောလိုက်လဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ ကွာ”

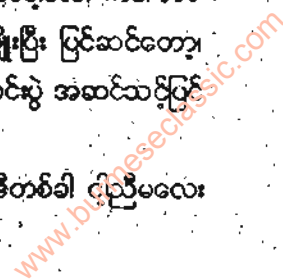
သူမ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးလိုက်ပြီး ကိုကိုကို ဆက်ကလိနေတော့၏။ သူ့အလှည့်ကျတော့ အစတောင်မခံနိုင်တော့ပါလား။

“ရိုတာမှ ဒီမောင်နုမနစ်ယောက်တည်းဟာ ... တာတာကို မပြောရင် ကိုကို ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမှာလဲ၊ ညီမလေးကျ စိတ်မချဘူး ဘာဘူးနဲ့၊ သူ့ကျ ညီမ မသိအောင် ကျိတ်ပြီး ခြေပုန်ရတ်နေပြီး တော့များ၊ ဟင်း ... တာတာတို့ ညှိချက်ကတော့ ဆိုးပါတယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ တာတာ မြတ်ကို စိတ်တိုင်းကျမှ ကိုကို ရွေးချယ်မှာပါ”

“လူမိသွားတော့လည်း ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့လေ၊ ကဲပါ ... ခုခု လေပြည်သွေးမနေပါနဲ့၊ သွား ... ရေမိုးချိုးပြီး ပြင်ဆင်တော့၊ ဆရာနေ သူ့ရောက်လာတော့မှာ၊ တာတာ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ထားနင်မယ်”

“ဟာ ... တကယ်နော် တာတာ၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့ညီမလေး

အရမ်းကို တော်နေပါလား”

“မြောက်နေပြန်ပြီ ... ရေသွားမျိုးပါတော့ဆို”

သူမက ကိုကိုကိုကို နောက်ကျောမှတွန်းရင်း မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ကိုကိုရယ် ... ဘယ်အရာကိုမဆို တာတာ့သဘောချည်းလို့ ဆန္ဒယူမနေပါနဲ့။ ကိုကိုလျှောက်လှမ်းရမယ့် ဘဝလမ်းမှာ ကိုကိုဘဝရဲ့လက်တွဲဖော်ဟာ ကိုကိုနှလုံးသားနဲ့ ရွှေ့ချယ်တဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ အိမ်ရှေ့သို့ ခဲပုပ်ရောင်ကားလေး တစ်စီး ထိုးစိုက်လာပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦး ကားထဲမှ ဆင်းလာ၏။ သူမက အိမ်တံခါးဝမှ အသင့်ကြိုနေလိုက်ပါသည်။

“ကို ... ကိုကြည်သာမောင် ရှိလားဟင်”

“ရှိပါတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါနော်”

“ဒီက ညီမလေးက ကိုကြည်သာမောင်ရဲ့ ညီမလေးလားဟင်”

မဝံ့မရဲမျက်ဝန်းလေးများဖြင့် သူမကို မေးနေသည့်မိန်းမပျိုလေးကိုကြည့်ရင်း သူမ အတော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။ ကိုကိုဟာ တာတာ့ရဲ့ခေါင်းအညိုတံ၊ ခေါင်းအခါတစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့များ ထိုမိန်းကလေးကို ပြောထားလေသလားမသိ။ စိုးရိမ်မှုတို့ ရောပြွန်းနေသည့် မျက်နှာတစ်ခုကို ကရုဏာသက်မိလိုက်၏သည်။

“တို့နာမည်က မြတ်ဖူးဝံ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တာတာနာမည်က တွယ်တာမောင်ပါ။ လာမမ ... ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော် ... ထိုင်ပါ”

သူမက မမမြတ်ဖူးဝံ့၏လက်ကလေးကိုခွဲ၍ ဧည့်ခန်းခုံဆက်တံ့မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၍ လန်းဆန်းသည့်အပြုံးကို မြတ်ဖူးဝံ့ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“ထမင်းတော့ မစားတော့ပါဘူး ... ညီမလေးရယ်၊ အားနာစရာကြီး”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး၊ မမရယ် ... နောက်ဆို အတူတူ စားရတော့မှာပဲဟာ၊ အခုကို ... ဖွင့်ပွဲလို့ မှတ်လိုက်ပေါ့။ ဒီနေ့ ဟင်းကောင်းချက်တဲ့နေ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မမရောက်လာတာ၊ စားခွင့်ကြုံလို့ စားရတာ အားမနာပါနဲ့မမရဲ့ ... နော်၊ ဟာ ... ကိုကိုရေအလှပြင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ မမရောက်နေပြီလေ၊ လူပျိုကြီးရဲ့မှန်လည်း ကွဲကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ဟာကွာ ... အသံပြကြီးနဲ့ လျှောက်အော်မနေနဲ့၊ ဒီမှာထိုက် ရောက်နေပြီတွ”

“ဪ ... ဟိ ... ဟိ သိပါဘူး၊ တာတာက ကိုကို နှုတ်ခွေးများ နှုတ်နေသလားလို့”

“ကြည့် ... ခွေးမလေး ... အစ်ကိုကိုများ နောက်တော့မှ အနား မြတ် ... အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြန်နော်”

“မြတ် သွားစရာရှိသေးတယ် ကိုရဲ့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဒီနားတင်ပါ။ မြတ်က ကိုပြောပြတုန်းက ဝိုတယ်လို့ ထင်ထားတာ တကယ်ပဲ ကိုညီမလေးက တစ်စုံစီအကြည့်ခံတယ်နော်၊ မျက်ခုံးရော၊ မျက်လုံးလေးတွေရော၊ နှာတံလေးရော၊ နှုတ်ခမ်းလေးကအစ အကုန်ချစ်စရာလေး။ ဒီလိုအလှမျိုးက ရှားတယ် ကိုရဲ့”

“အမ်... ကိုကိုက ဘာတွေလျှောက်ပြောထားတာလဲ၊ ဟား... ဟား... ဟား... တာတာက မလှပါဘူး မမရဲ့၊ မမကမှလှတာ ချောလိုက်တာမှ မှန်နေတာပဲ”

“အေး... တစ်ယောက်တစ်လှည့် မြှောက်နေတာနဲ့ပဲ နေမြင့်တော့မယ်၊ ထမင်းစားရအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ ... ဟီ ဟီ ... လာ မမ”

သူမတို့ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောလျက် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၃)

“ညီလေးရေ”

“ဟာ ... မမဖူးငုံ လာတယ်၊ လာလေ”

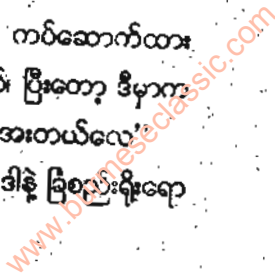
“နင် ခြံရှင်းထားတာ ဟုတ်လို့ပဲ ... အပင်တွေနဲ့လှလို့”

မြတ်ဖူးငုံက အိမ်လေးပေါ်သို့တက်ရန် ဈာပေါ်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ရှင်းလင်းသန့်ပြန်နေသည့်အိမ်ကလေးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

“အန်တီလေးတို့ကို ခေါ်တော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိမ်က အနောက်နား ကပ်ဆောက်ထားတော့ ခြံလယ်မှာ အိမ်ထပ်ဆောက်လို့ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီမှာက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်မို့ ဖေဖေအတွက်လည်း နားအေးတယ်လေ”

“ဆောက်ရင်လည်း ဆောက်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ခြံစည်းရိုးရော

၁၃၆ မမသဒ္ဓါမောင်

...ကာမှာလား”

“ကာရမှာပေါ့၊ မမဖူးငုံရဲ့၊ မကာလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မကာလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ဟိုဘက်ခြံက ကိုကြည်သာက မမနဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေလေ”

“ဗျာ ... တကယ်လား”

“အေးပေါ့ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“အမယ် ... ဘာမှမဟုတ်ဘူးသာ ပြောတယ်၊ မျက်နှာက ပီတိတွေ လွမ်းလို့ပါလား”

“အာ ... မမကလည်း”

“ဟယ် ... အဟုတ်ပဲတော့၊ နင် တာတာနဲ့ ဘာညာဘာ ညာလား”

“ရှုး ... တိုးတိုး၊ ကြားသွားပါဦးမယ် မမရား၊ နဂိုကတည်းက မတည့်ရတဲ့ကြားထဲ ကိုကြည်သာ ပြန်ဖြည့်ပေးထားလို့ ငြိမ်းချမ်း ရေးရထားတာ မကြာသေးဘူး”

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား”

မြတ်ဖူးငုံက သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာကို မမဖူးငုံက စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

“ဟာ ... ဘာကြည့်တာလဲ မမရဲ့”

“နင် ... မရိုးတော့ဘူးနော် ညီလေး၊ တာတာက ဒီကိစ္စ

တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တကယ်အရိုးခံ”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲဗျာ”

“ဘာမှမလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ ညီလေးရယ်၊ အချိန်တန်ရင် မမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကြည်သာနဲ့ နင် အမျိုးတော်ရမှား အဲဒါဆို နင်နဲ့တာတာ မောင်နှမဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ အခုကတည်းက ဆင်ခြင်ပေါ့”

“ဟာ ... မမဟာကြီးကလည်း မနိပ်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုမှ ရင်ခုန်သံ အစပျိုးရုံရှိသေး ... အတင်းကြီး ရပ်ခိုင်းတော့တာပဲ”

“ဟယ် ... နင် သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးပါဘူး ... လန့်မသွားပါနဲ့ဗျာ”

“ဟင်း ... နင် ဝံ့တော့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားသလဲ ညီလေးရယ်၊ မမက သူ့အစ်ကိုပြောထားသမျှ အကုန်သိထားလို့ နင့်ကို တားနေတာပါ”

“ကျွန်တော် သိထားတာက သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် သိပ် ချစ်ကြတယ်၊ အစ်ကိုက တာတာကို အရမ်းဂရုစိုက်တယ်၊ ဒါပဲ ဟုတ်လား”

“အများကြီး ကျန်သေးတာပေါ့ ညီလေးရယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပေါ့ မမရဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ငါ မိုးချုပ်တော့မှာပဲ”

“မပြန်ရဲရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်ဗျာ”

“နေပါစေ၊ ဒီလို ညီလေးရဲ့ ... တာတာ နှစ်နှစ်သမီး အရွယ်တုန်းက သူ့အဖေနဲ့အမေ ကားချင်းတိုက်ပြီး ဆုံးသွားတယ်။ ကိုကြည်သာက အဘိုးနဲ့ ကျန်နေခဲ့တယ်။ ကားတိုက်မိတော့ ကားထဲမှာ တာတာလည်း ပါတယ်။ ကံလေးဆိုတော့ နတ်စောင့်တယ် ပြောရမလားပဲ။ ကြားထဲမှာ ချောင်ပြီး လွတ်သွားတာလေး၊ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို သူတို့အဘိုးကပဲ ကျွေးမွေးပြုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တာ။ အခု အိမ်မှာရှိနေတဲ့ ဦးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်ကြီးခင်တို့မောင်နှမက ဘိုးဘိုးရဲ့ လူယုံတွေလေး၊ တာတာ မူကြီးနေတဲ့အရွယ်မှာ ကိုကြည်သာက လေးတန်းရောက်နေပြီ။ တာတာက မွေးကတည်းက အင်မတန် သံန္ဓေကောင်းတဲ့ကလေးလေးတို့။ ဘယ်တော့မှ လူတစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခမပေးခဲ့ဘူး။ သူ မူကြီးစတင်ချိန်မှာ သူ့မှာ သူငယ်ချင်းလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီသူငယ်ချင်းနဲ့ ဆယ်တန်းအထိ အမြဲတတ်တဲ့ တွဲခဲ့ကြတာလေး။ အဲဒီကောင်မလေးက တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ဆိုးတယ်။ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်ပြီး ငိုတာပဲတဲ့။ တာတာဟာ အဲဒီကောင်မလေးကို ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုရင် ဒီကောင်မလေးထက် စာပိုတော်ပေမယ့် အဆင့် (၁) နေရာကို သူ မလှခဲ့ဘူး။ အမြဲပဲ အဆင့် (၂) နေရာမှာပဲ သူနေခဲ့တယ်”

“သူ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လို့လဲ မမရဲ့”

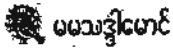
“အဖြေမှန်ကို အမှားပြင်ရေးလိုက်တာပေါ့ ညီလေးရယ်”

“သေးသေးလေးကတည်းက သူ ဉာဏ်သွားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဒုတိယဆုကိုပဲ သူ တက်ယူခဲ့တာ။ သူ ရှစ်တန်းနှစ်ရောက်မှ သူ့အဘိုး ဆုံးတယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ ကိုကြည်သာက ဘွဲ့ရပြီး ကုမ္ပဏီမှာ ဦးဆောင်နေပြီ။ ကိုကြည်သာဟာ သူ့ညီမလေးကို သိပ်ချစ်ရှာတယ် ညီလေး။ တာတာ့မျက်နှာတစ်ချက်ညှိုးမှာကို သူ့အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ တာတာ စိတ်ကောက်ပြီး ထမင်းမစားတဲ့အခါမျိုးမှာ ချော့ပြီး ထမင်းခွဲကျွေးတဲ့အထိတောင် ချစ်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတစ်လောကပဲ လသာဆောင်မှာ တာတာကို အစ်ကို ထမင်းခွဲကျွေးနေတာ တွေ့လိုက်တယ်”

“အေး... ကိုကြည်သာဟာ သူ့ညီမကို အလိုလိုက်တာ မှန်ပေမယ့် ဟိုကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တာကိုတော့ သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးက တာတာ့ကိုချစ်ပေမယ့် ဗိုလ်ကျတယ်တဲ့ အမြဲပဲ တာတာက အရှုံးပေးခဲ့ရတာ။ ကောင်မလေးက လှလည်းလှ၊ ပြင်လည်းပြင်ဆိုတော့ နောင်ယုက်တဲ့သူတွေ အများကြီးပေါ့ဟယ်။ အဲဒီအခါ တာတာကပဲ စွာလန်ကြ ရန်ဖြစ်ရင်း ကာကွယ်ပေးခဲ့တာ ချည်းပဲ။ ကြာလာတော့ ကောင်လေးတွေက တာတာ့ကိုပဲ မျက်မှန်းတိုးကုန်ကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ ဆယ်တန်းဖြေကားနီးမှာ အိမ်ကကားစာသေးလို့ ကျောင်းပြင်မှာ ထွက်စောင့်နေတုန်း အဲဒီကောင်မလေးတို့ ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က စကားပြောပြီး လက်ကို

ဆွဲပါလေရော၊ အဲဒီမှာ တာတာက ကောင်လေးမျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟာ ... သူ လက်တော်တော်မြန်တာပဲ”

“အေး ... အဲဒီမှာ ဟိုကောင်လေးက တာတာ့ကို တွန်းချလိုက်တာ ကတ္တရာလမ်းပေါ် ဗိုင်းခနဲလဲတော့တာပဲ၊ ဒီတော့မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အပြေးရောက်လာတာ၊ တာတာ့ညာလက်ထံတောင်ဆစ်မှာ အခုထိ အမာရွတ်ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စကို သိသိချင်း ကိုကြည်သာ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားတာ၊ နှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ သူငယ်ချင်းကို ချစ်တာက ချစ်တာပဲ၊ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိတူးလေ၊ နောက်တော့ အဲဒီကောင်လေးက ဆေးသမားလေးဖြစ်နေတာရော၊ တာတာ့ကို အငြိုးထားတာတွေပါ သိသွားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုကြည်သာ ခွဲလိုက်တယ်”

“ဒါဆို ဆယ်တန်းလည်း ပြေးပြီးရော၊ ကွဲကြရော ဆိုပါတော့ ... အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ တာတာစိတ်ဆင်းရဲမှုကို မကြည့်ရက်လို့ အိမ်ကိုတော့ ဝင်ထွက်စေပါတယ်၊ သူ မပါတဲ့တော့ တာတာ့ကို အပြင်မလွှတ်တော့တူး၊ တာတာ့မှာ 3D ပါပြီး Distance ယူခဲ့ရတာသာ ကြည့်”

“ဪ ... သူ စာတော်တော် တော်တာပဲကိုး”

“အေး ... အခု Final ပြီးရင် Master တန်းတက်ဖို့

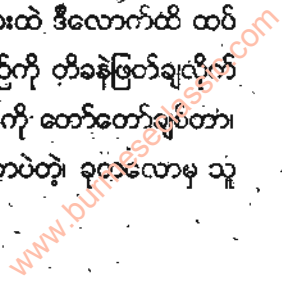
သူ့ဆရာမက ပြောတယ်၊ သူ မတက်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်ဟဲ့၊ အေးလေ ... ကျူတာလုပ်ဖို့ကလည်း သူ့အစ်ကိုက ခွင့်ပြုချင်မှာမှ မဟုတ်တာကိုး”

“သူ ... သူငယ်ချင်းနဲ့ အခုထိ တွဲနေတုန်းပဲလား၊ ကျွန်တော် မြင်နေရတာတော့ ကျောင်းတက်တဲ့ စနေတနင်္ဂနွေက လွဲရင် အိမ်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“ပြောပြမယ် ... ကိုကြည်သာ ခွဲထားပေးမယ့် သူတို့လူချင်း မဆုံတောင် ဖုန်းနဲ့တော့ ညစဉ် စကားပြောကြတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်က သူ့သူငယ်ချင်းက ချစ်သူရသွားပါလေရော၊ အဲဒီမှာ သူတော်တော်ခံစားသွားရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့သူငယ်ချင်းက သူ့ကို ဖြတ်ခဲ့တာလေ၊ ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်တွေကိုလည်း ဖျက်တယ်၊ သူ့ဆီကိုလည်း လာစရာမလိုတူးဆိုပြီး ပြဿနာဖြစ်သွားတာလေ၊ အဲဒီမှာ တာတာ တစ်ပတ်လုံးလုံး ထမင်းမစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်နဲ့ ဖြစ်သွားတာ ... ကိုကြည်သာက မနည်းပြုရပေးခဲ့တာတဲ့”

“သနားပါတယ် မမရယ်”

“အေး ... ကိုကြည်သာက သူ့ညီမလေးကို ဝိုသနားတာပေါ့ ညီလေးရယ်၊ နဂိုကမှ မကြည့်ရတဲ့ကြားထဲ ဒီလောက်ထိ ထပ်ဖြစ်လာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကို တိခနဲဖြတ်ချလိုက်တော့တာပဲ၊ တာတာက အဲဒီကောင်မလေးကို တော်တော်ချစ်တာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လွမ်းလွန်းလို့ ကျိတ်ငိုနေတာပဲတဲ့၊ ခုလေလောမှ သူ

တော်တော်ငြိမ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့စိမ်းတစ်
ယောက်ကို ချစ်ရတာ ... တော်တော် ကြောက်သွားပုံရတယ်။ ဘယ်
သူ့ကိုမှ ပုံပြီး မယုံရဲတော့ဘူး။ ကိုကြည်သာကလည်း ပြတ်တယ်။
သူ့ညီမသဘောမတူရင် သူလည်း အိမ်ထောင်မပြုဘူးတဲ့။ တာတာ
ကိုလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်။
ဒါကြောင့် ... နင့်ကို တားမနေရတာ ညီလေးရဲ့”

“မလွယ်ကြောပါလား မမရာ၊ ခု မမကိုရော ... အစ်ကိုနဲ့
သူ သဘောတူလား”

“ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အစ်ကိုကို နှမြောလို့ဆိုပြီး
ကျိတ်ငိုနေရင်တော့ ကိုကြည်သာလည်း နောက်ဆုတ်မှာ အမှန်ပဲ”

“ဟင် ... မဟောကြီးကလည်း”

“အေး ... အဲဒီလိုပဲ ကဲ ... မှောင်နေပြီ ငါပြန်တော့မယ်။
အန်တီလေးတို့ ပြောင်းလာပြီးမှ ငါ့ထပ်လာဦးမယ်၊ ငါ့မှာတာတွေ
မပေးနဲ့နော် ... ညီလေး”

“မသိဘူးဗျာ ... အချစ်က မညာတတ်ဘူး”

“အေး ... အသည်းက နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ကွဲရင်
သေဖို့ပဲရှိတယ်”

“မကွဲလောက်ပါဘူးဗျာ၊ တာတာက ကျွန်တော့်ရဲ့ကွဲနေတဲ့
အသည်းကို ပြန်စာပေးနိုင်မှာပါ”

“ခေါင်းကွဲမှာပဲ မြင်တယ်၊ ကဲ ... ငါ သွားပြီ”

မမဖုတ်ကားလေး ထွက်သွားတော့ သူ့ ဂစ်တာကိုယူ၍ ခရေ
ပင်ကြီးအောက်ကို လျှောက်လာခဲ့၏။ လကလည်း ဒီညမှ ထိန်ထိန်
သာနေလိုက်တာ။ တာတာရေ ... ခုချိန်ဆို မင်းလေး ဘာလုပ်နေ
မလဲ။ သူ ပြုံးလိုက်မိပြီး ဂစ်တာကြိုးတို့ကို ညှိကာ ရင်ထဲမှာ သိပ်ဆို
ချင်နေသည့် သီချင်းကို စဆိုလိုက်ပါတော့သည်။

♪ ကောင်မလေး xxx အသည်းနှင့်အောင် စေတနာပို ချစ်ခဲ့မိ
ပါတယ် xxx ရှေးရှေးတုန်းက ရေစက်ထင်တယ် xxx ကြုံလာစဉ်
ခဏလေးမှာ မြင်မြင်ချင်ပဲ xxx

ကောင်မလေး xxx မင်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုချစ်မှန်းလည်း
သေအောင်ကွယ် xxx တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုတိုးလာတယ် xxx
အကြင်နာတွေ မင်းအတွက်ပါကွယ် xxx

ပူပင်သောကတွေနဲ့ စိုးထိတ်လို့ရယ် xxx စောင့်စားရသူ
ရင်ထဲလိုက်မောတယ် xxx ကြည်ဖြူပြီး လက်ခံမလား xxx မုန်းများ
သွားမှာလား xxx တို့ရင်ရန်စွာ ပျော်လင့်ရင်းနဲ့

ကောင်မလေး xxx သိလျက်နဲ့ လူကို တင်ညှင်းထားရက်
လေတယ် xxx ခွင့်လွှတ်စိတ်နဲ့ တို့နားလည်တယ် xxx သေတပန်
သတ်တဆိုး ချစ်ချင်တယ် xxx ♪

ကြည့်သာမောင် လသာဆောင်မှာ ရင်နေရာမှ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။ တာတာက အခန်းထဲရှိ စာရေးစားပွဲ၌ စာရေးရန် ထိုင်နေပြီး တစ်လုံးမှ မရေးရသေး။

“ကြားလား၊ တာတာ၊ ညီလေညီရဲ့ရင်ဖွင့်သံ”

“ဟာ ... အာတွေ့လာပြောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဝတ္ထုအစဉ်းဖို့ စဉ်းစားနေတဲ့ဟာ၊ ကိုကိုနော်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... သနားပါတယ်ကွာ၊ သူ့ခမျာ လက်က အနာမကျက်သေးဘူး၊ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရနေပြန်ပြီ၊ ကုပေးမယ့် အကြင်နာနာစွဲလေးကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့”

“ကိုကို”

“ဟား ဟား ဟား ... လက်စသတ်တော့ မြတ်လာတာ သူ့မောင်လေး ဝမ်းကွဲအိမ်ကို”

“အိဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“သူ့မောင်ဆိုတာ တခြားလူဟုတ်ရိုးလား၊ ဟိုဘက်ခြံက ညီလေညီလေး ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် စာရေးဆရာ ‘မောင်’ ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘဲ တာတာဆိုတာကို မြတ်ကတစ်ဆင့် သူသိသွားရင်”

“ကိုကိုနော် ... လုံးစသိစေရဘူး၊ ဘာမှန်းလည်းမသိ သူ့ဟာသူ သူများအစ်မ သွားကြိုက်ပြီး ညီမကိုကျ သူများကို အဆင်ထိုးပေးနေ”

“စတာပါ ညီမလေးရာ၊ စိတ်မကောက်ကြော၊ ချစ်လို့ စတာ”
“ဒီမှာ ... ကိုကိုသံထားဖို့က ထာတာ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတာပဲ၊ ကိုကိုနဲ့မမ မွေးလာတဲ့ ကလေးလေးတွေ ထိန်းပြီး အပျိုကြီးပဲလုပ်မှာ”

“စကားကို အကုန်မပြောရဘူး တာတာရဲ့”

“တာတာပြောတာ အမှန်တွေပါ ကိုကိုရဲ့၊ တာတာ့လို ရွက်ကြမ်းရေကျိုလေးကို ဘယ်သူမှမကြိုက်ဘူး၊ တာတာကလည်း ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး ... စိတ်ချ”

“သေချာလို့လား ... အခုပဲ သိချင်သံကြားနေတာနော်”

“ကြည့်ပါလား ... ကိုကိုနော် စပြန်ပြီ”

ကိုကို ရယ်မောရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ရှင်ကလည်း ရှင်ပဲ ညီလေးညီ။ ကောင်မလေးဆိုပြီး ကျားရေးရုံ မကဘူး ... အခု သိချင်ပါ ဆိုလို့ပါလား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တော်တော် သိစေချင်နေတာပေါ့လေ။ ရှင် ကျွန်မနဲ့ တွေ့ဦးမယ်။

* * *

စာပေလောကမှာ မှတ်တိုင်တစ်ခုအဖြစ် ထူနိုင်ခဲ့တာလေး။

“စာရေးဆရာ မောင်အတွက်တဲ့။ ထူးထူးခြားခြား စာတစ်စောင် ဦးဆိုင် ပေးလိုက်ပါတယ်။ ရော့ဂျီတဲ့သူက ဒီနေ့ အောင်မြင်နေတဲ့ အဆိုတော်တစ်ဦးဖြစ်နေလို့ပါတဲ့။ ကဲ ... ဘယ်လောက်နဲ့ ရွေးယူမှာလဲ”

“လာနောက်မနေပါနဲ့ ကိုကိုရား ဒီမှာ စာရေးဖို့ Feel မဝင်ရတဲ့ကြားထဲ ခါတိုင်းလို မိတ်ဆက်စာ ဝေဖန်စာမျိုးဆိုရင်လည်း ထားခဲ့ပါ”

“ဪ ... မယုံမရှိနဲ့ ဒီမှာ ... သို့ ... စာရေးဆရာမောင် ...၊ မှ ညီလေးညီလို စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ဟာ”

“အဟုတ် ... တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ ကဲ ... အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ပေးတော့ ... ရော့”

သူမက ကိုကို လက်ထဲထည့်ပေးသော စာအိတ်ဖြူလေးကို ထည့်ပတ်ကြည့်နေမိ၏။ တကယ်ပဲ သူ့ဆီက စာစစ်စစ်ဖြစ်နေပါရော့ဟာ။ အံ့ဩစရာကြီး။ သူမ စာအိတ်လေးကို အသာအယာဖွင့်၍ အထဲမှစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဆရာ ...

ကျွန်တော် ရိုသေစွာ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

အခန်း (၁၄)

စာပေတိုက်မှ နောက်တစ်အုပ်ထွက်ရန် လောဆော်နေပြီဖြစ်၍ စာတ်လမ်းစရေးရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ယခုရေးမည့် စာအုပ်ဟာ ဆယ်အုပ်မြောက် ‘ဆုံမှတ်မဲ့မြား’ ကို မကျော်နိုင်ခဲ့လျှင်ဟူသည့် ဒွိဟစိတ်တွေဖြင့် စာတစ်ကြောင်းမှ မရေးဖြစ်ခဲ့။ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခဲ့ရပေါင်းများပြီ။

‘ဆုံမှတ်မဲ့မြား’ ရဲ့ အနှစ်သာရဟာ သူမရင်ထဲက ခံစားချက်မှန်သမျှကို နှင့်နှင်နဲ့ရေးသားခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ဂီတလောကထဲကို အရာရာစွန့်လွှတ်ပြီး ခုန်ချနှစ်မြုပ်ပစ်လိုက်သည့် အဆိုတော်ကောင်လေးတစ်ယောက်အကြောင်းကို သိမ်မွေ့နက်နဲစွာ ရေးဖွဲ့ခဲ့တာဟာ တုန့်ခင်းမမိနိုင်တဲ့ စာလုံးပေါင်းများစွာနဲ့ ထုဆစ်ရင်း သူမနာမည်ကို

ကျွန်တော်က ဝိတကို ခုံမင်နှစ်သက်ပြီး အနုပညာကို ချစ်မြတ်နိုး တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

ပြီးတော့ -- ဆရာရဲ့အယူအဆ၊ ဆရာရဲ့အတွေးအခေါ်တွေ အားလုံးနီးပါးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေတာကို အံ့သြစွာနဲ့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ဆရာရဲ့ဆယ်အုပ်ပြောက် ဆိုမှတ်ခဲ့ခြင်း၊ က ကျွန်တော့်ရင်ကိစ္စပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြင်လိုက်ရ သလိုပဲ ခံစားရပါတယ်။

ဆရာ ပစ်လိုက်တဲ့ပြားက ကျွန်တော့်ကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ခံယူချက်ချင်း တူနေတဲ့အတွက် အပြင်မှာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ဆိုတွေ့ပျင်ပါတယ် ဆရာ။

အနုပညာလမ်းမထက်က စာမျက်နှာတွေထဲမှာထက် အပြင်မှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း အပြင်ချင်း လှယ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ရှိနေ လို့ပါ။

တစ်ရက်လောက်တော့ တစ်နာရီလေးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်တို့ ဆရာနဲ့တွေ့ ခွင့်ပေးပါလို့။

လေးစားလျက်
ညီလေးညီ
အဆိုဝိသနာရှင်အဆင့်

ဘုရားရေး၊ သူဟာ တကယ်ပဲ စာရေးဆရာ မောင်ကို တွေ့ ချင်နေတာပဲ။ မောင်ဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘဲ သူနဲ့ မကြာခဏ တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်။ စကားများနေရတဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာကို သူ သိခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ။ တွေးရင်းဖြင့် ခေါင်းရှုပ်လာခဲ့၏။

“တာဝာ ... ဦးခိုင်ဆီက ဖုန်းလာနေတယ်၊ အခန်းထဲက ဖုန်းပလပ်ဖြုတ်ထားတာလား”

“အင်း ... စာရေးမှာနို့ ဖြုတ်ထားတာ၊ ရပြီ ... ပြန်တပ် လိုက်ပြီ ကိုကို၊ မိပုကို ဖုန်းချခိုင်းလိုက်တော့”

“သမီးတာတာလား ... အေး ... ဦးခိုင်ပါ”

“ဦးခိုင် ... နောက်စာမူက တစ်ကြောင်းမှ မစရသေးဘူး၊ နော်၊ စာရေးတယ်ဆိုတာ ဦးနောက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး ရေးလို့ရတာ မဟုတ်မှန်း ဦးခိုင် သိသားနဲ့ဟာ”

“အမယ်လေး ... မိကျောင်းဆံမီးရဲ့၊ ငါဆက်တာ စာမူကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ... တခြားကိစ္စ”

“တခြားကိစ္စ ... ဘာကိစ္စလဲ ဦးခိုင်ရဲ့၊ ပြောပြပါဦး”

“ဘာကိစ္စရမှာလဲ ... ဟိုအဆိုတော်လေးဟာလေ၊ အေး ... ညည်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး တကွန်ဂွမ်နဲ့ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ထိုက်ကိုလည်း မကြာခဏဝင်လာပြီး ဂျီကျုနေလေရဲ့၊ ညည်းအိမ်လိပ် စာရေး၊ ဖုန်းနံပါတ်ရော အတင်းတောင်းနေလို့ ငါ့မှာ လှည့်ပတ်ပြီး

ဖြေထားရတယ်။ ဒါဒါ ကြာရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟာ ... လိပ်စာနဲ့ဖုန်းနံပါတ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ သူ နယ်ရောက်နေတယ်။ ပြန်လာရင် ဆုံပေးမယ်လို့ ကြည့်ပြောထားပေး ပါ။ ဦးခိုင်ရယ် ... နော်”

“အေး... ညည်းလုပ်တာနဲ့ ငါ့မှာ နေစဉ်အမျှ ငါးပါးသီလ ကျိုးနေပြီ”

“ဟိဟိ ... ဦးခိုင်ကလည်း လိမ္မာသားနဲ့ဟာ။ သမီး ကြီး စားပေးပါ့မယ်။ ဦးခိုင်အတွက် အကောင်းဆုံးစာမူကို သမီး ဒီည စရေးပြီလို့ မှတ်လိုက်ပါ။ ... နော်”

“ဒါနဲ့ပဲ ငါ့မှာ ကျေနပ်လိုက်ရတာပေါ့။ ခွေးမလေး ... ကဲ ... ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးခိုင်”

သူမ ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး လသာဆောင်ဘက် ထွက်ရပ်လိုက် တော့ ဟိုဘက်ခြံမှာ အန်တီချော့ချော့ကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက် ရ၏။ သူနှင့်အန်တီက ခြံထဲရှိ ပန်းပင်တွေကို လိုက်လံကြည့်နေသည်။ ခဏအကြာ၌ အိမ်လေးထဲမှ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

သူမိဘတွေ ပြောင်းလာပြီထင်ပါရဲ့။ သူမ အိမ်အောက်ထပ် သို့ ပြေးဆင်းလိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုးနား လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ညီလေးညီရေ”

“ဟော ... ဟိုမှာ ကိုကိုညီမလေး လာနေပြီ မေမေ”

“အမယ် ... ဘာကိုကိုညီမလေးလဲ ... ညီလေးနော်”

“အင်းလေ ... တာတာလို့ခေါ်တာမှ မကြိုက်တာ။ အစ်ကို ခေါ်သလို ကိုကိုညီမလေး”

“ညီလေးနော် ... ငါ ခဲနဲ့ ကောက်ထုလိုက်ရ”

“ဟဲ့ သားရယ် ... ကလေးမလေးကို ဘယ်နှယ်စနေတာ လဲ”

“ဟင်း ဟင်း ... နောက်တော့ တာတာအကြောင်း မေမေ သိလာပါလိမ့်မယ်။ စကားများလိုက်တာလည်း နားကိုညည်းရော၊ ပျာယာခတ်လိုက်တာလည်း မျက်စိကိုနောက်ရော”

“ကျွန်သေးလား ကျွန်မအဖြစ်တွေ ... ဟင်”

“ဟိဟိ ... ဒါတောင် အစ်ကိုအပေါ် ဆိုးနွဲ့ရှုတ်တိုက်တာ တွေ ထည့်မပြောသေးဘူး”

“ပြောလည်း ကျွန်မက ဂရုမစိုက်ပေါင် ... ကိုယ့်ကုသိုလ် နဲ့ကိုယ်ရတာ၊ ရှင်မှာရော ဆိုးနွဲ့စရာ အစ်ကိုများ ရှိလို့လား။ ပြောစမ်း ပါဦး”

“ဟော ... တွေလား မေမေ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက် ထည်းမွေးထားလို့ အပြောခံနေရပြီ။ စွာတေးမ”

“ချွန်တွန်းကောင်”

“ကဲ ကဲ ... တော်ကြပါတော့။ သမီးက ခုအိမ်မှာ တစ် ယောက်တည်း ရှိတာလား”

“ဟုတ်ဘူး အန်တီရဲ့... ကိုကိုလည်း ရှိတယ်၊ ကုမ္ပဏီက ပြန်လာပြီး ရေချိုးနေလို့ တာတာကာ အန်တီတို့ကိုတွေ့လို့ ဆင်းလာခဲ့တာ အန်တီသားနဲ့များ စကားကြောမတည်ပေါင်”

“ဟား ဟား... ဟုတ်နေပြီဟေ့၊ ငါ့သား ငှုပိုင်ပိုင်ပုံစံ ပြောင်းသွားတာ လက်စသတ်တော့ ဒီသမီးလေးကြောင့်ကိုး”

သူ့ဖေဖေစကားကြောင့် မိသားစုသုံးယောက် ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ သူမက ခြံစည်းရိုးလေးကိုဖြတ်ထွက်၍ ခြံကူးခဲ့ပါ၏။ သူမက မေမေခါးကိုဖက်လိုက်ပြီး သူမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“မေမေ... အဲဒါ မမဖူးရဲ့ယောက်မတော်လေး တွယ်တာ မောင်တဲ့”

“ဟဲ့... သားစကားက ဘာကြီးတုန်း၊ ဖူးငုံက သားအစ်မ နော်၊ ယောက်မတော်တယ်ဆိုတော့”

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး မေမေရဲ့၊ ဆောရီး ဆောရီး... မမဖူးငုံနဲ့အစ်ကိုကြည်သာကို ရည်ညွှန်းတာပါ”

“ဪ... ဒါဆို သားနဲ့သမီးလေးက မောင်နမတော်ရ မှာပေါ့”

မေမေစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပါ၏။ သူမက ပြုမိစ်မျက်နှာဖြင့် ဦးဦးလက်ကို ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဒီအရူးမလေးကို ညီမ၊ မတော်ချင်ပါဘူး မေမေနာ”
“ညီလေးနော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့ သူ့ ငယ်ငယ်က မေမေသီချင်းနဲ့ ကခဲ့တာတဲ့၊ ဟိုသီချင်းလေ... မောင့်ကိုချစ်ချင်ပေမယ့် အစ်ကိုကို ကြောက်လို့ ခေါင်းခါပါရစေဆိုတဲ့ ချစ်ခွင့်မပိုင်နဲ့ ကတာ”

“ဟုတ်လား သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ... ဘိုးဘိုးရှိတုန်းက အန်တီသီချင်းကို အမြဲခွင့်ပေးတာ၊ အဲဒါနဲ့ တာတာ ကခဲ့တာတဲ့... ဟင်းဟင်း”

“သမီးက တကယ်အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးမလေးပဲ၊ အခု ဘယ်နှတန်းတက်နေလဲ သမီး”

“ညီလေးနဲ့ အတူတူပဲ ဦးဦးရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“အန်တီ... ဦးဦးကို ဘယ်ဆေးခန်းပြတာလဲဟင်”

“ဒီလိုပဲ ပြနေတာပါ သမီးရယ်၊ သက်သာရုံပဲ ရှိတာပါ”

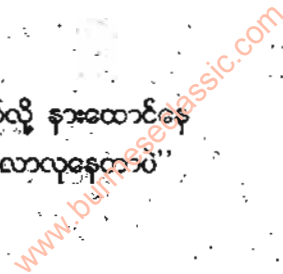
“ဟိုလေ... တာတာဖိုးဖိုးရဲ့မိတ်ဆွေ ပြန်မာဆေးဆရာကြီး ခိုတယ် အန်တီရဲ့၊ နုလုံးတို့ ဆီးချိုတို့က ပြန်မာဆေးနဲ့ကုရင် ပြန်ပြန် ဆျာက်တယ်လို့ ဘိုးဘိုးပြောဖူးတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလကုန် ပြောင်းကျကြတာပေါ့ သမီးရယ်”

“ဦးဦးသဘောကရော... ဟင်”

“သမီးသဘောပဲပေါ့ကွယ်”

“ဟာ... ကြည့်စမ်း၊ အကောင်းမှတ်လို့ နားထောင်နေတာ လက်စသတ်တော့ နင် ငါ့အဖေအမေကို လာလှနေတာပဲ”

“အမယ် စိတ်ပုပ်ကောင်”

ကြည်နူးစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကြပြန်၏။ ပစ္စည်းတွေ နေရာ မချရသေးတာကို တွေ့သဖြင့် သူမ ဝိုင်းကူပေးရန် ပြောလိုက်ပါသည်။

“အန်တီတို့ပစ္စည်းတွေ နေရာမချရသေးဘူးနော်၊ ဒါဖြင့် ညနေစာ မချက်ရသေးဘူးပေါ့”

“ချက်မှာပါ သမီးရယ်၊ နည်းနည်းတော့ မိုးချုပ်မှာပေါ့၊ ရပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင်လည်း ဒီညနေ မချက်နဲ့တော့လေ အန်တီ၊ တာတာအိမ်မှာပဲ လာစားလိုက်ပါနော်၊ အန်တီ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ခဏ လေး ... တာတာ အိမ်ခဏ ပြန်ပြေးပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ပစ္စည်းတွေ လည်း တာတာကူချပေးမယ်နော် ... တာတာကို စောင့်ပါ”

“အို ... ရပါတယ် သမီးရယ်”

သူမက အိမ်ဘက်ပြန်ပြေးကာ ဒေါ်ကြီးခင်နှင့် မိပုကို မှာခဲ့ ပြီး ဒီဘက်ခြံသို့ ပြန်ကူးလာခဲ့၏။ သူက ဖေဖေ့ကို အပြင်ဘက်မှာထိုင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အိမ်လေး ထဲမှာ အန်တီနှင့်အတူ သူနှင့်သူမပါ ပစ္စည်းများကို ဟိုဒီသယ်မ၍ ရွှေ့ကြပါ၏။ သူနှင့်လူသယ်ရင်း ရန်ကလည်း ဖြစ်နေရသေးသည်။ အန်တီကတော့ သူမကိုငေးကြည့်ရင်း ပြုံးနေပါတော့သည်။

“ကဲ ... တွေ့လား၊ မြန်မြန်လုပ်လိုက်တော့ အိမ်လေးက နေချင်စဖွယ် သပ်ရပ်သွားရော၊ အန်တီသားတစ်ယောက်တည်း”

နေတာ ပစ်စလက်ခတ်ပဲ အန်တီရဲ့၊ သူ့အိမ်မှာ ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

ဒေါ်ခင်လေးမြတ် မျက်နှာနှစ်ဖက်မြင့်သွားချပြီး သားဖြစ်သူ ကို မျက်စပစ်၍မေးလိုက်၏။ သားတော်မောင်က လျှို့ဝှက်ပြုံးလေး ဖြင့် အကြည့်လှည့်သွားတော့သည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီကလေးနှစ်ယောက် မရိုးသားဘူး ထင်ပါရဲ့။

“မမရေ”

“ဟော ... မိပုလား၊ ခဏနေဦး ... ငါ လက်ဆေးလိုက် ဦးမယ်”

သူမက နောက်တော့ရေစည်ပိုင်း၌ လက်ကိုဆပ်ပြာဖြင့် ဆေး ကြောလိုက်၏။ သူ့ကိုလှည့်ကာ ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ညီလေး ... လက်လာဆေးလေး အန်တီကိုလည်း ဆေး ပေးလိုက်ဦး၊ အမောပြေ သံပရာချည်တိုက်မလို့”

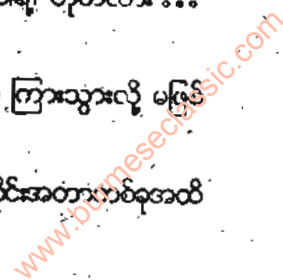
“အော် ... ဒီလိုလား”

သူမ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်သွားတော့ မေမေနှင့်သူ လက်ဆေး ရင်း မေမေထံမှ မေးခွန်းတွေ တီးတိုးထွက်လာတော့သည်။

“မေမေတော့ သမီးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟုတ်လား ... သား”

“တိုးတိုးပြောပါ မေမေ ... တာတာ ကြားသွားလို့ မဖြေ သေးဘူး”

“သားတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရတာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ

ရင်းနှီးနေတာတော့ မေမေ မြင်နေရတာပဲ”

“ကျွန်တော့်တက်ကတော့ သေချာနေတာ မမယ့်အသိပဲ၊ ဒါပေမဲ့... သူ့အစ်ကိုက ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်တာ၊ အဲဒီချစ်ခြင်းတွေ ကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုဖွင့်မပြောရဲသေးဘူး၊ မေမေ၊ သူတို့မောင်နှမ စိတ်ဆင်းရဲမှာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ မေမေကတော့ သမီးလေးတာတာ ကို မြင်မြင်ချင် ချစ်သွားတာ အမှန်ပဲ”

“မေမေကချစ်တာ ချစ်လို့ရတာပေါ့ မေမေ၊ ကျွန်တော့်မှာ သာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေတာ”

သူတို့ အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့ ဖန်ခွက်ရှည်မျောမျောလေးကို ဖေဖေထံ သူမ ကမ်းပေးလိုက်တာ တွေ့ရ၏။ ကျန်ဖန်ခွက်တွေနှင့် မတူဘဲ သီးသန့်ဖြစ်နေ၍ သူက အထူးတဆန်း မေးလိုက်မိသည်။

“ဖေဖေအတွက် ဖန်ခွက်က ထူးခြားနေပါလား တာတာ”

“ဦးဦးက ဆီးချိုရှိနေတော့ သကြားနဲ့မတည့်ဘူးလေ ညီ လေးရဲ့၊ အဲဒါ ဆေးသကြားနည်းနည်းလေး ထည့်ဖျော်ထားတာ ... ဒီမှာ အန်တီနဲ့ရှင့်ဖို့”

“သမီးရော မသောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... အန်တီ၊ ခဏနေ ထမင်းစားရတော့မှာဖို့ လို့ပါ”

“ထမင်းအများကြီး မဆန်မှာစိုးလို့မဟုတ်လား ...

တာတာရဲ့”

“ညီလေးနော် ... ရှင် ကျွန်မကို နှိပ်ကွပ်ဖို့ပဲ အလစ်ချောင်း နေ ... ဟွန်း”

ဗိပု ဖျော်ရည်ပန်းကန်ကိုငံ၍ အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ကိုကိုက ဒီဘက်ခြံကို ကူးလာတော့သည်။

“တာတာရေ ... ပြင်ပြီးပြီ၊ ဦးနဲ့အန်တီ ... ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ညစာလိုက်စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အားနာစရာကြီး သားရယ်”

“အားမနာပါနဲ့ အန်တီရဲ့၊ ညီလေးဆို တာတာတို့အိမ်မှာ ခဏခဏ စားနေကျပါ”

“ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကို အငတ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်လို့လား”

“တာတာ ... ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလား၊ ကိုကို ဘာပြောထားသလဲ”

“ကိုကိုကလည်း ခြောက်လလေး ကြီးတာကို”

“ခြောက်လကြီးလည်း အစ်ကိုပဲ၊ ကိုလေးလို့ ခေါ်ပါ ... သင်ပေးထားလည်း မရ”

“ကျွန်တော် သူ့ကို ညီမလေးခေါ်တာလည်း မကြိုက်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကိုခေါ်သလိုမျိုး မခေါ်ရဘူးတဲ့”

“တာတာ”

သူမ ခြေဆောင်လိုက်ပြီး ကိုကိုမတွေ့အောင် သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်လိုက်၏။ သူက ကျိတ်မိတ်ခံလိုက်ပြီး ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲဝင်တော့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည့် အိမ်အပြင်အဆင်တို့ကို လေ့လာရင်း ဒေါ်ခင်လေးမြတ် ပြုံးနေပါသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာတော့ အမျိုးစုံလင်သည့် ဟင်းများကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြင်ထားလေ၏။

“သုံးဆောင်ပါ ဦးနဲ့အန်တီ ... ဒါတွေ အားလုံး တာတာစီစဉ်ပေးထားတာတွေပါ။ တာတာလက်ရာတွေချည်းပဲ ... အားမနာတမ်း စားပါခင်ဗျာ၊ ညီ ... အန်တီတို့ကို ထည့်ပေးပါ”

“အန်တီထဲပဲ ထည့်ပေး ညီလေး၊ ဦးဦးဖို့ တာတာ သက်သက်ဟင်း ပြင်ထားတယ်။ အာလူးနဲ့ဝက်သားရယ်၊ အမဲနှပ်ရယ်၊ ဝက်အူချောင်းနဲ့အစိမ်းကြော်ရယ်၊ ပုစွန်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချိုရယ်၊ သရက်ချဉ်သုပ်ရယ်၊ တာတာက ဦးဦးနဲ့မတည့်မှာစိုးလို့ ဒီမှာ ကြာဆံနဲ့ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်ရယ်၊ ကြက်သားပြုတ်ကိန္နင်ပြီး ဝရုပ်လီးအရောင်ပါရုံ သုတ်ပေးထားတယ်။ သံပရာသီးလေး နည်းနည်းညှစ်ပေးထားတယ်။ ဝက်အူချောင်းနဲ့ဆို မတည့်မှာစိုးလို့နော်”

“တကူးတကကြီး ဒုက္ခရှာလို့ သမီးရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်။ ဘိုးဘိုးရှိစဉ်တုန်းကလည်း တာတာ ဒီလိုပဲ စီစဉ်ပြီး ကျွေးခဲ့တာပါ။ သူက ဘယ်အခါမဆို သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ရမှ စိတ်တိုင်းကျတာ၊ ဝအောင်သာ စားပါ ခင်ဗျာ”

“အင်း ... ဖူးငုံကတော့ အပြင်စီးပွားထွက်ရှာနေတာနဲ့ အိမ်မီးဖိုချောင်ကို သမီးလောက်မနိုင်ဘူး”

“မနိုင်လည်းဖြစ်ပါတယ် အန်တီရယ်။ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရမှာပဲဟာ၊ တာတာပဲ ချက်ကျွေးမှာပေါ့ ... နော် ကိုကို”

“ဟေ ... သမီးအစ်ကိုနဲ့က တစ်သက်လုံးနေလို့ ဘယ်ရမှာလဲ သမီးရယ်။ သမီးလည်း အချိန်တန်ရှင် အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲ၊ တော်ကြာ ... သမီးအမျိုးသားလေးက သူ့မိန်းမကို ဒီလိုပင်ပင်ပန်းပန်း ဘယ်ခိုင်းရက်ရှာမှာလဲ”

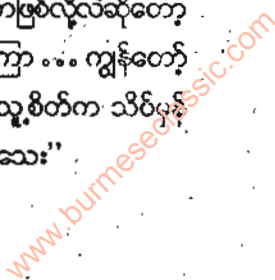
“ဟင် ... ဦးဦးကလည်း တာတာအိမ်ထောင်မပြုပါဘူး၊ အပျိုကြီးပဲလုပ်မှာ”

“သေချာလို့လား သမီးရယ်။ သမီးအစ်ကိုကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီရဲ့ ... နော် ... ကိုကိုရယ်”

ကြည်သာမောင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ တာတာတော့ ညှိမိဘာတွေကို သူတို့မိဘတွေလို သဘောထားခင်တွယ်စပြုနေပါရောလား။

“ကျွန်တော် အာမမခံပါဘူး အန်တီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တာတာမှာ အပျိုကြီးဖာတာ မပါဘူးခင်ဗျာ၊ တော်ကြာ ... ကျွန်တော် ထက်ဦးဦး သူ့အိမ်ထောင်ပြုသွားမှာပဲ စိုးတာ၊ သူ့စိတ်က သိပ်ပုန်စာ မဟုတ်ဘူး ... အရွဲ့ကလည်း တိုက်တတ်သေး”

ဘေးမဲ့လွတ်မိတဲ့စိတ်
 တိုးတိတ်ကျိတ်ဖြေ
 အတိတ်နေရောင်ခြည်က
 မိုးလည်းမိုးမို့
 ဆောင်းလည်းဆောင်းမို့
 နွေဆိုရင်လည်း နွေမို့လို့
 သုံးရာသီစက်ဝိုင်းထဲမှာ
 သံသရာချာချာလည်ရင်း
 ချစ်ခြင်းတွေ စုစည်း
 သံစဉ်တွေ သိခဲ့မိတယ်။
 ဒီလိုနဲ့
 အသည်းကွဲ ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်
 ခပ်အက်အက်ညည်းတွားရင်း
 သံစဉ်တွေ ပီပြင်ခဲ့တယ်လေ ...။

အခန်း (၂)

“မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲ”

စတိတ်ပေါ်ရှိ အပြာရောင်ရောင် ခနဲဆီးပေါ်၌ ရွှေရောင်စာလုံးများက ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေ၏။ စင်ပေါ်တွင် ချထားသည့် ဝါးပိုင်းပစ္စည်းများကလည်း အစုံအလင်။ ခုံများ ချထားသည့်ကွင်းပြင်ထဲသို့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ တဖွဲ့စွဲဝင်လာနေကြသည်။

အခမ်းအနား စတင်ရန် (၁၀) မိနစ်သာ လိုတော့တာမို့ စားပွဲပိုင်းတစ်ခုရှိ၍ သူမတို့အုပ်စု ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ရှစ်ထွေးနေသည့် လူတွေကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ တာတာ့ကို တမ်းတမိလိုက်သည်။ လူများရာနေရာကို အမြဲရှောင်ရှားတတ်သည့် သူငယ်ချင်းလေးနှင့် အကြိုက်တူနေတတ်သည့်အဖြစ်က အံ့ဩဖွယ်ရာ တိုက်ဆိုင်မှုပင်။ ကွင်းထဲသို့ အနီရဲ့ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး

“ဘာကိုလဲ”

“ဟင်... တွေ့လား။ ကိုကို အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ တာတာစကားကိုတောင် အလေးအနက်မထားတော့ဘူး၊ တော်ပြီ... ကျောင်းမသွားချင်တော့ဘူး”

သူမက ခြေဆောင်၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လိုက်တော့ သူမ အပြင်မှ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်လာရ၏။

“ဟာ... ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်လေ၊ အဲဒါက ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“နောက်ကျမှာစိုးရင် ရှင့်ဟာရှင်သွား”
“အစ်ကိုက အတူတူသွားခိုင်းလို့စောင့်နေတာလေ၊ စိတ်ပုပ်က ဝင်ပြန်ပြီ”

“ညီလေးနော်... ဒီမှာ စိတ်တိုနေရတဲ့ကြားထဲ”

“ကဲပါ တာတာရယ်... ကိုကို အလုပ်များနေလို့ မေ့နေတာပါ။ သတိရအောင် ပြန်ပြောလိုက်ရဗီ ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... ပြော”

“ကိုကို တကယ်မမှတ်မိတာလား”

“ပြောရင်သိမှာပေါ့၊ တာတာရယ်”

သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝဲတက်လာ၏။ ကိုကိုကို မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်မှာ အကြာကြီး၊ ကြည်သာမောင် ပျာယာခတ်သွားရ၏။

“တာတာ... ညီမလေး”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး... သွားမယ် ညီလေးညီ”

အိမ်ထဲမှ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်တော့ ကိုကိုက သူမလွယ်အိတ်ကြီးကို အနောက်မှ ဆွဲလိုက်ပါသည်။ သူမလွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲပြန်ဆွဲရင်း ခြံထဲမှ လျင်မြန်သည့်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့၏။

“တာတာ... ဟိုမှာ အစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားရင်ကောင်းမယ်... ညီလေးညီ။ ကျွန်မမဆိုင်တဲ့သူတွေအပေါ် အပြစ်ပုံမချချင်ဘူး”

ကားကိတ်ရောက်တော့ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီမို့ တွေ့တဲ့ကားပေါ်ကိုသာ တိုးတက်လိုက်ကြ၏။ ကျပ်ညပ်သည့်လူတွေကြားထဲမှာ သူမအနောက်မှ ငနာတစ်ပွေက အတင်းဖိကပ်နေသဖြင့် သူ သူမလက်ကိုဆွဲ၍ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်စေလိုက်သည်။ လူချင်းနီးကပ်နေရသည်မို့ သူမထံမှ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့ကို သင်းသင်းလေး ရှုလိုက်မိ၏။

အတန်းထဲရောက်တော့ မျက်နှာကို ပုံမှန်ထားပေမယ့် ရင်ထဲမှ ကြေကွဲခဲစားမှုက သူမမျက်ဝန်းမှာ အရိပ်ထင်နေ၏။ ပုစ္ဆာတွေ ထွက်တော့ အမှားတွေပါလာသဖြင့် သူဘေးမှ ပြောနေရသည်။ ဗလာစာအုပ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ကျသွား၏။

“တာတာ... မငိုနဲ့လေ၊ အတန်းထဲမှာ လူတွေအများကြီး”

“အစ်ကိုအစ်ကို”

သူမခေါင်း၌ မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်ပြီး တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ ဘေးမှာထိုင်နေရသည့်သူပါ ပြာလာရတော့သည်။

“ဒီအချိန်ကုန်ရင် English အချိန်ကို ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက် စို့၊ မင်း ဒီပုံစံနဲ့ စာဆက်သင်လို့မဖြစ်ဘူး တာတာ”

Physica ဆရာမ ထွက်သွားသည်နှင့် သူမလက်ကိုဆွဲ၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ လူရှင်သည့်နေရာလေးမှာ သူမကို ထိုင်ခိုင်း၍ သူမေးလိုက်ပါ၏။

“တာတာ ... ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ကိုယ့်ကိုပြော ... အစ်ကိုနဲ့တာတာက မောင်နှမတွေလေ၊ မကျေနပ်တာရှိရင် ကိုယ့်ကို မင်းထုခိုက်လို့ အပြစ်မကျဘူး၊ အစ်ကိုကို စိတ်ရုနေတာက မင်း ငရဲကြီးမှာ ... ကိုယ်ပြောတာ နားလည်လား”

သူမ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ မျက်ရည်ကို မကျအောင် မျက်တောင်ဖြင့် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းနေပုံက သနားစရာလေး။ ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းထားတာက ပိုပြီးခံစားရခက်တာကို သူသိနေသည်မို့ သူမလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

“ညီလေး”

“တာတာ”

“တာတာ ... တာတာမှာလေ”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းနှိ၍ ကလေးတစ်ယောက်လို ချုံးပွဲချုပ်ကျွေးလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ

နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရပြီး သူမကို ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ရမှန်းမသိဖြစ်လျက် သူ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။

“ညီလေး ... တာတာကလေး အချစ်မှာ အလွန်ကဲခေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ မိဘရင်ခွင်မှာလည်း ဝိုခိုခွင့် မဲ့ခဲ့ရတယ်။ ဘိုးဘိုးဆိုတာလည်း စီးပွားရေးလုပ်နေလို့ တာတာအပေါ် ယုယုယယ မရှိခဲ့ဘူး။ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲ တာတာကို ချစ်ခင်ယုယခဲ့တာပါ။ တာတာကလေး ... တာတာကြောင့် တစ်ပါးသူထိခိုက်ခံစားရမှာကို မလိုချင်ခဲ့ဘူး။ သူတို့ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ တာတာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲလိုက်လျောပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... တာတာချစ်တဲ့ သူတွေက အချိန်တန်တော့ တာတာချင်ကို စုံကန်ပစ်သွားကြတာချည်းပဲ။ တာတာလေး တာတာသူငယ်ချင်းပူစီလေး တာတာကို သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်တုန်းက တော်တော်လေး ခံစားခဲ့ရတာ။ အဲဒီတုန်းက တာတာအပေါ်မှာ ကိုကို ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့လို့ ကိုကိုကို တာတာ ဟိုအရင်ကထက် ပိုချစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုနဲ့ညီလေးရဲ့မမတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေမှန်းသိခဲ့ရတုန်းက တာတာ တော်တော်ဝမ်းနည်းသွားတာ အမှန်ပဲ။ ကိုကိုက ပူစီလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားတစ်ခွန်း တာတာကို ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားကြောင့် တာတာစိတ်ကို တာတာ ဖြေသိမ့်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

“ဘာတဲ့လဲ ... တာတာ”

“၁၅၀၀ ဆိုတာ ၅၂၈ ထက် ပိုတာမို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်

ပါဆိုတဲ့စကားပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ပူစိလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့လို့ ဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လာတော့ တာတာ့စိတ်ထဲ အတော်လေးချောက်ချားခဲ့ရတာပါ။ ဒါ... သဘာဝပဲလေ့ ဖြေသိမ့်နိုင် ပေမယ့် တာတာ့နဲ့လုံးသားထဲက ဒီထိရောက်တော့ မပျောက်နိုင်တော့ ဘူး။ ဒီလိုပြောနေလို့ ညီလေးမမနဲ့ကိုကိုကို တာတာ သဘောမတူ ဘူးလို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တာတာ့ရင်ထဲက ခံစားနေတာတွေ ကို ရင်ဖွင့်မိတာပါ။ တာတာ့လေ ၅၂၈ မေတ္တာလေးနဲ့တောင် ဒီလောက် ထိ ခံစားနေရတာ ၁၅၀၀ မေတ္တာနဲ့သာ ခံစားရရင် တာတာသေမှာ သေချာတယ်။ အရင်က ရင်ဖွင့်ဖော်လို့ ယူဆခဲ့ရတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ် ချင်းကလည်း တာတာ့ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဝမ်းနည်းမိတဲ့ အခါ တာတာ့ငိုဖို့ ရင်ခွင်ပျောက်နေရပြီ ညီလေးရယ်။ ကိုကိုလည်း အချိန်တန်လို့ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် တာတာ့ကို အရင်လို ကြင်နာ ယုယနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မမကို ကိုကိုချစ်ခြင်းတွေ ခွဲပေးလိုက် ရပြီဆိုတဲ့ မနာလိုမစ္စရိယမျိုး တာတာ့မှာ မရှိတာအမှန်ပါ။ အဲဒီနေ့ ပေါင်းများစွာကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲလို့ စဉ်းစားမိတိုင်း တာတာ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရတော့ဘူး။ လောကကြီးထဲမှာ တာတာနေလို့ မပျော်တော့ဘူး ညီလေးရယ်။ အဲဒါ... အမှန်ပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ တာတာရယ်”

သူက အိတ်ထဲမှ ဈေးသူတ်ပဝါလေးကို ထုတ်၍ တာတာ့ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကိုယ်တိုင်သူတ်ပေးခွင့်ကို မရနိုင်

တော့ဘူးထင်ပါရဲ့ တာတာရယ်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ကိုကို ပြန်မသိပါစေနဲ့နော်။ ညီလေးကို တာတာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ရင်ဖွင့်လိုက်မိ တာပါ။ တာတာ့ဘဝမှာ ခုလိုမျိုးဖွင့်ပြောမိတဲ့ သူမိန်းမောက်ကလေး ဆိုလို့ ညီလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ တာတာ့ကို အထင်မသေး လိုက်ပါနဲ့နော်”

“မိတ်ချပါ တာတာ။ ကိုယ် မင်းအားနားမှာ အမြဲရှိနေပေးမှာ ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ညီလေးရယ်... တကယ်ပါ။ ကိုကို မနက် ဖြန့် မအားမှန်းသိလို့ ဒီညနေကို တာတာပူဆာမိတာပါ။ အင်းပေါလေ... ကိုကို အလုပ်ကိစ္စတွေရှုပ်နေလို့ မေ့နေတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါ တော့”

“ဘာကိုတောင်းထားလို့လဲ တာတာ”

“ဟင့်အင်း”

သူမ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟယ်... Practical ချိန်စနေပြီ ညီလေးရေ။ တာတာတို့ နောက်ကျနေပြီ။ ‘လာ... မြန်မြန်’”

သူလက်ကိုဆွဲ၍ Lab အခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားတော့ ဇေယျ နှင့်ချီသဲတို့အုပ်စုက ရန်တွေပါလေတော့သည်။ သူက သူမ၏မျက်နှာ တို့ မေးဆတ်ပြု၍ ခေါင်းခါပြုလိုက်တော့မှ အားလုံးငြိမ်ပေးလိုက်ကြ

၏။ သူမက စမ်းသပ်မှုတို့ကို တစ်ခါတည်းဖြင့် မလွှဲအောင်ပြုလုပ်၍ ပုဏ္ဏားကို ချွတ်လှိုက်တော့သည်။

“1789.24”

နှစ်ယောက်သား အဖြေမှန်ကို ပြိုင်တူရွတ်လိုက်မိချိန် ရယ်မိကြ၏။ ဆရာမဆီ စာအုပ်ကို အပြေးအလွှားသွားပြလိုက်ကြရင်း အပြန်လမ်းမှာ ဝိုတားသည့်မျက်နှာဖြင့် အပြုံးနုကို သူမထံ၌ တွေ့နေရသည်။ ကားပေါ်မှာ အတူရပ်နေရင်းက သူမခေါင်းပေါ်တင်နေသည့် စိန်ပန်းရွက်ဝါလေးကို လေဖြင့် မှုတ်ချပေးနေမိစဉ် သူမထံမှ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ကို သူ့ရလိုက်သည်။

တာတာရေ... ကြာရင် ကိုယ်တော့ မင်းကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ပြီး အပိုင်သာ သိမ်းပိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

အဲဒီညဘက် သူ့ခြံထဲမှာ ဂစ်တာတီးနေစဉ် လသာဆောင်မှာ ထွက်ရပ်နေသည့် အရိပ်လေးသည် ည ၁၂ နာရီကျော်သည်အထိ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ သူ့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရန် ထလိုက်တော့မှ အိမ်ထဲသို့ သူမ ပြန်ဝင်သွားတော့၏။ တာတာ အိမ်မက်လှလှလေးတွေ မက်နိုင်ပါစေကွယ်။

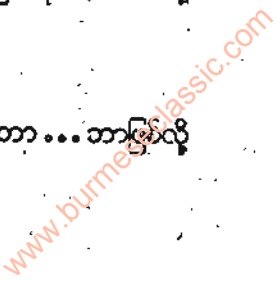

အကြင်နာ ဘုံဒီမာန်လေးတစ်ခု
တည်ဆောက်ပြီးလူချိန်မှာ
မှန်တိုင်းထန် တိုက်ဖျက်
ငါ့အဆိုက် ပျက်ခဲ့ရပြီ ...
ဘယ်နေရာမှာလဲ ...
ငါ ဝိုကျွန်းနိုင်ဖို့
ငါ ရင်ခွင်နိုင်ဖို့
ငါ တမ်းတခိုဝင်နိုင်ဖို့
ရင်ခွင်မွှေးတစ်ခုတော့
မဲ့ခဲ့ရလေပြီ ...

တစ်အိမ်လုံး မီးတွေထိန်နေ၍ ဟိုဒီပြေးလွှားနေကြသည့် အရိပ်များကြောင့် သူ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ခြံစည်းရိုးနားသို့ ရောက်ခင် ကိုကြည့်သာက သူ့အနီးသို့ အပြေးရောက်လာတော့သည်။

“ညီ”

“အစ်ကို... တာတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ တာတာ... ဘာဖြစ်လို့

“တာတာ အိမ်ကထွက်သွားပြီ... ညီ၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက ကိုယ်တို့မနန်းခင် ထထွက်သွားတာ၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ဒီကဗျာလေးပဲ တွေ့ရတယ်၊ သူ ညီကို ဘာပြောသေးလဲ ညီ၊ ကိုယ်အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ”

“ခဏ အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ လောလို့မဖြစ်ဘူး၊ သေချာစဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

ကြည်သာမောင် ညီလေးညီနဲ့အတူ အိမ်ထဲပြန်၍ ထိုင်လိုက်၏။

“မနေ့က ကျောင်းမှာ သူ့ပိုတယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောင်းဖျပေးပါတယ်၊ သူ တော်တော်ခံစားနေရတာ အစ်ကိုရဲ့၊ သူ့ချစ်တဲ့သူတွေက သူ့ကို နောက်ဆုံးမှာ ထားခဲ့မှာပဲ ဆိုတဲ့ အဖွဲ့ကြီးက သူ့ရင်ထဲမှာ တော်တော်စွဲနေတာများ၊ လောကကြီးထဲမှာ နေလို့မပျော်တော့ဘူးလို့လည်း သူ ပြောတယ်၊ နေဦး... ဒီနေ့ဘာနေလဲအစ်ကို၊ သူ အစ်ကိုဆီက ဒီနေ့ကိုတောင်းချင်တာ အဆင်မပြေလို့ မနေ့ကညနေကို တောင်းလိုက်တာလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး အစ်ကို”

“ဒီနေ့... ဒီနေ့... ဒေါ်ကြီးခင်”

ကြည်သာမောင် ဒေါ်ကြီးခင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးခင်က မျက်ရည်တွေတွေကျလျက် လှမ်းပြောလိုက်ပါ၏။

“ဒီနေ့... တာတာမွေးနေ့ပဲ မောင်ကြည်သာ၊ သူ့ခမျာ

မင်း... ဒီနေ့မအားလို့ မနေ့ကညနေမှာ ဘုရားလိုက်ပို့ဖို့ မှုတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကို မင်း မမှတ်မိဘူးဆိုလို့ သူ ထပ်မပြောရဲရောတော့တာ၊ ကလေး သနားပါတယ်ကွယ်”

“ဟာ... ဟာ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ဒါကို ဘာလို့မမှန်နေရတာလဲ၊ ဒါ... မေ့သင့်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သွားပြီ... သွားပါပြီ”

ကြည်သာမောင် ထိုင်နေရာမှ ပုန်းခနဲထရပ်လိုက်၏။ သူလည်း ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်ပါသည်။

“မောင်ကြည်သာ... သားအစည်းအဝေးက ၉ နာရီ စမှာ နေ့၊ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ တွေ့ရမှာ ပျက်လို့မရဘူးဆို”

“ပျက်ချင်လည်း ပျက်ပါစေတော့ ဒေါ်ကြီးခင်၊ ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီ ပိတ်လိုက်ရလည်း ကျွန်တော် မမှတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက် ညီမလေးကလွဲပြီး ဘာမှအရေးမကြီးဘူးများ”

“ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ် အစ်ကို”

သူတို့ ကားရုံဒေါင်ဆီ လှမ်းလာစဉ်ဝယ် ခြံမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်လာသည့်ပုံရိပ်လေးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သေချာပါတယ်... ဒါဟာ သူ့ရဲ့နှလုံးသားလေးပါပဲ။

“တာတာ... ညီမလေး”

ကြည်သာမောင် ညီမလေးရှိရာဆီ အပြေးသွား၍ လွတ်သွားမှာ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ပါ၏။

အဖြူရောင်ရှင်အင်္ကျီပါးပါးလေးမှာ နင်းတို့ စိမ့်လျက် တစ် ကိုယ်လုံး နှိုက်နှိုက်တုန်နေသည့် ညီမလေးကိုကြည့်၍ ကြည်သာမောင် ငိုချလိုက်ပါသည်။

“ညီမလေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ ကိုကို ဘယ် လောက်ထိ စိတ်ပူသွားရလဲ၊ တစ်ခါမှ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို တကယ့်ကို အသုံးမကျ တော့တာပါ။ Foreigner တွေနဲ့ တွေ့ရဖို့ တစ်ခုတည်း စိတ်လောကြီး နေတာနဲ့ မမေ့သင့်တဲ့အရာကို ကိုကို မေ့နေခဲ့တယ်။ အခု ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ... ဘုရားသွားတာလား”

သူမ ခေါင်းကို အသာညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ကြည်သာမောင် ညီမလေးကိုဖက်ထားလျက် အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ပါသည်။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ထွက်သွားရတာလဲ ညီမလေး ရယ်၊ ကိုကိုစိတ်ပူတတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့၊ တော်ကြာ လူရမ်းကား တွေနဲ့ ထပ်တွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မောင်ကြည်သာ ... သမီးလေးကို အဝတ်အစားလဲပေး ပြီး ကော်ဖီနဲ့ ဆေးတိုက်ရအောင်၊ သူ အအေးမိတော့မှာပဲ”

“ကိုကို အစည်းအဝေးတက်ရမှာမဟုတ်လား၊ သွားစရာရှိ တာ သွားပါကိုကို၊ တာတာကို စိတ်မပူပါနဲ့၊ တာတာ အိမ်မှာပဲ ရှိ နေမှာပါ။”

“ကိုကို အစည်းအဝေးဖျက်လိုက်မယ် တာတာ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုကို၊ စီးပွားရေးလောကမှာ ကြည်သာ မောင်ဆိုတဲ့နာမည်ကို တာတာကြောင့် အပျက်မခံပါနဲ့”

ကြည်သာမောင် ညီမလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဒီလိုမျက် ဝန်းမျိုးနှင့် သူ့ကို တာတာစကားပြောတာ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါရှိနေပါရော လား။

“တာတာ ညီမလေး ... ကိုကိုကို စိတ်နာနေပြီလား၊ ဟုတ် လား ... ဟင်”

“ဟင်အင်း ကိုကို ... တာတာ ကိုကိုအပေါ် ထားတဲ့ချစ် ခြင်းတွေက ဘယ်တော့မှ မလျော့ပါးမပျောက်ပျက်နိုင်ပါဘူး၊ တာတာရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ကိုကိုကို ချစ်နေမှာပါ။ အခုလို စိတ်ပူအောင် လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် အားလုံးကို တာတာ တောင်းပန်ပါ တယ်၊ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ညီမလေးလည်း ပြန်တော့ နော်”

“တာတာ”

ကြည်သာမောင် ညီမလေးလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။ ညီမလေးက အသာရုန်း၍ ... ဒေါ်ကြီးခင်ကို လှမ်းပြောလိုက်ပါ သည်။

“ဒေါ်ကြီးခင် ... တာတာ့ဖို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ပါရာတစ်လုံး လောက် ဖိပုကို ပို့ပိုင်းလိုက်ပါနော်”

“အေး ... အေး ... သမီးလေး”

၂၁၄ မယသဒ္ဓါဟော

လှေကားမှတက်သွားသည့်သူမကို အားရုံး မျက်စိတဆုံး
လိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

စိတ်ဆိုတာ ထိန်းချုပ်ရ အခက်ဆုံးအရာတစ်ခုတဲ့ ကိုကို။
တာတာ့စိတ်ကို တာတာနိုင်အောင် ထိန်းမှာပါ။

* * *

ကောင်မလေးရေ ...

မင်းမျက်ရည်တွေကြားမှာ

နစ်ပျော့တာ ကျရှုံး

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပေးချင်တယ်

နာကျင်ခံစားနေရတဲ့

ဝေဒနာမှန်သမျှကိုလည်း

ဝေမျှခံစားပေးချင်တယ် ...

ကောင်မလေးရေ ...

လရောင်ကိုတိမ်တွယ် ...

အမှောင်ကမ္ဘာကို ဖယ်ခွာလို့

အလင်းဆောင်ပေးချင်ချင်တယ် ...

မင်းအပြုံးနုနုလေးကို

ရင်ထဲမှာ ထာဝရ

သော့ခတ်သိမ်းဆည်းထားချင်တယ်

ကောင်မလေးရေ ...

မင်းကလွဲရင် ...

ငါ့ထံမှာ ဘာကိုတောင်းတောင်း

ငါ အကုန်လုံးပေးလိုက်မယ်

မင်းကလွဲရင် ...

မင်းကလွဲရင်ပေါ့ ...။

“ခက်တာက သူ အရွဲတိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး မမရဲ့၊ အစ်ကိုစကားပြောလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောတယ်၊ အိမ်ကလူတွေနဲ့လည်း ပုံမှန်စကားပြောနေတာပဲ၊ အားလုံးကို အလိုက် သင့်လေး ပြောနေပေမယ့် သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးဆိုတာ မရှိသလောက် ရှားပါးနေပြီ၊ ဘာအပိုစကားမှမပြောဘဲ အချိန်ပြည့် ခုတင်ပေါ်လှဲပြီး တွေးချင်ရာတွေး... ငေးချင်ရာငေးနေတာပဲတဲ့”

“သနားပါတယ်ဟယ်”

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ချိန် ကြည့်သာမောင် ညှပ် ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“ဪ... ညီလည်း ရောက်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ ညီလေးပြောလို့ မြတ်အားလုံး သိပြီးပါပြီ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆို ကိုယ်နဲ့မြတ်ကိုစွလည်း ရပ်ထားရမှာပဲ”

“မြတ်တို့ကိုစွက လောစရာမှမရှိတာ၊ အရေးကြီးတာက တာတာစိတ်ပြေဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့လည်း သူတို့စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ ကလေး စာမေးပွဲထိခိုက်မှာက ပိုဆိုးတာ”

“ဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှမစီစဉ်တတ်လို့ မြတ်ဆီမှာ အကြံဉာဏ်လေးများ ရမလား... လာခဲ့တာပဲ”

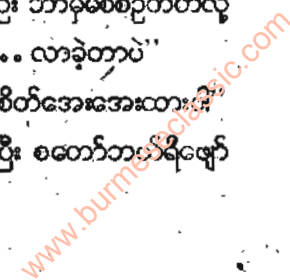
“စဉ်းစားပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့ ကို၊ စိတ်အေးအေးထားဦး”

မြတ်ဖူဝံ့က အိမ်ထဲ ခဏဝင်သွားပြီး စတော်ဘယ်ချီဖျော်

အခန်း (၁၆)

“အဲဒါပဲ မမဖူဝံ့... အခု တာတာတို့အိမ်မှာ စစ်အေးတိုက် ပို့ဖြစ်နေပြီ တာတာက အခန်းထဲက အခန်းပြင်ကို မထွက်တော့တာ၊ အစ်ကိုဝင်သွားတော့လည်း စာကျက်နေလို့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြန်ထွက် ခဲ့ရတယ်တဲ့၊ မိပု ထမင်းသွားပို့ရဦးလည်း အာဟာရဖြစ်သလောက် နည်းနည်းပဲစားပြီး ပြန်ယူသွားခိုင်းတယ်၊ အစ်ကိုလည်း တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲနေချေပြီ၊ ခါတိုင်းလို စိတ်ကောက်တာမျိုးကို သူ့စိတ်ကို မပြေပြေအောင် ရော့လို့ရတယ်၊ အခုဟာက စိတ်ထဲမှာ နာနာကျင် ကျင်လေး ခံစားနေရတာ၊ ကျွန်တော်တော့ မကြည့်ရက်တော့ဘူးဗျာ”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်... ကိုကလည်း တိုက်တိုက်ခိုင်ခိုင် အဲဒီ နေ့မှ ဖြစ်ရတယ်လို့”

ရည်သုံးခွက်ဖျော်ကာ ယူလာခဲ့၏။

“ဟာ ... မမကတော့လုပ်ပြီ၊ အဲဒီဖျော်ရည်ကို တာတာ ကြိုက်တာ သိရဲ့သားနဲ့၊ အစ်ကို ပိုခံစားရမှာပေါ့”

“ငါလည်း ရင်အေးအောင် ရှိတာဖျော်ခဲ့တာပဲ ညီလေး ရယ်”

“ရပါတယ် ညီ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ် ... အစ်ကို၊ သူ့ကြောင့် အစ်ကိုနဲ့မမကို မကွဲစေချင်ဘူး ... အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း နေရမယ့်အတူတူ ချကာတည်းက သူ့နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်နေတာလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ”

“သူ့လေ့ကျင့်နေတာက ကျန်တဲ့လူတွေ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်နေတာ သူ့သိရမှာပေါ့”

“မြတ်အကြံရပြီ ... ဒီလိုလုပ် နောက်လ၊ ဒုတိယပတ်မှာ သူတို့ စာမေးပွဲမဟုတ်လား၊ ဒါဆို ... လကုန်ကတည်းက ကုမ္ပဏီက ကို ခွင့်လှစ်ပေးတာ၊ တာတာနားမှာပဲ အချိန်ပြည့်နေ၊ မြစ်နိုင်ရင် ကိုရယ် ... သူ့အခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်လုံး ထိုးထည့်ပြီး ဝင်အိပ်ခင်း ရင် အိပ်ရမှာပဲ”

“ဟာ ... သူက အခန်းထဲ တခြားလှုပ်လာရင် မကြိုက် ဘူး မြတ်ရဲ့”

“ဪ ... သူ မကြိုက်တာလုပ်လိုက်မှ စိတ်ကောက်ပြီး

ချော့လို့ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ... စာမေးပွဲဖြေလည်း နေ့တိုင်း ကြိုပို့ လုပ်ပေး”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအကြံမဆိုးဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် လည်း သဘောတူတယ်”

“နောက်ပြီး ... ကိုကို မြတ်ပြောထားရဦးမယ်၊ ညီလေးက တာတာကို စိတ်ဝင်စားနေတာနော်၊ အဲဒါ ကိုသဘောရော သယ်လို လဲ”

“ပြောစရာမရှိပါဘူး မြတ်ရယ်၊ တာတာ သဘောတူရင် ပြီးပြီ၊ နေဦး ... သူ့မှာ ညီကို လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေး တယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ပြေလည်ရင် ပြီးပြီ”

“ဘာကိစ္စလဲ အစ်ကို”

“ကိုယ်ပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ .. ဝါ သူ့ရဲ့ Top Secret”

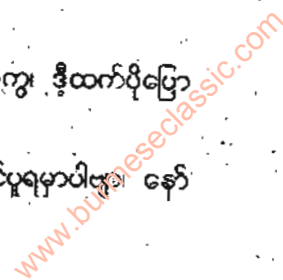
“ဟာ ... အစ်ကိုကလည်း စာတတ်အစ်ကိုလို့ မပြောရဘူး၊ လျှို့ဝှက်နေပြန်ပါပြီ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... နောက်သိလာရမှာပဲ ညီရား၊ ဇာတ် ဆိတ်မှာ မလွှမ်းမလှင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ဒါက အစ်ကိုဘက်ကလေ”

“ဟေ့ကောင် ... တာတာက ငါ့ညီမကွေး ဒီထက်ပိုပြော ခုရင် မကောင်းတော့ဘူး”

“မျက်နှာပူချင်းပူ ကျွန်တော်က အရင်ပူရမှာပါဗျာ၊ နော်

မမပူးငုံ”

“ဟင် ... ခွေးနာလေး၊ ငါ့လှည့်ချောက်ချိုပြီ ... က”

သူ ခေါင်းတစ်ချက် ပူသွားရပြီး မျက်နှာရှုံ့သွားရ၏။ အင်း ... မမတောင် တာတာ့ယောက်မ ပီသလာပြီ။ လက်ကလည်း မြန်ပါ။

စာမူကို အချောသတ်အပြီးနေ၍ လက်မှတ်ထိုးပိတ်ကာ အံ့ဆွဲထဲထည့် သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။ ခါးရော၊ ဖက်ပါ လှည့်ချိုး၍ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ဆန့်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဖုန်းမှ နံပါတ်တို့ကို နှိပ်လိုက်၏။

“တူ ... တူ”

“ဟဲလို ... ခိုင်ရောမွန်စာပေတိုက်ကပါ”

“ဦးခိုင် ... သမီးတာတာပါ”

“အမယ်လေး ... မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ သိကြားမင်းကြီး ငါ့ဆီလွတ်လိုက်သလား ထင်ရတယ်၊ ခုပဲ ... နင့်ဟာလေး ပြန်သွားတာ”

“ဘယ်ကဟာလေးလဲ ဦးခိုင်ရဲ့”

“နင့်အဆိုတော်လေးလေ”

“ဟာ ... ဘယ်က တာတာ့အဆိုတော်လေးရမှာလဲ၊ ဦးခိုင်”

နော် ... ပေါက်တတ်ကရ”

“အေး ... သူတောင် အဆွေသစ်စ စသွင်းနေပြီ၊ ညည်းနဲ့ မဆုံပေးသေးလို့ ငါ့ကို ... ဂရီဂရောင်လာကျသွားလေရဲ့၊ အဲဒါ ကြည့်လုပ်ဦး”

“တာတာ ... တွေပေးမှာပါ ဦးခိုင်ရဲ့၊ အချိန်နည်းနည်းလေး စောင့်ပါ၊ အနည်းဆုံး ... ကိုကိုမွေးနေ့မှာ ဆုံပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အေး ... အဲဒီလိုလုပ်ပါဟာ၊ ကဲ ... ခု ဘာကိစ္စလဲ”

“စာမူပြီးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာလေ”

“ဒါဖြင့် ... ငါ လာယူရမှာလား”

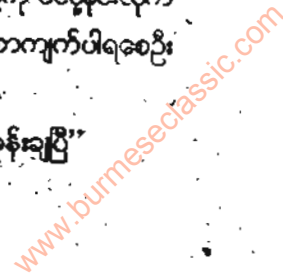
“ဟင် ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဦးခိုင်ကိုမြင်ရင် သူသိသွားမှာပေါ့၊ တော်တော်ညံ့သေးတာပဲ”

“အောင်မယ် ... ညည်းဟာညည်း လျှို့ဝှက်သည်းဖိုကိစ္စတွေ ထွင်နေပြီ၊ ငါ့လာအပြစ်မပုံချပါနဲ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ တာတာ့ကိစ္စရော ဦးခိုင်တို့ပါ ပြေလည်စေရမယ်နော်၊ နောက်မှ ... ကိုကိုကို ဝင်ပို့နိုင်လိုက်မယ်၊ တာတာတို့ စာမေးပွဲနီးနေပြီ ဦးခိုင်ရဲ့၊ စာကျက်ပါရစေဦးနော်၊ နောက်လကုန်မှ စီစဉ်ပေးတာပေါ့နော်”

“အေးပါ ... ဒါပဲမဟုတ်လား ... ငါ ဖုန်ချပြီ”

“ဟုတ်”

သူမ ဖုန်းမချမီ ကိုကိုက အခန်းထဲဝင်လာပြီး သူမ ခုတင် ထက်မှာ မှောက်အိပ်လိုက်ပါသည်။ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ကိုကိုကိုကြည့်၍ သူမ အံ့ဩသွားရ၏။

“ကိုကို... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ကိုကိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်သဖြင့် သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ ဘုရားရေ... ကိုကိုမှာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဘာတွေများကြုံခဲ့ပြီလဲ။

“ကိုကို... တာတာ မေးနေတယ်လေ၊ ပြောပါဦး”

“အသည်းကွဲလာတာ”

“ဟင်”

သူမ ကိုကိုလဲ့အိပ်နေသည့်ဘေးနား၊ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက ဘေးတိုက်လဲ့လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေပါ သည်။

“ဟုတ်တယ်... မြတ်က သူ့ချိန်းတဲ့အချိန် ကိုကို ခဏခဏ မျက်လို့ မေ့လိုက်တော့တဲ့”

“ဟယ်... မဟုတ်တာ”

“ကိုကိုက ရှင်းပြပါတယ်... တာတာ စိတ်ကောက်နေတာ ချောမရလို့ စိတ်ညစ်နေတာလို့ အဲဒီတော့ သူက ဒီလောက်တောင် ညီမလေးကိုချစ်နေရင်လည်း မယူနဲ့တော့တဲ့၊ တခြားလူကို ယူလိုက် မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင်... ကိုကိုက သေချာရှင်းမပြဘူးလား၊ တာတာက စာမေးပွဲမဖြေမီ ဈာန်ဝင်နေတုန်း စာမူကို အပြီးရေးနေတဲ့ဟာ”

“တာတာစာရေးတာ သူမှမသိဘဲ၊ ကိုကိုမှာ ရှင်းပြရင် ဒီကိစ္စပေါ်မှာလည်း စိုးတာနဲ့ သူ့အော်လွတ်လို့ အသည်းတွေ ကွဲပြီး ပြန်လာခဲ့တာ၊ ကိုကိုသေနေရင် ဘယ်သူမှမသိမှာစိုးလို့ တာတာနဲ့ အတူလာအိပ်မလို့”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ကိုကိုရ၊ တာတာအခန်းထဲ တခြားလူရှိရင် စာရေးလို့လည်းမရ၊ စာကျက်လို့လည်း မရဘူးလေ”

“မရလည်း မသိဘူးကွာ၊ မောင်နှမအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး ဝဲ၊ ဘာမတင့်တယ်စရာရှိလဲ၊ မရဘူး... အိပ်ပြီ”

“ကိုကို... ကိုကိုနော်၊ တာတာကို စိတ်တိုအောင် မလုပ် နဲ့၊ သူ့ရည်းစားနဲ့ ကျွဲတက်လာတာနဲ့ တာတာကို လာမရစ်နဲ့၊ မမ လည်း တခြားလူကို ယူလို့မရပါဘူး၊ တာတာ သဘောမတူဘူး”

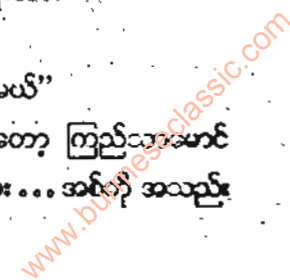
“မြတ်က အကုန်ပြောလိုက်တာ၊ သူ့ကို လာတောင်းတာ သဘောသားတဲ့၊ သွားပြီ... ကိုကိုတော့ နောက်ကောက်ကျပြီ”

“ဟာ... ဒီကိစ္စ ညီမလေး မသိဘူးလား”

“မသိဘူး ထင်တာပဲ”

“နေဦး... တာတာ သွားတွေ့ဦးမယ်”

သူမ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားတော့ ကြည့်ဘာမဟင် စာတိုရယ်လိုက်ပါသည်။ ဩော်... ညီမလေး... အစ်ကို အသည်း

ကွဲမှာကိုတော့ သူ့ခမျာ စိုးရိမ်ရှာသားပဲ။

“ညီလေးရေ”

“သားမရှိဘူး သမီးလေးရေ မနက်ကတည်းက အပြင်သွား

တယ်”

“ဟင် ... ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့ကို တိုင်ပင်မလိုဆိုမှပဲ”

“ဘာတိစ္ဆလဲ သမီးရယ် ... အရေးကြီးလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ... မမက ကိုကို့ကိုမယူဘဲ သဘောထား

နဲ့ယူတော့မယ် ပြောလိုက်လို့ အိမ်မှာ ကိုကိုငိုနေရပြီ အန်တီရဲ့”

“ဟောတော် ... ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ အန်တီတော့

မကြားမိပါလား သမီးရယ်၊ ဟော ... ပြောရင်း ဟိုမှာ သားပြန်လာ

ပြီ”

သူက အိမ်ရှေ့မှ စကားရပ်ပြောနေသည့် သူမကို မြင်လိုက်

ရ၍ တစ်ခုခုတော့ ထူးပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။

“ညီလေး ... ရှင့်မမက ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟင် ... ဘာကိုပြောတာလဲ တာတာရဲ့”

“ဘာကိုရမှာလဲ ... ရှင့်မမက တာတာ့ကိုကိုကို မယူဘဲ

သဘောထားနဲ့ယူတော့မယ်ဆိုလို့ ကိုကို အသည်းကွဲနေပြီ၊ အဲဒါ

... ရှင်းပေး”

“ဟာ ... ဒါ သူတို့ကိစ္စလေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှင် ... ဒီလိုခေါင်းရှောင်လို့ ဖြစ်မလား၊ ကိုကို့ကိစ္စက

တာတာ့ကိစ္စပဲ၊ တာတာ့ကိစ္စဆို ရှင့်ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ သေချာလား”

“မသေချာလို့ ရမလား၊ ရှင်ပဲ တာတာ့ဘေးမှာ အမြဲနေပေး

မယ်ဆို ... အခုလိုက်ပြောပေး၊ ဒါပဲ ...”

“ဘယ်သူ့ကို ဘာပြောရမှာလဲ”

“မမဆီ ဖုန်းဆက်ပေးလေး၊ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့”

“ဟာ ... တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူးထင်

တယ်”

“ဒါဆိုလည်း စေ့စပ်ဖို့ ပြောပေး၊ ဟိုမှာ ကိုကို ငိုနေပြီနော်၊

တာတာ့ကို စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့၊ လာ ... ခုလိုက်ခွဲ”

သူမက သူ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက်တော့ မေမေက သူ့ကို

ကြည့်ရင်း ပြုံးနေတော့သည်။ သူ့ အလိုက်သင့်ပါလာခဲ့ရင်း သူမအိမ်

သို့ ရောက်လာတော့၏။

“ဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ”

“ဟင် ... မသိလို့ ရှင့်ကို ခေါ်ခိုင်းတာပေါ့”

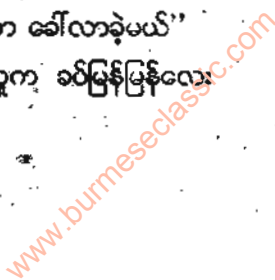
“ကိုယ်လည်း မသိဘူးလေ တာတာရဲ့၊ အဲဒါမှ ဒုက္ခ”

“ကိုကိုသိမှာပေါ့၊ နေဦး ... တာတာ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

သူမ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သွားစဉ် သူ့က ခပ်မြန်မြန်လေး

ခလုတ်နှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့လို ... မြတ်ဖူးပုံပါ”

“မမဖူးငုံ ... ကျွန်တော် ညီလေးပါ”

“ဟဲ့ ... ခုပဲ အိမ်ပြန်ရောက်တာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ အစ်ကိုခွင်ဆင်နေပြီ မမ အလိုက်သင့်ပြန်ပြောနော်၊ အစ်ကိုက မမ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်နဲ့ ယူတော့မယ်ဆိုပြီး အသည်းကွဲချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်”

“ကျိတ်လိုက်ကွ ... ဒါမျိုးကျ၊ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထွက်နေတယ်ပေါ့လေ”

“အဲဒါ ... မမ ဖုန်းနားမှာပဲ စောင့်နေနော် ... ဒါပဲ”

သူမက ကိုကိုကို လက်မှဆွဲ၍ အတင်းဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ခိုင်းစဉ် ကြည်သာမောင်က ညီလေးညီကို မျက်စိ တစ်ဖက်မှိုတ်ပြလိုက်သည်။ သူ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ပြောလေ ... ဖုန်းနံပါတ်”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူးထင်တယ် တာတာရဲ့၊ တော်ကြာ ပိုဆိုး နေမယ်နော်၊ မြတ်စိတ်ကို ကိုကိုသိတယ်”

“ကိုကိုကို မပြောခိုင်းပါဘူး၊ ညီလေးနဲ့ တာတာပဲ ပြောမှာ ပြောဆို ...”

“နံပါတ်က ...”

သူ နံပါတ်များကို ထပ်မံနှိပ်လိုက်၏။ မမဖူးငုံ ကိုင်လိုက် တော့ သူက သူမထံ ဖုန်းကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“မမလား ... တာတာပါ”

“ပြောလေ တာတာ”

“မမ သင်္ဘောသားနဲ့ တကယ်ယူတော့မှာဆို၊ ကိုကိုကို မေ့လိုက်တော့လို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒီမှာ တာတာကိုကို အသည်း တွေကွဲနေပြီ၊ အဲဒါ ... မမ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“အဲဒါကလေ ... ဟို တာတာတို့မောင်နှမ ချစ်ခြင်းကို မခွဲရက်လို့ မမ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်တာပါ”

“ဟာ ... မဆိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီလူကြီးကို မချစ်ဘဲ လက်ထပ် မှာပေါ့လေ၊ မမအသည်းကလည်း မာလှချည်လား၊ ကိုကိုမှာ အပြစ် လည်းမရှိဘဲနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာတော့ မတရားပါဘူး”

“မမလည်း ခံစားရတာပဲ တာတာရယ်”

“ဟင် ... ဒါဆိုလည်း အဲဒီလူကို ရအောင်ငြင်းပေါ့၊ လာမယ့် အောက်တိုဘာလ (၂၆) မှာ ကိုကိုမွေးနေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီနေ့မှာ မမနဲ့ ကိုကိုနဲ့ တစ်ခါတည်း စေ့စပ်လိုက်ဖို့ တာတာ အကြံပေးချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား တာတာရယ် ... အလောသုံးဆယ်ကြီး”

“မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေါ့ မမရဲ့၊ ငြင်းမယ်မကြံနဲ့နော် ... မမ ငြင်းရင်တော့ တာတာအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား၊ မမ မောင်စည်း မသက်သာဘူးမှတ်”

“ဟယ် ... ညီလေးကို ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“သိချင်ရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့၊ ဒါပဲနော် ... မမ၊ စဉ်းစား”

သူမ ဖုန်းကို ငွပ်ခနဲချလိုက်၏။ ကိုကိုက မျက်လုံးပြူးဖြင့် သူမကို ကြည့်နေသည်။

“တာတာကလည်း ကိုယ့်အစ်မကို အဖြေတောင်းတာ ဓားပြ တိုက်တာကျနေတာပဲ”

“တိုက်သင့်ရင် တိုက်ရမှာပေါ့ ညီလေးရဲ့၊ ရှင် မကြားဖူး ဘူးလား၊ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာ မရှိတဲ့၊ တာတာလုပ်တာ မှန် တယ်”

“မြတ် သနားပါတယ် တာတာရယ်”

“ဪ... တာတာကလည်း ကိုကိုနဲ့မမကို သနားလွန်း လို့ စိစဉ်ပေးတာပါနော်၊ ဟွန်း... အချစ်မပါဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ကို မထူထောင်သင့်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ မြတ်ပြတ်သားသားလုပ်နိုင်မှ ဖြစ် မှာ”

“ဒါဖြင့်... ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်တော့ ဘယ်လိုစိစဉ်ပေး မှာလဲ တာတာရဲ့”

“ဟင်... ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက် သွားပါတော့သည်။ သူနှင့်ကိုကြည့်သာ ရယ်မောလျက် တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် လက်ဝါးချင်း ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ကြပါ၏။

အခင်း

ဘုရားရေ - လောကကြီး ဘာတွေဖြစ်တုန်ပြီလဲ။ ကျွန်မ
နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်တုန်ပါပြီ။ ကြည့်ပါဦး ...
နေပြည်ချစ်သူက ကျွန်မရဲ့သားညီ ဖြစ်နေပါရောလား။ ကျွန်မ ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်ချက်ချရလဲ။

နှလုံးသားအချက်ပေး တံခါးသံလေး ခေါက်တုန်ရဲ့သေး
တယ်။ ဖွင့်ခွင့်က ပိတ်ဆို့တားဆီးခြင်း ခံရလေပြီ။ အင်မတန် ငြူစင်
လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားကို ချစ်ခြင်းဖြင့် မညစ်နွမ်းစေ
လိုပါဘူး။ သေချာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မ ... သားညီကို သိပ်ချစ်တယ်။
ဒီလိုပဲ ... ပူစိလေးကိုလည်း ချစ်တယ်။ ကဲ ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

အခန်း (၁၇)

စာမေးပွဲတွေ ပြီးသွားပြီမို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုတွေ မရှိတော့
ဘဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေ၏။ ညီလေး၏ဖေဖေလည်း မြန်မာဆေးဆရာ
နှင့် ကြပ်မတ်ကုသနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရောဂါ အတော်လေး သက်သာ
နေလေပြီ။ ခြံအလယ်လောက်နားမှာ Foundation ချတာတောင်
တော်တော်ပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုကိုနှင့်မမလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးရသွား
ပြီမို့ သူမစိတ်တို့ ပျော်ရွှင်နေရပေပြီ။

လသျာဆောင် ထွက်ရပ်၍ သူတို့ခြံထဲသို့ ငေးနေမိတော့
သူက သူမကို လက်လှမ်းပြန်၍ ဆင်းလာခဲ့ခိုင်း၏။ သူမက နှာခေါင်း
ခွံပြရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုကိုရောမှာ
အနှောင့်မသွားမလွတ် စချင်သည့်သူ့ကို ဒီလောက်တော့ ညှဉ်းဆဲ

သင့်တာပေါ့။

နဂိုကမှ ကိုကိုက သူနှင့်သူမကို တွဲစနေရသည့်ကြားထဲ အခုလိုမျိုး သူ့အတင့်ရဲလာတာတော့ လွန်တာပေါ့။ သူမက ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို မောင်နှမလို ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်မင်တာကို အခွင့်ကောင်းယူတာ ကောင်းသလား။ စာမေးပွဲဖြေနေတုန်းကာလည်း သူမ ဖြေပြီးတာနဲ့ သူလည်း အဖြေလွှာအပ်ပြီး ထပြန်တာပဲ။ နောက်ဆုံး ရက်မှာ ပေတေပြီး အချိန်စေ့တဲ့အထိ ထိုင်နေပြန်တော့လည်း သူမ မထွက်ဘဲ ဆက်ထိုင်နေ၏။ ဆရာမတွေတောင် မိပ်မိပြီး ပြူးစိစိဖြစ် နေကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ နောက်ဆုံးရက် နှုတ်ဆက်ကြရင်း 'တာတာ့ကို အိမ်အရောက်ပြန်ဖို့မှာ စိတ်ချပါရစေနော်' လို့ ဇေယျ အသံကျယ်ကြီးအော်ပြောလိုက်တာ ကားစိတ်မှာ အရှက်ကိုကွဲရောပဲ။ သူကလည်း သူပဲ... တော်တော်အကဲပါလွန်းသည်။ ကားပေါ်မှာ လူလည်း သိပ်မကျပ်ပါဘဲ တခြားယောက်ျားတွေ သူမအနား လာရပ် တာနှင့် သူမကို သူ့ရှေ့မှာ အတင်းဆွဲရပ်စေ၏။ နီးနီးကပ်ကပ် ရပ် နေစဉ် သူ့ဝင်သက်နွေးနွေးကလေးက သူမနဖူးနားမှာ ဖြတ်သန်း သွားတော့ မျက်နှာပူရ ရှက်ရနှင့် သူမမျက်နှာ ထားစရာမရှိ။ ရင် ဘတ်ကြယ်သီးလေးပြုတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ပြန်တပ်ပေချင်တဲ့စိတ် ကို ထိန်းချုပ်ရတာ အပြင်းထန်ဆုံး။ သူ့ထံမှ ကိုယ်သင်းနဲ့သင်းသင်း ကလေးက သူမရဲ့ရင်ကို တဖိတ်ဒိတ်အခုန်ပြန်စေခဲ့တာ စာမေးပွဲပြီးတဲ့

အထိပါပဲ။

သူ့နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် သူ့အမူအရာတွေနဲ့ သူ့မျက် ဝန်းတွေက သိသာလွန်းနေ၏။ သူ့အိမ်ဘက်ရောက်တိုင်း 'မေမေ သမီးလေး လာလည်တယ်' အော်ပြောတော့ နောက်ကို မလည်ရဲ တော့အောင် ဖြစ်သွားရသည်အထိ။ အန်တီနဲ့ ဦးဦးကလည်း သမီး လေးဆိုပြီး နှုတ်ဖျားမှမချ။ သူ့အသံ သွားသွင်းနေစဉ်အချိန်တွေမှာသာ အန်တီ ထမင်းချက်တာတွေကို ဝိုင်းကူရင်း လည်ပတ်ရသည်။ သူ့ပြန် လာတာတွေသည်နှင့် အိမ်ဘက်ကို ပြန်ပြေးရင်း ရင်ခုန်သံတို့က ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ ဖွင့်ပြောလာမှာကို သိနေလျက် ကပင် ဒီလိုတရင်းတနီးနေလာရာမှ ဆန်းဆန်းပြားပြား စိတ်မျိုး ပြောင်းလိုက်ရမှာကို နှမြောရင်း ဒွိဟစိတ်တွေ ဖြစ်တည်နေရသည်။ တွယ်တာမောင်ဆိုတာ အရာရာကို ထိန်းချုပ်မျိုးသိပ်နိုင်စွမ်းရှိပေမယ့် ချစ်ခြင်းနဲ့ဖျားသောင်မှုအောက်မှာ မလှူးသာမလွန်သာနဲ့ ရှမ်းထွက် မရအောင် ချောင်ပိတ်မိနေတော့သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကို ကသိကအောင်ဖြစ်စေတာလား။ သူမကိုယ်သူမ မေးမိစဉ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိတ်ပြီး ဒေါသတွေ ထွက်လာရတာသာ အဖတ်တင်သည်။ ကြည့်ပါဦး... ဘယ်လိုပဲ ခြုံစင်နိုးသားပါတယ်ပြောပြော၊ အချစ်ဆိုတာ လိမ်ညာလို့ရတဲ့အရာ တစ်ခု မဟုတ်တာကို သိလာရတော့ ကိုကိုနဲ့မမကိုရော၊ ပြီးတော့

... သူမ သိပ်ချစ်နေရပါသည် နေခြည်ကိုပါ ကိုယ်ချင်းစာနာနိုင်ခဲ့ပေ
ပြီ။

ခွင့်လွှတ်ပါ နေခြည်။ ၅၂၈ နဲ့ ၁၅၀၀ နဲ့ ကွာဟမှု သံယော
ဇဉ်ကြီးမျှင်တွေကို ငါ သိမြင်လိုက်ရချိန်မှာ နင့်အပေါ်မှာ မှားမိတဲ့
ဝန်တိုခြင်းတွေကို ငါ နားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ အချစ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့
စိတ်ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ စာန်ခိုးရှင်ပဲလို့ သိပြီးချိန်မှာ ငါ ... အဲဒီ
အချစ်ဆိုတာကို ဦးညွှတ်အရှုံးပေးလိုက်ရပြီ နေခြည်။ နင့်တုန်းက
လည်း ဒီလိုပဲ ခံစားခဲ့ရမှာပဲပေါ့နော်။

သူနဲ့ သူမရဲ့ပြောင်းလဲနေတဲ့ အမူအရာတွေကို ဦးဦးနဲ့ အန်တီ
ရိပ်မိနေပေမယ့် ကိုကိုနဲ့မမကတော့ စေ့စပ်ပွဲအတွက် အစီအစဉ်တွေ
ခွဲပြီး သတ်မှတ်ထားနိုင်ခဲ့။ ကိုကိုမွေးနေ့မှာ သူ့ကို သူနှစ်သက်ပါတယ်
ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမောင်ဟာ သူ့မြတ်နိုးနေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို အသိပေးရန် မျှော်လင့်ခြင်းတို့ဖြင့်
သူမ တွေးတောနေရင်းက ကြိုတင်ရင်ခုန်နေရတာလည်း ချို့မြိန်တဲ့
အရသာတစ်ပါးပါလား။

ဆယ်အုပ်မြောက်နှင့် ဆယ့်တစ်အုပ်မြောက်ဝတ္ထုတွေဟာ
အလွမ်းအဆွေးတို့ဖြင့် ဇာတ်သိမ်း၍ စာဖတ်ပရိသတ်ကို မျက်ရည်
ပေါက်ပေါက်ကျစေခဲ့မိပြီး ဒီတစ်ခါရေးမည့်စာအုပ်ကိုတော့ အပျော်
တွေ့ဖြင့်သာ ဇာတ်သိမ်းပေးရန်အတွေးဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ စာကြည့်
စားပွဲ၌ထိုင်ကာ ခေါင်းစဉ်တစ်နေ့စဉ် ဖုန်းဆဲမြည်လာတော့သည်။

“ဟယ်လို”

“မိတာလား ... ငါ ... အိဇွန်ပါ”

“အေး ... ပြော ... အိဇွန်”

“ငါ နေခြည်အိမ်ကနေ ဆက်နေတာ”

“နေခြည် နေကောင်းရဲ့လား”

“အခြေအနေသိချင်ရင် နင် လာတွေ့ပါလား ... မိတာ၊
ငါ ဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူး သူ အခု ငိုနေတယ်”

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်တာတုန်း”

“သိချင်ရင် ... လာတွေ့ပါဆိုနေမှ”

“အေး ... အေး ... ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

သူမ အဝတ်အစားလဲ၍ အိမ်အောက်ကို ပြေးဆင်းလာတော့
ခြံစည်းရိုးနားမှာ ရပ်နေသည့်သူက စိတ်မချစွာဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်ပါ
သည်။

“တာတာ ... ဘယ်လဲ”

“သူငယ်ချင်းဆီ”

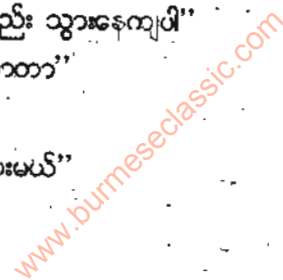
“အစ်ကိုမအားရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း နေပါစေ ... ခါတိုင်းလည်း သွားနေကျပါ”

“အစ်ကို ဆူနေလိမ့်မယ်လေ ... တာတာ”

“ညော် ... ရပါတယ်ဆိုနေမှ”

“နေဦး ... ကိုယ် Taxi လိုက်ငှားပေးမယ်”

သူက ခြံထဲဝင်လာ၍ သူမနှင့်အတူ လမ်းထိပ်သို့ လိုက်ထွက် ခဲ့ပါသည်။ Taxi မောင်းသူကို အသက်ကြီးကြီးကို ရွေးပြီးမှ တားကာ ကားပေါ်တက်စေ၏။

“အစ်ကိုမေးရင် ဘယ်သူ့ဆီသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ရမလဲ တာတာ”

“ပူစီလေးဆီလို့”

ကားက ဝှေးဆန်မောင်းထွက်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ပူစီလေးဆိုတာ သူမကို တမြေမြေခံစားစေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါလား။ ဒုက္ခပါပဲ... အစ်ကိုသိရင်တော့ စိတ်ပူ နေဦးမည်။ ကားနောက်မီးနီနီလေးပျောက်သည်အထိ သူ ငေးမော ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ခြံရှေ့ ကားရပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကားမောင်း၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲရှိ ရေကူးကန်ဘေးနား၌ နေခြည်နှင့်အတူ အိပ်ခန်းနှင့်ပပပါ တွေ့ရ၏။

“နင်... စာတွေကျက်နေရလို့ တော်တော်ပိန်သွားတယ်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ စာပေးပွဲမဖြေခင် စာမူကိုပြီးအောင်

ရေးခဲ့လို့ အိပ်ရေးပျက်တာတွေလည်း ပါတယ် အိပ်ခန်းရဲ့”

နေခြည်က ခုံတန်းပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ် တတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ မတော့ရတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိနေပြီမို့ သူမတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နေခြည်မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ လိမ့်ဆင်းလာ၏။

“နေခြည်... ပူစီလေး”

“တာတာ”

သူမတို့နှစ်ဦး တင်းကျပ်စွာဖက်ထားမိကြ၏။ နေခြည်ထံမှ မှိုက်သံ အဆက်မပြတ်ထွက်ကျလာသည်။

“အခု နေခြည် လက်ထပ်ရတော့မယ် မိတာ”

“ဒါဆန်းသလား အိပ်ခန်းရယ်... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ကိုယ်ယူ ရမှာ ဝမ်းနည်းစရာမှ မဟုတ်ဘဲ နေခြည်ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး တာတာ၊ နေခြည်နဲ့ညီ... ကွဲတာတော်တော် ကြာပြီ”

“ဘာရယ် ညီ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... နင်သိမှာပါ။ ညီဆိုတာ နိုင်ငံကျော် အဆိုတော် ညီလေးညီပဲ။ မသိတဲ့သူ မရှိပါဘူး”

“ဘာ... ညီလေးညီ”

သူမ စိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဘုရားရေ... လောကကြီးက

သူမကို မျက်လှည့်ပြလိုက်ပါရောလား။ နေခြည်က သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ထိုင်ခုံမှာ အတူထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် တာတာ ... ညီ ငါ့အပေါ်မှာ သိပ်ရက်စက်ခဲ့တယ်။ သူက ငါ့ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ထားရက်ခဲ့တယ်ဟာ”

“ဟင် ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ချစ်တုန်းက ချစ်ခဲ့ပြီး ဒီလို အခါကျမှ ငြင်းရသတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး တာတာ၊ ဖေဖေက သူ့ကို ဖေဖေကမ္ဘာမှာ ပဲလုပ်ဖို့ ပြောတာပါ။ အဲဒါကို သူက ငြင်းပြီ သူဝါသနာပါတဲ့ ဂီတ ခြစ်ထဲမှာပဲ မျှောပါနေပါရစေဆိုပြီး ငါ့ထက် ဂီတကိုပိုချစ်လို့ ရွေးချယ် သွားခဲ့တာပါ။ ငါ သိပ်ခံစားရတယ် ... တာတာ”

“ကျွတ် ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲကွာ”

“ငါ ... ငါ ... ညီကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါဟယ်။ ညီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နင့်ကိုတောင် မေ့ထားခဲ့တဲ့အထိ ငါ့ရှားသွပ်ခဲ့တာ နင် အသိဆုံးပါ။ သူ့ထားခဲ့တုန်းက ငါ့မှာ အလူးအလှိုင်းပဲ ခံစားနေခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောပေးပါလျက်နဲ့ ငါ့ကို သူ့တန်ဖိုးမထားဘူး။ ငါ ရင်နာလိုက်တာဟယ်။ အခု ... ဖေဖေက ငါ့ကို တခြားလူနဲ့ လက်ထပ်ပေးတော့မယ်။ ငါမယူချင်ဘူး တာတာ။ ငါ မချစ်တဲ့သူရဲရင့်ခွင်ထဲမှာ နေရတာထက် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်တာကမှ ပိုကောင်းပါသေးတယ်”

“ငါတို့လည်း ဘာမှမကြံစားလို့ နင့်ကို ဆက်သွယ်လိုက်တာပဲ မိတာ။ နေခြည်နဲ့ပတ်သက်လာရင် နင် ငြိမ်မနေဘူးဆိုတာကို ငါတို့သိတယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ အိဇွန်၊ ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမှာပါ”

“ဒါ ... သူ့ပုံပဲ တာတာ”

နေခြည်က ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံစာပုံကို ထုတ်ပြလိုက်၏။ ညီငင်သည့်အကြည့်တို့ဖြင့် သူမကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည့် ဓာတ်ပုံထဲကလူဟာ သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားညီပါပဲ။ အနောက်ဘက်မှာ စာတမ်းကိုတွေ့၍ ဖတ်လိုက်မိသည်။

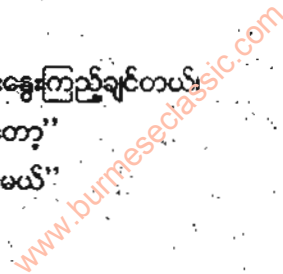
“အတွယ်တာဆုံးအတွတ် ညီ ...”

ဪ ... ညီလေညီ။ ရှင် နေခြည်အပေါ်မှာ တကယ်ပဲ တွယ်တာခဲ့ပါလားလေ။

“နင် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ နေခြည်”

“ငါ သူနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆွေးနွေးကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒါမှမရရင်တော့ ငါ့ထိုက်နဲ့ ငါ့ကပ် ရှိပါစေတော့”

“ကောင်းပြီလေ ... ငါ ကြိုးစားပေးမယ်”

“တကယ်လား တာတာ၊ နင် ငါ့အပေါ်မှာ စိတ်ကောင်းထား နိုင်သေးတယ်ပေါ့။ အဲဒါ တကယ်လားဟယ်”

“နင်သိထားပါ... နေခြည်၊ ကွယ်တာမောင်ဆိုတာ နေ ခြည်နင်းပွင့်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ဒီဘဝမှာ လှူဖြစ်လာခဲ့တာပဲ”

“အို... တာတာရယ်”

နေခြည် သူမကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ပါ၏။ ပေါက်ခဲနဲကျ သွားသည့် မျက်စည်ကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် သူမ အမြန်သုတ်မစ် လိုက်ရသည်။ အချစ်ဆိုတာ ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါ ရောလား သားညီရယ်။

“ငါသွားတော့မယ် နေခြည်”

“အိမ်ကကားနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“နေပါစေ ... Taxi နဲ့ပဲ ပြန်မယ်၊ အိန္ဒနဲ့ပဲပ ... ငါ သွားပြီ”

“အေးပါ မိတာ ... ကေးဇူးပဲနော်”

သူမ Taxi ပေါ်မှာပင် ထိန်းမရနိုင်ဘဲ ငိုချလိုက်မိ၏။ တကယ်ပဲ ရင်ခွင်ပျောက်ပါပေါ့လား သားညီရယ်။ ရှင် ကျွန်မကိုပေး တဲ့ အကြင်နာတွေဟာ နေခြည်အပေါ်မှာလည်း ရှင်ပေးခဲ့မှာပေါ့နော်။ ရှင် နေခြည်အပေါ် တကယ်ချက်စက်ခဲ့တာလား။ ကျွန်မ ရှင်တို့ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ် သားညီ။ ၁၅၀၀ နဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်မ သေ လိမ့်မယ်လို့လေ။ အခု တကယ်ပဲ ကြုံလာရပါပြီကော။

ရှင်သာ ကျွန်မကို နေခြည်လိုပဲ ထားခဲ့ရင်။ အို... သား ညီရယ်။ လက်တွေ့မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်ကူးထဲမှာတောင် ကျွန်မ မတွေ့ ရဲဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သိပ်ကြောက်သွားပါပြီ သားညီရယ်။

* * *

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၈)

“ညီလေးရေ ... ခဏလာခဲ့ဦးတော့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကို မမဖူးငုံ ... လာပါပြီ”

မြတ်ဖူးငုံက အိမ်ထဲ အရင်ဝင်နင့်ပြီး ကိုဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူဝင်သွားတော့ ကြည့်သာမောင် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“တောက်”

“ဘာဖြစ်လဲ အစ်ကို”

“တာတာ ... ဒီတစ်ခါ တံခါးကို လော့ခ်ချထားပြီ ညီ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ညနေ ကိုယ်ပြန်လာကတည်းကပဲ ညီ”

“ညနေ ... ညနေဆိုရင် သူ အပြင်က ပြန်လာပြီးမှပေါ့၊ ဟုတ်နေပါပြီ”

“ညနေက သူ ဘယ်သွားလို့လဲ ညီ”

“ပူစီလေးဆီတဲ့”

“တောက် ... ထင်တယ်၊ ဒီကောင်မလေး သိပ်ဂြိုဟ်မွေတာပဲ၊ ကိုယ်တို့မှာ တာတာ့ကို မနည်းပျော်အောင်ထားနေရတာ ... သူနဲ့ပတ်သက်လိုက်တာနဲ့ တာတာ ခံစားရပြီ၊ ငါ စိတ်ရှိုလက်ရှိ သွားသတ်လိုက်ရရင်တော့ မကောင်းတော့ပါဘူး”

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ ကိုရယ်၊ တော်ကြာ ... မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်၊ မြတ်တို့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ် အစ်ကိုရယ်၊ တစ်ခုခုဆိုရင် တာတာ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် မားမားရပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးမှာပါ၊ ဧဝံစပ်ပွဲက ... မနက်ဖြန်ပဲ ရောက်နေပြီ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

ကြည်သာမောင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်၍ အံ့ကို ကျိတ်ထားလိုက်ပါ၏။

“ပူစီလေးဆိုတာ ... ဘယ်သူလဲ အစ်ကို”

“နေခြည်နှင်းပွင့်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ... နေခြည်နှင်းပွင့် အဲဒီနာမည်က ... အတွက်

မိစ္ဆာကောင်ပဲ၊ ငါ့ညီမလေးကို ဟိုး... မူကြိုမှာကတည်းက နှိပ်စက်လာခဲ့တာ... အခုထိ... အခုထိ”

“ကို... ကို... သတိထားလေ”

ကြည်သာမောင် ထိုင်ခုံပေါ် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ မတ်တတ်ရပ်နေသူက သူ့ဖြစ်နေ၏။ မြတ်ဖူးငုံ မောင်ဖြစ်သူကို မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နေခြည်နှင်းပွင့်ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို အစ်ကိုရှင်းစရာမလိုတော့ပါဘူး ဒါ... ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတဲ့ အကြောင်းပါ။ ကျွန်တော် ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“ညီ”

“ဟုတ်တယ် ကို၊ နေခြည်နှင်းပွင့်ဆိုတာ ညီလေးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“ဟင်”

သူ... သူမရှိရာဆီ လှေကားမှ အပြေးတက်ခဲ့တော့ အစ်ကိုနှင့်မမပါ သူ့နောက်မှ ပါလာကြ၏။ အခန်းတံခါးကို သူ အသာခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“တာတာ... တာတာ”

“ညီမလေး”

“ညီမလေးရေ... မမတို့အားလုံး စိတ်ပူနေပြီကွယ်။

ညီမလေး ဘာဖြစ်နေလဲ... မမတို့ကို ပြောပါဦး”

“တာတာ... ကိုယ်ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်၊ တံခါး ခဏလောက် ဖွင့်ပါဦး”

အခန်းထဲမှ ရုပ်ခနဲ ခြေသံလေးကြားလိုက်ရ၏။ အခန်းခံတံခါးနား လျှောက်လာ၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကို”

“တာတာ... ညီမလေး”

“တာတာကို စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကို၊ တာတာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး နေကောင်းပါတယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုကိုမွေးနေ့ရော၊ စေ့စပ်ပွဲကော ရှိနေတာ မမေ့ကြနဲ့လေ၊ မမကို ဒီည အိပ်ခေ့ဝအောင် အိပ်ခိုင်းမှပေါ့၊ တာတာလည်း စောစောအိပ်မှာပါ”

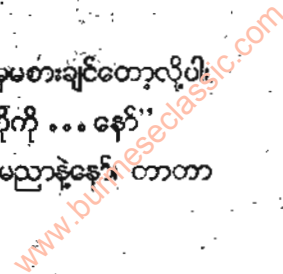
“တာတာ... ကိုယ်... ”

“ညီလေးလည်း အိပ်သင့်ပြီလေ... တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနေကြတဲ့ဟာကို”

“တာတာ... မနက်ကတည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုစားမှပေါ့၊ အစ်ကို အရမ်းစိတ်ပူနေတယ် တာတာ”

“တာတာ အသာလွန်သွားပြီ၊ ဘာမှမစားချင်တော့လိုပါ၊ မနက်စောစောမှပဲ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ကျွေးပါ ကိုကို... နော်”

“သေချာရဲ့လား တာတာ၊ ကိုကိုကို မညာနဲ့နော်၊ တာတာ

နေကောင်းတာ အမှန်ပဲလား”

“အင်းပါ ... ဆိုနေမှ”

“ဒါဆို ... မနက်စောစော ကိုကိုစောင့်နေမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

အစ်ကိုက မမကို အိမ်ပြန်ပို့ရန် ဆင်းသွားပါ၏။ သူ တံခါးမှ မခွာသေးဘဲ အနားသို့ကပ်၍ ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါသည်။

“တာတာ ... ကိုယ် တာတာ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ အဲဒါကို ယုံပါ။ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ ဘာအတွက်နဲ့မှ ကိုယ် တာတာ့ကို ချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ ဘာတာသိထားဖို့က ကိုယ့်ရင်သားထဲ ထဲမှာ တာတာ့ကို ချစ်နေတဲ့အချစ်တွေပဲ အပြည့်အသိပ်ရှိနေတယ်။ တာတာ၊ တာတာနဲ့ဝေးရခင် ဝင်သက်ထွက်သက်မရှိတော့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာတစ်ခုကိုသာ တာတာ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ အသေအချာပဲ။ မနက်နိုးလင်းတာနဲ့ တာတာ့မျက်နှာလေးကို ကိုယ်မြင်ပါရစေ။ ကိုယ် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စောင့်နေမှာနော်”

သူ တံခါးမှ အသာခွာ၍ ဆင်းခဲ့တော့သည်။ သေချာတာပေါ့ တာတာ။ မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးနဲ့ စစ်ဖြစ်ရစေဦးတော့ ကိုယ်သာ မင်းရဲ့သူရဲကောင်းဖြစ်ချင်တာကို မင်းသိနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်တို့ ဝေးကြလို့မဖြစ်ဘူး တာတာ။ မင်းနဲ့အနီးဆုံးကို ကိုယ်ရောက်လာခဲ့တာ ကိုယ်တို့ခွဲကြဲဖို့မှ မဟုတ်တာပဲ။

ကိုကို၏ (၂၈) နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ကို ခြံထဲမှာပင် ကိုကိုနှင့် မမတို့၏ စေ့စပ်ပွဲပွဲ တစ်ခါတည်း ကျင်းပပေးခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းခို ချမ်းစိမ်းစိမ် ရာသီဥတုလေး၌ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် တောက်ပနေသည့် ကိုကိုအပြုံး၊ ဆင်စွယ်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် တင့်တယ်နေသည့် မမကို ပရိသတ်များကြား၌ မြင်နေရ၏။

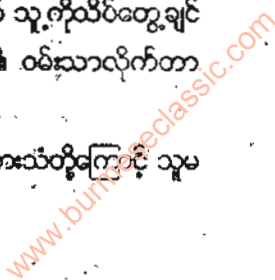
ကိုကိုနှင့်မမတို့၏ကုမ္ပဏီရှယ်ယာဝင်များ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းများ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများအပြင် သူမ၏ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှ လူအနည်းငယ်ခန့် ထက်ရောက်လာကြပါသည်။ လူတွေအများကြီးကြားမှာ ခေါင်းရှုပ်လာရသဖြင့် ရောင်တစ်ချောင်ရှိ စားပွဲတစ်ခု၌ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဝတ်ထားသည့် အပြာရောင်ဝတ်စုံကြောင့်ပင်လားမသိ။ လူက ပိုမူးနောက်လာရ၏။

“စာရေးဆရာမောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါတဲ့ ... ကြည်သာမောင်ရေ လုပ်ပါဦးကွာ ... ဝါလည်း တော်တော်မျက်နှာလူပြီကွာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဦးနိုင် ... ကျွန်တော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ လာခဲ့ပါ ညီ ... ကိုယ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

“တကယ်နော် အစ်ကို ... ကျွန်တော် သူ့ကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတာ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ရပြီပေါ့။ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သဲ့သဲ့ကြားရသော စကားသံတို့ကြောင့် သူမ

တစ်ကိုယ်လုံး အေးဆိပ်သွားရ၏။ ကျွန်မ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီး သွားခဲ့ရပြီ သာလည်း။ အမှန်တကယ် ... ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ကျွန်မ ရှင့်ကို အံ့သြဝမ်းသာအောင် ဖွင့်ပြောပြီး သိစေချင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အခုတော့ ကျွန်မ မပျော်နိုင်တော့တူး သားလည်း။ တွယ်တာမောင်ဆို တာ မနေ့ကတည်းက ရှင့်ဘဝမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါ အသေ အချာပဲကွယ်။

ကိုကိုတို့စုံတွဲနှင့်အတူ သူ့ပါ သူမထိုင်နေသည့် စားပွဲပိုင်း အနီးမှာ လာရပ်လိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ခံစားရလျက် အားယူ၍ ထရပ်လိုက်၏။ အမြင်မှာ လူရိပ်တွေ နှစ်ထပ်သုံးထပ် ဖြစ်လာလေသည်။

“ညီ သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ ... မောင်ဆိုတဲ့ ကလောင်ရှင်ပါ”
“ဗျာ”

သူက မယံကြည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းအစုံတို့ဖြင့် သူမကို တအံ့တသြ ငေးကြည့်နေလေ၏။ သိပ်အံ့သြနေပြီလား ညီလေးညီ။ ကျွန်မဟာ ရှင့်ချစ်သူလေးရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာကို ရှင့် သိသွားခဲ့ရင် ရှင့်ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်မှာ သေချာတယ် မဟုတ်လား ညီလေးညီ။

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ထင်မထားမိတာ အမှန်ပါ။ ကြည့်စမ်း ... လေးစားပါတယ် တာတာ။ ကျွန်တော့်ကို စာဖတ်ပရိ သတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်

တာတာနဲ့ စကားတွေအများကြီး ပြောချင်နေပါတယ်”

“ကျွန်မမှာတော့ ရှင်နဲ့ပြောစရာ ဘာမှရှိမနေပါဘူး ... ညီလေးညီ”

“တာတာ ... ညီကို စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လက် ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါ ညီမလေး”

သူမ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲခံစား လိုက်ရသည်။ မမက သူမလက်ကိုယူ၍ သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေး လိုက်စဉ် လက်ဝါးမှာ နွေးခနဲအထိအတွေ့နှင့်အတူ လူက လဲပြီယိုင် ဆင်သွားတော့၏။

“အို”
“တာတာ ... ညီမလေး”
“တာတာ”

သူ လျင်မြန်စွာ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ သယ်မလာခဲ့၏။ အစ်ကိုက တာတာအခန်းတံခါးကို အသင့်ဖွင့်လျက် ခုတင်ထက် ကူသယ်ပေးပြီး တင်လိုက်ပါသည်။ မမက ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းကောက် လှည့်လိုက်ပါ၏။ စေ့စပ်ပွဲလေးမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားရတော့ သည်။

ဒေါက်တာဖော်ဦး အကြောဆေးသွင်းအပြီး မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပါသည်။ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသည့်မျက်ဝန်းများကို ဝေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်ပါ၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့... အိပ်ရေးအပျက်များလို့ Pressure ကျသွားတာပါ။ အားဆေးပုံမှန်တိုက်ပါ။ ကြည်သာ၊ နောက်ပြီး...”

ဒေါက်တာဖော်ဦး ညီမလေးညီထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပါ၏။

“သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးပါ။ နှလုံးခုန်တာ သိပ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ အာထရာဆောင်းရိုက်ပြီး ပါရှော့နဲ့ ပြပါလို့ အကြံပြုချင်တယ်”

“ဗျာ”

“ဦးဖော် သွားမယ်... ကလေးကို ဂရုစိုက်နော်”

သူတို့သုံးယောက်စလုံး တာတာ့ရတင်သေး ရောက်သွားရ၏။ ဦးမြိုင်က ဒေါက်တာ့ကို ကားပေါ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ တာတာ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ မင်းသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာနဲ့ ကိုယ်ပါ တစ်ပါတည်းလိုက်ခဲ့မှာ။

အိပ်မောကျနေသည့် ညီမလေးကိုကြည့်ရင်း ကြည်သာမောင် မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျသွား၏။ တာတာ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နဖူးပြင်လေးကို ငုံ့မွှေးလိုက်ပါသည်။ သိပ်ခံစားနေပြီလား ညီမလေးရယ်။ ကိုကို့ကြောင့်များလား... ဒါမှမဟုတ် ဟိုကောင်မလေးကြောင့်လား။ ကိုကို့ကို ပေးသိလှည့်ပါလားကွယ်။

“နားလိုက်ပါလား အစ်ကို... မမလည်း ပင်ပန်းလွန်းနေပြီ။ ကျွန်တော်နဲ့ဒေါ်ကြီးခင် စောင့်ပေးပါမယ်။ ဧည့်သည်တွေကို

ထွက်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး မမရယ်... အားနာစရာ”

“ဟုတ်တယ် ကို... ညီမလေးကို ခဏစောင့်ခိုင်းလိုက်ပါ။ မြတ်တို့ ခဏဆင်းပြီး ပြန်တက်လာတာပေါ့... နော်”

ကြည်သာမောင် ညီမလေး၏ အေးစက်စက်လက်ကလေးကို နှမ်းလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ရ၏။ ကိုကို့ကို ခွဲသွားဖို့ မဆုံးဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်... နော်။

နာရီမှ ၁၂ နာရီထိုးသံ ကြားလိုက်ရ၏။ အခန်းထဲမှာ လင်းနေသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်စိကို အမြန်မဖွင့်ရဲ။ အနားမှာ ကပ်၍ အသက်ရှူသံကို ခပ်တိုးတိုးကြားနေရသည်။

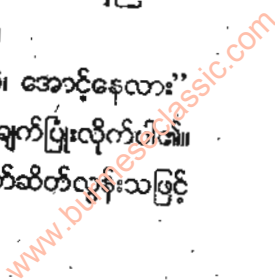
မျက်တောင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖွင့်လိုက်စဉ် ကုလားထိုင်ရွှေသံနှင့်အတူ ထရပ်လိုက်သည့် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နံဘေးမှာ ခေါင်းတင်၍ အိပ်ပျော်နေသည်က ကိုကို့တစ်ဖက် မမတစ်ဖက်။ သူ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူမနဖူးမှ ဆံစကလေးများကို သပ်တင်လျက် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

“သက်သာရဲ့လား တာတာ။ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ရဲ့လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ သူက စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားပုံဖြင့် သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။

“ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ၊ အောင့်နေလား”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူတစ်ချက်ပြူးလိုက်ပါ၏။ လေသံဖြင့် ပြောနေပါသော်လည်း ညက တိတ်ဆိတ်လွန်းသဖြင့်

ခပ်သာသာလေး ကြားနေရပါသည်။

“ခဏနေနော်... တာတာ ဆာနေမှာ၊ ကိုယ် တစ်ခုခုသွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

သူ့ အခန်းထဲမှ ခပ်ဖွဖွလှမ်းထွက်သွားတော့သည်။ ခဏ အကြာပြန်ရောက်လာတော့ ဘီစကပ်ပန်းကန်ဖြင့် ကွေကာအုပ်တစ် ခွက် ဖျော်၍ ယူလာ၏။

“ထ... သောက်ရအောင်”

သူမကို အသာထူမ၍ ကျော၌ ခေါင်းအုံးခုပေးလိုက်စဉ် ကိုကိုရော မမပါ နိုးသွားတော့၏။

“ဟင်... ညီမလေး နိုးနေပြီလား”

“မမ... ဒီည မပြန်ရတော့ဘူးပေါ့၊ တာတာခုတင်ပေါ် တက်အိပ်လေ”

“နေပါစေ ရတယ်... မနက်လင်းတော့မှာပဲဟာ”

“၁၂ နာရီပဲ ရှိသေးတယ်၊ မမရဲ့ အိပ်ပါဦး”

“ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ သွားအိပ်လိုက်ပါ မြတ်ရယ်၊ ကိုယ် ညီမ လေးဘေးမှာပဲ ရှိနေမှာ၊ သွား... သွား”

“ရပါတယ်... ကိုကိုလည်း နားပါ”

“ဟိုဘက်အခန်းလွှတ်မှာ မမ အိပ်လိုက်ပေါ့၊ အစ်ကိုက ကိုယ့်အခန်းမှာပဲ အိပ်ပါ၊ တာတာကို ကျွန်တော် စောင့်နေပို့မယ်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်

တော့ သူ သဘောတကျ ရယ်လိုက်ပါ၏။ ဒေါ်ကြီးခင် ဓာတ်တူနှင့် ဝင်လာမှ သက်မကို ကျိတ်ချလိုက်သည်။ ခြောက်... တာတာကို ခုချိန်ထိ တွန့်တိုနေတုန်းပါလား။

ကွေကာအုပ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုင်၍ ဖိုက်လိုက်ပြီး ခုတင် ထက် ပြန်လှဲစေ၍ စောင်ခြုံပေးလိုက်ပါသည်။ ဒီလိုပြုစုယူသခွင့်တွေ ကိုယ့်ကို ထာဝရပေးလှည့်ပါလား တာတာရယ်။

သက်ဆိုင်သူ

www.burmeseclassic.com

နှောင်တစ်မျှင်သံယောဇဉ်ဖြင့်
တစ်နွယ်ထင် တစ်စင်ပါလို့
ဟိုယခင် အတိတ်ဘောင်ဆီမှ
နှောင်သံသရာ အဆက်ဆက်
လက်တွဲလျက် ခေါ်ဝင်ချင် ...

သူနဲ့သာဆိုရင်
ပန်းတွေလည်းပွေး စမ်းလည်းအေး
လွမ်းတေးတွေ ဘယ်ခါမသိ
ခါတော်မီ ရွှေရောင်ပြုံးတွေနဲ့
ကမ္ဘာပိုးပြေမဆိုး
အပျော်ပီတိတွေ စားသုံးခဲ့ ...

သူ့အတွက်
ကိုယ့်အသက် ထက်ဝက်ထူပိုင်
အနိုင်ယူချင်လည်း ယူစေ
အမူတွေ မစေမျှ
မညီမျှတဲ့ ကာရန်တွေနဲ့
မပြီးသေးသည့် ပန်းချီကား
အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့ ...

သူသာလျှင် ...
နှလုံးသားကိုပိုင်စိုး
အစားမထိုးမရနိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်း
အတ္တမဲ့ အရင်းခံ
စေတနာစစ်မှန်စွာဖြင့်
လျှော်ကြေးအပြစ် တောင်းရင်တောင်
ရင်ကိုခွဲ အသည်းကိုယူ
နိုင်လိုသူ သူ့ထံပါး
ခစားလျက် ပေးအပ်
အရိုးအမြတ် မတွက်တတ်ခဲ့

ကံကြမ္မာက ...
ပျက်နှာသာ မပေးခဲ့လေတော့
သူနဲ့အဝေးဆုံး တစ်နေရာမှာ
ရင်နာခြင်းတွေ အဆုံးမဲ့
နှလုံးသားကို ဆေးကျနေခဲ့ ...

ကံမကုန်တဲ့တစ်နေ့

ပြန်ဆိုတွေ့ခဲ့စဉ်က

မျှော်လင့်ခြင်း ကမ်းတစ်ဖက်မှာ

အပြုံးတစ်ချက်နဲ့

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်လျက် လမ်းခွဲ

ပျက်စနဲ ဆက်သွားတဲ့နဲ့လုံးသား

မကျက်သေးတဲ့ အထိရာများနဲ့

ကျောခိုင်းထားတဲ့ ၃ နဲ့ ၄ လို

ဥပေက္ခာတရားကိုကျင့်သုံး

ချစ်ထုံးပြေပြေလျော့

ခုတော့လည်း

သူစိမ်းတွေလိုပါပဲလား

အော် ...

ခုတော့လည်း ...

သူစိမ်းတွေလိုပါလားကွယ် ...

အခန်း (၁၅)

အင်းလျားကန်ဘောင်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေရင်း ခဲလုံးလေး တွေကို ရေကန်ထဲသို့ လက်လွှဲ၍ ပစ်ချနေမိ၏။ မနက်အစောကြီး ထလာ၍ သူ့ကို တီးတိုးချိန်းဆိုလိုက်သည့် တာတာ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ရင်း ကျိတ်ပြုံးနေမိသည်။ ကိုယ်ပျော်ရတော့မှာပေါ့ ဟုတ် လား တာတာ။ မင်းလက်ကလေးကို တုရားဝင် ဆုပ်ကိုင်ခွင့် ရတဲ့ နေ့ဟာ ကိုယ်သာလျှင် ဒီကမ္ဘာမှာ အပျော်ဆုံးလူသားတစ်ဦး ဖြစ်နေ မှာပဲ။

ထပ်တူညီနေတဲ့ နှလုံးသားနှစ်ခုကို အတူစာကွ ပေါင်းစည်း စေခြင်းဖြင့် ကိုယ်တို့အနာဂတ်ဟာ သာယာဖြောင့်ဖြူးနေမှာ အမှန်ပဲ တာတာ။ မင်းအနားမှာ အချိန်ပြည့် နေခွင့်၊ မင်းအပေါ် ကြင်နာယုယ

ခွင့်၊ မင်းဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးခွင့်တွေ ကိုယ်ပိုင်ပိုင်ကြီး ရချင်လှပါပြီ။

မင်းရဲ့မျက်နှာပေါ်က သင်းယုံတဲ့ သနပ်ခါးရနံ့လေးကို အပိုင် စား မွှေးကြူခွင့်ကို ကိုယ်လိုချင်နေပြီ တာတာ။ အဲဒီအခါ ရှက်ပြုံး လေးပြုံးတဲ့ မင်းရဲ့ ခပ်ရဲရဲမျက်နှာလေးကို ကိုယ်မလွတ်တမ်း တစ်ဝ ကြီး ကြည့်နေရပါစေ။

ရည်မှန်းချက်တူ၊ ဆန္ဒတွေတူတဲ့ ကိုယ်တို့လို အနုပညာချစ် သူတွေအတွက် ရှေ့မှာ မြင်နေရတာတွေက ပန်းခင်းလမ်းမကြီးပဲ မဟုတ်လား တာတာ။ မင်းငိုတဲ့အချိန်မှာ မင်းမျက်ရည်ကို သုတ်ပေး ခွင့်၊ မင်းပျော်ခွင့်တဲ့အချိန်မှာ မင်းအပျော်တွေကို ဝေမျှခံစားခွင့်တွေကို လက်တွေ့မှာ မရသေးဘူး။ အတွေးထဲမှာတောင် ကိုယ် ဒီလောက် ကြည့်နေရင် ... အို ... တာတာရယ် မင်းကလွဲရင် ကိုယ် ဘာကိုမှ မမက်မောတတ်တော့တာတွေကို သိနေမလား။

“ညီလေးညီ”

ကြည့်စမ်း ... ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ပေးတော့မယ့်အသံက တုန်ယင် မောလျနေစရာတဲ့လား တာတာ။ အနောက်ပါးမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် အသံလေးကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် လှည့်အကြည့် သူမနှင့်အတူ လက်တွဲချီရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကိုပါ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ညီ”

“ဒါက ... ဘာသဘောလဲ တာတာ”

“နေခြည့်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဆွေးနွေးခွင့်ပေးလိုက်ပါ ညီလေးညီ။ ကျွန်မ ကြားထဲက တောင်းပန်နေတာပါ”

“သူနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ဘာမှဆွေးနွေးစရာမရှိဘူး တာတာ၊ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ အခုလို လုပ်လာရတာလဲ ကိုယ့်ကို ပြောပါဦး”

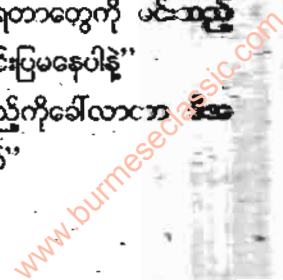
“ညီ ... နေနေ ပြောပါရစေ”

“ငါ ... ဘာမှမကြားချင်ဘူး နေခြည့်၊ တော်လောက်ပြီပေါ့၊ မင်း ... တာတာအပေါ်မှာ အနိုင်ယူလာခဲ့တဲ့ သက်တမ်းက နည်းမှ မနည်းတော့ပဲ၊ ချကြည့်စမ်း ... ဒါ ဘာအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေး ရမယ့်ကိစ္စကွ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကိုတောင် မင်းဝင်စွက်ဖက်ရတာ အံ့ဩ လို့မဆုံးဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ရပါဘူး ညီရယ်၊ တာတာဟာ နေနေအချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါ။ နေနေနဲ့ တာတာကြားမှာ ထားရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို ညီ မသိပါဘူး။ ညီ နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး ညီရယ်”

“သံယောဇဉ် ဟုတ်လား နေခြည့်၊ ဘာသံယောဇဉ်လဲ၊ မင်းဘက်က တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ပိုင်းခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်လား ဝင်း ကြောင့် တာတာ အလူးအလိမ်နဲ့ ခံစားခဲ့ရတာတွေကို မင်းဘည့် မတွက်ဘဲနဲ့ ဘာသံယောဇဉ်ကိုမှ အကြောင်းပြမနေပါနဲ့”

“ညီလေးညီ ... ကျွန်မ နေခြည့်ကိုခေါ်လာတာ အကြောင်းတွေနဲ့ စကားများဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သူ တာတာမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ တောင်းပန်
ရိပ်သမ်းနေသည့် ကရုဏာမျက်ဝန်းတို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ
ခံစားလိုက်ရသည်။

“တာတာ... ကိုယ် တာတာချိန်းလို့ ဒီနေရာက လာစောင့်
နေတာ။ သူနဲ့ စကားပြောဖို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျက်နှာကို ကိုယ် မမြင်
ချင်ဘူး တာတာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ညီလေးညီ။ နေခြည့်မှာ ဘာအပြစ်တွေ
ရှိနေလို့ ရှင် ဒီလောက်ထိ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရတာလဲ ပြောပါဦး။
တကယ်ဆို မိန်းကလေးတန်မဲ့ ရှင်ကို ဒီလောက်ထိ အောက်ကျနောက်
ကျခံပြီး လာတွေ့တာကို ငဲ့ညှာသင့်ပါတယ်”

“သူနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းက ပြည်ဖုံးကားချထားခဲ့ပြီးပြီ
တာတာ။ ဘာမှပြန်ဆက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဒီမှာ... ကိုယ့်မျက်နှာ
ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်... ဟောဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ တာတာ
ကိုချစ်နေတဲ့အချစ်တွေပဲ အပြည့်ရှိတယ်။ ကျွန်တာ ဘာမှမရှိတော့
ဘူး”

နေခြည့်နှင်းပွင့် သူတို့နှစ်ဦးကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေမိ
သည်။ ဘုရားရေ... တာတာနဲ့ညီက ချစ်သူတွေဖြစ်နေပါရောလား။
ဒါဖြင့်... တာတာ နေခြည့်ကို လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထားခဲ့တာပေါ့။

“ညီလေးညီ... ရှင့်စကား ဒီမှာတင်ရပ်ပါ။ ကျွန်မ ရှင်
အပေါ်မှာ အဖြူစင်ဆုံး အရိုးသားဆုံးစိတ်ပဲ ရှိတယ်။ ရှင် သိပ်ချစ်

ခဲ့တဲ့။ ရှင်သိပ်တွယ်တာခဲ့တဲ့ ရှင်ချစ်သူကို သူ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့
လူတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ ရှင် မြင်ရက်သလား။ ရှင် ထည့်ရက်
သလား”

“တာတာ”

“နေဦး နေခြည့်... ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး။ ဒီမှာ ညီလေး
ညီ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တုန်းကဖြင့်ချစ်ပြီး လက်ထပ်
ဖို့မရတဲ့ ရှင်လို အပျော်ချစ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို ကျွန်မ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ။ ရှင်သိထားဖို့က နေခြည့်နဲ့ကျွန်မဟာ
နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာပဲ”

“အဲဒါ... ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူး တာတာ။ ကိုယ်မလိုချင်တော့
လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး တမ်းတမနေတတ်
ဘူး။ ကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားကိစ္စကို မပြင်
တတ်ဘူး... တာတာ”

“ညီလေးညီ... ရှင် ဒီလောက်ထိ နေခြည့်အပေါ်မှာ မရက်
စက်သင့်ဘူး။ သူ ရှင်အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့ သံယောဇဉ်ကို
ကျွန်မ သိနေတယ်။ ကျွန်မ နားလည်တယ်။ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေရဲ့
အချစ်ဆိုတာ တစ်ခဏဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့လို မိန်းမသားတွေရဲ့
အချစ်က တစ်ဘဝပါ... ညီလေးညီ။ ဒါကို ရှင်သိရဲ့လား”

“မသိဘူး... ကိုယ် ဘာမှမသိချင်ဘူး။ ကိုယ်သိလားတာ
မင်းကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းကလွဲရင် ဘာမှမရှိဘူး တာတာ။ သူ့အတွက်

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ နေရာမကျန်ဘူး။ သူ့အတွက် ခံစားမှုက ဗလာသက် သက်ပဲ တာတာ။ မင်း... သူ့ဘက်က ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ရှေ့နေ လိုက်ပေးစရာ မလိုအပ်ဘူး။’

‘တော်ပါတော့... တော်ကြပါတော့... ညီနဲ့တာတာရယ်၊ နေခြည် လိုက်လာခဲ့တာ ပြတ်သွားတဲ့ကြိုးတစ်ချောင်းကို ပြန်ဆက် လိုရနိုင်မလား၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပဲ။ ခုလို... ခုလို ညီတို့ ဒီလောက် ထိ ပတ်သက်ဆက်ဆံနေမယ်လို့ ထင်မထားမိတာ အမှန်ပဲ။ တာတာ ရယ်... တကယ်ဆို နင် ငါ့အပေါ်မှာ ပွင့်လင်းသင့်ပါတယ်။ ဒီအထိ ခေါ်ပြီး ငါ့ကို အသည်းကွဲအောင် လက်စားချေတာတော့ လွန်လွန်း နေပါပြီ... နင် ကျေနပ်ပါတော့ဟာ။’

‘ဟင်... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး နေခြည်၊ နင်ထင် တာ မှားနေပြီ... မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့သူ ဘာမှမဟုတ်ဘူး နေခြည်၊ နင် အထင်မလွဲပါနဲ့။’

‘သူ့ကို ဘာမှရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး တာတာ၊ မင်းကွာ ဒီမိန်းမအပေါ် ဘယ်ဘဝက ဝင်ကြွေးတွေရှိခဲ့လို့ ဒီလောက်အထိ အောက်ကျအံ့စွမ်းပေးနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ နေခြည်နင်းပွင့်... မင်း တာတာအပေါ် အနိုင်ပိုင်းခဲ့တာတွေရပ်ပါ။ မင်း အသက်သေတဲ့အထိ တာတာနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့၊ မင်းကြောင့် တာတာသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ရဖြစ်ကြည့်... ငါ မင်းကို အသေသတ်မှာ၊ မင်းခေါင်းထဲမှာရော ရင်ထဲမှာပါ မှတ်သွားလိုက်... ညီလေးညီဟာ ထွေးပြီးသားတံတွေး

ကို ပြန်မယ့်တတ်ဘူး။ အေး... ကိုယ်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှေ့မှာ... ဘယ်တော့မှ ဒူးထောက်မယ့်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပဲ၊ တောက်...’

သူ ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်း၍ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ခြေလှမ်း သုံးလေးလှမ်းအထိ အနောက်မှာ တာတာပါမလာသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နေခြည်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား သည့် တာတာကို တွေ့ရသည်။

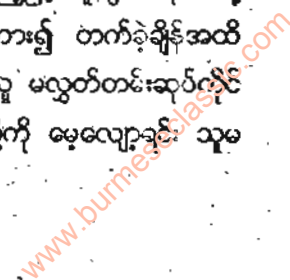
နေခြည်က တာတာလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ချလိုက် ပါ၏။ သူ ဒေါသတွေ ဆူဝေသွားရပြီး တာတာကို ပြန်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ သည်။

‘ဒါက ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွားမယ်... လာ’

‘နေခြည်ကို ပြန်ပို့ပေးရဦးမယ်... ညီလေးညီ။’

‘မင်း... သူ့အတွက် ဒီလောက်ထိ ပူနေစရာမလိုဘူး၊ သူ့မှာ ခြေထောက်တွေလက်တွေ အစုံပါပြီးသား၊ တာတာနော်... ကိုယ်စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်မိရင်တော့ နာတော့မှာပဲ၊ လာခဲ့။’

အနောက်ကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် သူ့ဆွဲခေါ်ရာဆီသို့ သူမ လိုက်လာခဲ့ရ၏။ Taxi တစ်စီးကိုတား၍ တက်ခဲ့ချိန်အထိ တောက်လျှောက် သူမလက်ဝါးလေးကို သူ မလွှတ်တမ်းဆုပ်လှိုင် ထားခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာဟူသည့်အသိတို့ကို မေ့လျော့ခင် သူမ ရှိုက်ငိုနေခဲ့သည်။

“မငိုနဲ့တော့လေ ... တာတာ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရတဲ့ မင်းချက်ရည်တွေ ခန်းသင့်ပြီကွ ... တိတ်တော့”

“ဟင့်အင်း ... နေခြည် မုန်းသွားပြီ၊ တာတာကို နေခြည် မုန်းသွားပြီ”

“မုန်းပါစေဇေ၊ အစကတည်းက မင်းကို သူ့ချောင်ဖိုးထား ခဲ့သေးတာပဲ၊ အလိုရှိချိန်ရောက်မှ အသုံးချတာကို မင်းခံရသလား၊ မင်းမှာ ဦးနှောက်မရှိဘူးလား ... စဉ်းစားပေါ့”

“မသိဘူး ... မသိဘူး၊ အဲဒါ ရှင်ကြောင့် ... ရှင်ကြောင့် တာတာသူငယ်ချင်း တာတာကို မုန်းသွားတာ”

“သူမုန်းလည်း ဦးသွားတာပဲ၊ ဒါမှ ကိစ္စပြတ်မှာ၊ ဘယ်နှယ် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လုပ်လာခဲ့ပြီး ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာ တော့ ဘာမှမရှင်းတတ်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ မင်းမှာ ကလေးအတွေ့ တွေပဲရှိတယ် ... တာတာရဲ့၊ ဘုမသိဘမသိ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

Taxi က ခြံရှေ့မှာ ရပ်သွား၏။ သူက ကာဆဲပေးလိုက်ပြီး သူမနှင့်အတူ ခြံထဲဝင်လာခဲ့သည်။ သူမက သူ့လက်ထဲမှ လက်က လေးကို ရုန်းထွက်လိုက်ပါသည်။

“တာတာ”

“ရှင် ... ကျွန်မနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး လုံးဝပတ်သက်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မ ရှင်အချစ်ကို မယုံရဲတော့ဘူး ... နေခြည်အပေါ်မှာတောင် ရှင် ဒီလောက်ပြတ်သားခဲ့တာ၊ ကျွန်မကို ရှင် ဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မ

နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး၊ ရှင် ... ကျွန်မကို မေ့လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုမချစ်ဘူး ... ဘယ်တော့မှမချစ်ဘူး”

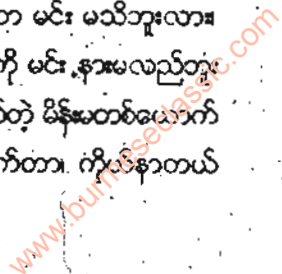
“တာတာ ... နေခြည်က နေခြည်၊ မင်းက မင်းလေ၊ ဘာလို့ ဒီမိန်းမနဲ့ မင်း ယှဉ်ရတာလဲ၊ ဒီမိန်းမကို ကိုယ်မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့တာ၊ မင်းကို ကိုယ် ဒီလိုလုပ်ရက်ပါမလား၊ တာတာရဲ့၊ ကိုယ် ... မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါဟာ ဘယ်တော့မှ မပြောငါ့လဲ မသွားမယ့် စကားတစ်ခွန်းပဲ၊ ဒါကို မင်းသိရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ ညီလေးညို ... သိပ်မုန်းတယ်”

“ဘာ”

ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်သည့် ဝေါက်ကွဲမှုဖြင့် ကျုံးအော်၍ သူမ ပန်းလေးကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ပြောရက်လိုက်တာ၊ ပြောထွက် လိုက်တာ တာတာရယ်။ မင်းဆီက ဒီစကားကို ကိုယ်မကြားချင်ဆုံး၊ ကိုယ်မလိုချင်ဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ တာတာ။

“မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့၊ ဒီစကားကို မင်း ကိုယ့်ကို မပြော နဲ့၊ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး၊ မင်းအမုန်းတွေကို ကိုယ်မလိုချင်ဘူး၊ တာတာ၊ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းကလွဲရင် ဘယ်အရာကိုမှ မမက်မောတာကို မင်း နားမလည်ဘူး လား၊ တာတာရဲ့၊ ကိုယ့်ကိုမညာနဲ့ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်အပေါ် မင်း စိမ်းကားရက်တာ၊ ကိုယ့်နာတယ်

တာတာ၊ မင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ကို ချစ်နေတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ကိုယ် သိတယ်၊ ကိုယ်မြင်နေရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းမပေးချင်ရင် ကိုယ် အတင်းအဓမ္မမတောင်းဆိုပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို အတ္တမဲ့စွာနဲ့ ချစ်ခဲ့ တာကို မင်း တစ်နေ့သိလာရမှာပါ။ မင်း ကိုယ့်ကိုချစ်ပါတယ်လို့ မင်းနှုတ်က ဖွင့်ပြောမလာမချင်း ကိုယ့်မျက်နှာကို မင်း ဘယ်တော့ မှ မမြင်စေရဘူး ... ဒါပါပဲ တာတာ၊ မင်းပေးလိုက်တဲ့ဒဏ်ရာကို ကိုယ် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ထွေးပိုက်ယူသွားမယ်”

သူ ... သူမကိုကျောခိုင်း၍ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ကူးသွားတော့ သည်။ သူမ ဝိုဗိုပင် အင်အားမရှိတော့ဘဲ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးမော ကြည့်နေမိ၏။ အဲဒီမြင်ကွင်းဟာ သူမအတွက် နောက်ဆုံးဆိုတာကို ထိုစဉ်က သူမ မစဉ်းစားတတ်ခဲ့ပါချေ။

ဖြောင့် ... အချစ်ဆိုတာ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မတော်တဆထိခိုက်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါရောလား ... သားညီရယ်။

Like the dew on the mountain ...
 Like the foam on the river,
 Like the bubble on the fountain,
 Thou art gone and forever.

တောင်ပေါ်က နှင်းစက်ကလေးလို ...
 ဖြစ်ပေါ်က ရေမြှုပ်ကလေးလို ...
 ရေပန်းပွားထဲက ရေပူပေါင်းကလေးလို ...
 မင်းပါ ငါ့ထံမှ တာဝရ ထွက်ခွာသွားလေပြီ ...။

အခန်း (၂၀)

“မှားတယ် ညီမလေး ... သိပ်ကိုမှားတယ် တာတာ၊ သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုတာကို ကိုကို မဝေဖန်လိုဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... တာတာနဲ့လုံးသားတစ်ခုလုံးကို ပုံပေးလိုက်ရတဲ့ အထိတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ တာတာ့ရင်ထဲမှာ ညီရှိနေပြီဆိုတာ ကိုကို ခိုင်စားမိတယ်။ မြတ်လည်း ဆိတ်တယ်။ တာတာနဲ့ ညီဟာ ဘဝလက်တွဲဖော် အဖြစ်ထိုက်ဆုံးလို့ ကိုကိုယူဆထားခဲ့တာ။ ကိုကို့ဘက်ကရော ညီမိဘတွေကပါ တာတာနဲ့ညီကို သဘောတူနေတာ တာတာအသိပါ။ တွေးကြည့်လိုက်ပါ တာတာ၊ တာတာ သျှောက်ရမယ့်ဘဝခရီးလမ်းဟာ ပန်းခင်းထားတဲ့လမ်းကြီးပဲ။ အရာရာ ဖြောင့်ဖြူးရှင်းလင်းနေတာကို ... ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်

ရတာလဲ တာတာရယ်၊ ညီမလေး ဒီလောက်ထိ ဖိုက်ရှူးရဲဆန်လိမ့်မယ်လို့ ကိုကိုမထင်ဘူး။ တကယ်ပါပဲ”

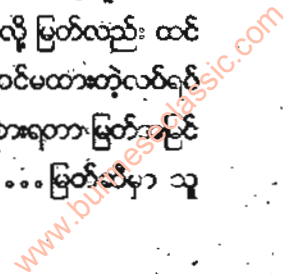
ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေလျက် သူမမျက်ရည်တို့ တပေါက်ပေါက် ကျနေ၏။ မမက နံဘေးမှာထိုင်၍ သူမပခုံးလေးကို ထွေးဖက်ထားပါသည်။

“တာတာ ... တာတာ နေခြည်ကို သနားလို့ပါ ကိုကို”

“ကိုကိုက ... မသနားနဲ့လို့ ပြောနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူငယ်ချင်းကိုချစ်တာလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ အတိတ်ကို ... တာတာ ပြန်တွေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သူ တာတာ့အပေါ် ဘာတွေများ ကောင်းခဲ့ဖူးသလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ပေးဆပ်အနစ်နာခံပေးခဲ့သလဲ။ ဘာတစ်ခုမှ ရှိမနေခဲ့ဘူး တာတာ၊ ကိုကို ညီမလေးဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ်ခံစားခဲ့ရတာတွေပါ။ အချိန်တန်ခင် သူ့လမ်းကို သူ့လျှောက်သွားမှာပဲ။ တာတာ့ကို သူ လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ... တာတာ နားလည်ထားပါ။ ကဲ ... အခု ညီမလေး ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ပြော”

“တာတာ ... တာတာ ... မပြောတတ်တော့ဘူး”

“ဟင်း ... ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မြတ်လည်း ထင်မထားဘူးကို၊ ညီမလေးက ... ဘယ်သူမှ ထင်မထားတဲ့လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိတာကိုး။ ညီလေး တော်တော်ခံစားရတာ မြတ်မည်ပဲ။ ဒီတစ်ခါ သူ အထိအနာဆုံးပဲ။ မနေ့ညက ... မြတ်မီမှာ သူ

လာရင်ဖွင့်သွားတယ်။ ပထမအချို့ ပါးပါးလေးထိထားတဲ့နေရာကို တာတာက ဟက်တက်ကွဲစေခဲ့ပြီတဲ့။ သူ ငိုလည်းငိုတယ် ကို၊ ဟို တစ်ယောက်နဲ့တုန်းက... သူ့ရည်မှန်ချက်ကို အထိမခံဘဲ စိတ်နည်းနည်းလေခွဲခဲ့ပုံရှိတာ။ သူ နောက်တစ်ခွေ သွင်းနေတာ သုံးပုဒ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေလည်း လိုက်ရှာနေတာပဲ။ သူ့ပရိုဂျက်ဆာက ဒီတစ်ခါ VCD ရော၊ Show ရော-လုပ်ဖို့စီစဉ်ထားတာ အခုတော့ လူမပြောနဲ့ အရိပ်တောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး။”

ညှော်ခန်းထဲမှာ သူမ၏ရှိက်သံသဲ့သဲ့မှတစ်ပါး စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

တာတာ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားခဲ့တာ ထာဝရတဲ့လား သားညီရယ်။ တာတာ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို သားညီ မသိနိုင်တော့ဘူးလား။ တာတာ့ကို တကယ်ပဲ ခွဲထားရက်ပြီလားဟင်။

“သားညီတော့... တာတာ့ကို စိတ်နာသွားပြီ ထင်ပါတယ် မမရယ်။ တာတာ သူ့ကိုမုန်းပါတော့။ နေခြည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ပြောထွက်သွားမိတာပါ။ တာတာ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တာတာ ဘာလုပ်သင့်သလဲ... အကြံပေးပါဦး။”

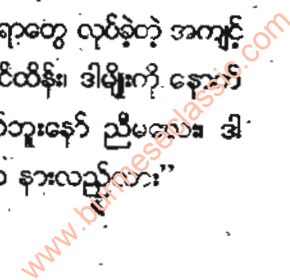
သူမ မမကို ဖက်တွယ်၍ ငိုကျွေးလိုက်မိတော့ မမက သူမကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း ချောရှာပါ၏။ တာတာ့မျက်ရည်တွေကို မတွေ့မမြင်ပါရစေရန်ဆို၊ တာတာပြုံးနေတာကိုပဲ အမြဲတွေ့ချင်ပါတယ်ဆို၊ တာတာ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တာကို ကြည့်မဝဘူးဆို၊ ဒီစကားတွေကို

ခုချိန်မှာ တာတာ့အနားမှာ လှံမပြောတော့ဘူးလား သားညီရယ်။

“အခုချိန်ကျမှတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး တာတာ။ ဘယ်သူမပြုမိမိမှတော့ ညီမလေးလုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ညီမလေး ပြန်ခံရမှာပဲ။ ဒီလိုအမှားမျိုး... နောက်ထပ်မမှားမိအောင် သင်ခန်းစာယူရမယ်။ နောင်တတွေရတာပဲ အဖတ်တင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ညီကလည်း တာတာ့ကို သိပ်ချစ်ပါလျက်... တာတာကလည်း ညီကို ချစ်နေပါရဲ့နဲ့... အခုတော့ အခြေအနေတွေက အလဲအလဲအကွဲကွဲဖြစ်ကုန်ပြီ။ ကိုကိုလည်း ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါတွေဟာ... ညီမလေးကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ ညီမလေး အသိဆုံးပါ တာတာ။”

“အန်တီလေးတို့လည်း... တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ။ လေးလေးက ရောဂါသက်သာကာစဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဘာမဆို ညီလေး စိတ်တိုင်းကျပဲ သူတို့ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ၊ အခုလည်း ညီလေး ပြောသွားတဲ့အတိုင်း ခြစည်းရိုးကို အုတ်တံတိုင်းအမြင့်ကြီးကာနေပြီး သေးပေါက်လေးထားဖို့ ခြိတ်ပြောတာတောင် မရဘူး။ အင်းပေါ့လေ... ဘယ်မိဘမဆို သားသမီးဘက်က ကြည့်ပြီး သားသမီးအလိုပဲ ဖြည့်ပေးနိုင်မှာပေါ့... ဒါ- သဘာဝပဲ။”

“အဓိကက တာတာပဲ။ စိတ်ထင်ရာတွေ လုပ်ခဲ့တဲ့ အကျင့်ကို ဖျောက်ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင်ထိန်း။ ဒါမျိုးကို နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်လုပ်ရင် ကိုကို ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော် ညီမလေး။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါစေ။ ကိုကိုပြောတာ နားလည်လား။”

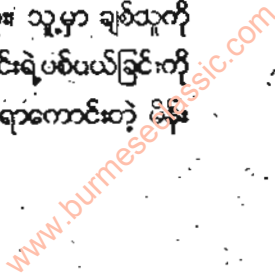
သူမ ကိုကိုကို ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်တော့၏။
 သေချာတာပေါ့ သားညီ။
 တွယ်တာမောင်ဆိုတာ သိပ်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သားညီနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့အခိုက်မှာ အင်မတန်
 နူးညံ့တဲ့စိတ်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီလေ။

“ဖေဖေ အတန်တန်တားလျက်က လုပ်ရက်တယ် သမီး
 ရယ်၊ ကိုယ့်ကို မလိုချင်လို့ မစ်ထားခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
 သမီးမို့ ဒူးထောက်ရတယ်လို့... သမီးအစား ဖေဖေ သိပ်ရှက်တယ်၊
 ဒီအချိန်မှာ သမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ၊ မာနတွေကို ဘယ်ချောင်မှာ
 သွားထိုးထည့်ထားတာလဲ၊ ဒါတွေကို သတိမရနိုင်လောက်အောင်
 အမှောင်တွေ ဖုံးနေခဲ့တာလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

“သမီး သိပ်ကိုများခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီး မျှော်လင့်ချက်
 တွေ သဲထဲရေသွန်ချသလို ဖြစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့တာ အမှန်
 ပါ၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ... တာတာနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေမယ်
 လို့ ထင်ကိုမထင်ထားခဲ့တာ၊ သမီးရင်ထဲမှာ မခံချင်တာရော၊ ရှက်တာ
 ရော၊ နာကျင်တာတွေရော ဝေဒနာတွေ အများကြီး ခံစားနေရပါတယ်
 ... ဖေဖေ”

“ကိုယ့်ချင်းစာနာတတ်သင့်ပြီပေါ့ ... သမီးရယ်၊ သမီး
 မြန်တော့ကြည့်စမ်း... တာတာဆိုတာ အင်မတန် စိတ်နှလုံးဖြူစင်
 တဲ့ ကလေးမလေးပါ၊ သမီးအပေါ် ဘယ်လောက်အထိ သူ စေတနာ
 ထားခဲ့သလဲ၊ ဘယ်အရာကိုမဆို သမီးကိုပဲ သူ ဦးစားပေးခဲ့တာပါ။
 သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမာနမျိုးမှ သူထားဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သမီး
 အတွက်ဆိုရင် သူ့အန္တရာယ်ကိုတောင်မှ သူ မမြင်နိုင်ဘဲ ကာကွယ်
 ပေးခဲ့တဲ့အထိ သမီးအပေါ် သူ အကြွင်းမဲ့ ချစ်ခဲ့ရှာတာပါ။ သမီးချစ်သူ
 နဲ့ ရှုရှုဆိုက်ဆိုက် ချစ်မိစဉ်ကတောင် သမီး သူ့ကို မေ့ထားရက်ခဲ့တာပဲ၊
 ခု သမီးခံစားနေရတာထက် သူ ပိုပြီးခံစားရရှာတာပေါ့၊ အခုကိစ္စကို
 ကြည့်လိုက် ... သူ ဟိုကောင်လေးကို ငြင်းလိုက်မှာ အမှန်ပဲ၊ သူ
 သူငယ်ချင်းအတွက် လူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုတောင် ပေးဆပ်ဝံ့တဲ့
 သတ္တိမျိုး သမီးမှာ ရှိလို့လား၊ ဖေဖေ တာတာလေးကို စတွေ့ဖူးက
 တည်းက သိနေခဲ့တာပါ၊ ဘာမှနားမလည် မသိတတ်သေးတဲ့အရွယ်
 မှာတောင် သမီးရဲ့မျက်လည်တွေကို တို့သူတ်ပေးပြီး ဝေမျှခံစားပေးခဲ့
 တဲ့ ကလေးမလေးမှာ သမီးအပေါ်ကို ရက်စက်တဲ့မည်ညှစ်တဲ့ စိတ်
 ယုတ်မျိုး သူ့မှာ မရှိဘူး၊ ဒါကို ဖေဖေ ယုံတယ်၊ သမီးခံစားနေတဲ့
 ခံစားမှုဟာ သူ့ဝေဒနာကိုတော့ မှီမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့မှာ ချစ်သူကို
 လည်း စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီ၊ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရပ်စပ်ယ်ခြင်းကို
 လည်း ခံစားနေရပြီဆိုရင် သူ့လောက် သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်း
 ကလေးမျိုး လောကမှာ မရှိတော့ဘူး”

“တော်ပါတော့ ... တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်၊ သမီး နားလည်ပါပြီ တာတာ သမီးအပေါ်ကောင်းခဲ့တာတွေ အားလုံးကို သမီးအမြဲအမှတ်ရနေပါတယ်။ သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ”

“သူ့ကို တောင်းပန်ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ... သူ့အပေါ်မှာ သမီး ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာကို သူလိုအောင် သမီး လက်တွေ့ပြသရမယ်။ သမီးသာ ဒီအတိုင်းဆက်ရှိသေးရင် သူလည်း ဒီလိုပဲ အသည်းကွဲပြီး နေနေဦးမှာပဲ။ သမီးအိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှ သူတို့ နီးစပ်ခွင့်ရမှား ကိုယ်ချစ်ကိုရှာရင် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ သူ့ချစ်ကိုရှာမှသာ အိမ်ထောင်ရေး တည်မြဲတယ် သမီးရဲ့ ဒီတော့ ... သမီးကို သိပ်ချစ်နေတာပဲ မောင်ဝေယံအောင်ကို သမီး လက်ထပ်ပါ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို နှလုံးသားနဲ့ မဆုံးဖြတ်ဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်တာ ပိုမှန်တယ်ဆိုတာ သမီး တစ်နေ့ သိလာမှာပါ။ ဖေဖေပြောချင်တာ ဒါပါပဲ။ ဖေဖေစေတာနာတွေကို သမီး နားလည်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ ... သမီး သဘောပေါက်ပါတယ်။ သမီး ဖေဖေစကားကို နားထောင်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ် ဖေဖေ”
ဖေဖေက သူမခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ငုံ့မွှေးလိုက်ပါ၏။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။ အချစ်တွေနဲ့ အမှောင်ဖုံးနေတဲ့ သမီးကို အလင်းပြပြလေး ထွန်းပေးခဲ့လို့ ဖေဖေကို သမီး တကယ် ကျေးဇူးတင်တာပါ။

အိမ်ခန်းရှိရာဆီ ဝင်လာခဲ့၏။ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်တော့

ည ၈ နာရီတောင် ထိုးနေပါရောလား။ တာတာ ... ငါ နင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်ရင် နင်လက်ခံစကားပြောမှာလား။ ငါ့အပေါ် နင်နာကြည်းခဲ့ပြီလား သူငယ်ချင်းရယ်။

“တူ ... တူ”

ခုတင်ထက် လဲလျောင်းနေရာမှ ဖုန်းလေးကို ထေးကြည့်နေမိ၏။ ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ... ဦးခိုင်ဆီကလား။ ဟင့်အင်း ... တာတာ ဘာစာကိုမှ မရေးချင်တော့ဘူး ဦးခိုင်။ ဒီအချိန်နေ့တဲ့စာလုံးတွေက သားညိုကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စာကြောင်းတွေဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ တာတာ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောပါရစေနဲ့။

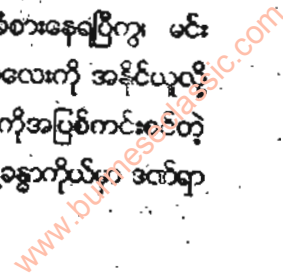
“တူ ... တူ”

ထပ်တလဲလဲမြည်နေသည့် ဖုန်းကြောင့် အောက်ထပ်မှာ သတင်းစာဖတ်နေရာမှ ကြည်သာမောင် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို ... ကိုကိုကြည်သာလားဟင်၊ ညီမ နေပြည်ပါ”

“ဘာကိုစွဲလိုလဲ နေပြည်၊ မင်းနဲ့ တာတာနဲ့ ဇာတ်လမ်းက ရပ်သင့်ပြီ။ ခု ... ငါ့ညီမလေး အရမ်းကို ခံစားနေရပြီကွ၊ မင်းတော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ငါ့ညီမလေးကို အနိုင်ယူလို့ မဝသေးဘူးလားဟင်၊ ငါ့ညီမလေးက သိပ်ကိုအပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ကလေးမလေးပဲ။ မင်းကြောင့် မင်းအတွက်နဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲ အင်ရာ

တွေ ရခဲ့ဖူးတာ၊ အခု သူ့ရဲ့တဲ့ဒဏ်ရာက နှလုံးသားမှာကွေး ဒါဟာ သေရာပါပဲဆိုတာ ... မင်းသိရင် သူနဲ့ မဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့ ... ဒါပဲ”

“ခဏ ... ခဏလေးပါ ကိုကိုကြည်သာ၊ နေခြည် နားလည်ပါတယ်၊ ခုဟာက တာတာ့ကို နေခြည် စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်တာပါ။ နေခြည်ကြောင့် သူ့ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ပေါ့ပါးစေလိုတဲ့ဆန္ဒမျိုးကလွဲရင် တခြားဘာမှရှိမနေပါဘူး။ နေခြည် သူ့ကို တောင်းပန်ခွင့်ရပါရစေ ကိုကိုကြည်သာ၊ ဒီတစ်ခါတည်းပါ ... ဒီတစ်ခါတည်းပါ ... နော်”

“မင်းကတိ မင်းတည်နော် ... နေခြည်၊ ငါ့ညီမလေး တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်တာနဲ့ ငါ့အကြောင်း မင်းသိစေရမယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုကိုကြည်သာ၊ နေခြည် ကတိပေးပါတယ်”

ကြည်သာမောင် ညီမလေးအခန်းသို့ တက်လာခဲ့၏။ စေ့ထားသည့်တံခါးကို အသာဖွင့်ကြည့်မိတော့ မျက်နှာကြက်ကို ငေးကြည့်ရင်း ခုတင်ထက် လဲနေသည့် တာတာ့ကိုတွေ့ရသည်။ အို ... ညီမလေးရယ် ဒဏ်ရာတွေ့ ဝေဒနာတွေ့ကို ရင်နဲ့မမျှတအောင် ခံစားနေပြီလား။ ကိုတိုသာ ယူပေးလို့ရရင် ယူလိုက်ချင်ပါရဲ့ တာတာရယ်။

တံခါးဖွင့်သံကြောင့် အကြည့်ကို အခန်းဝဘက် ရွှေ့လိုက်သည်။ ကိုကိုက အခန်းထဲဝင်လာရင်း သူမလက်ကလေးကို ဆုပ်

ကိုင်ထားလိုက်၏။

“တာတာ ... ညီမလေး”

“ကိုကို ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ အဖြတ်ရအခက်ဆုံး ကြိုးတစ်စင်း ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ ကိုကို ညီမလေးတို့ကြားမှာ ချည်နှောင်ထားတဲ့ကြိုးကို ဘယ်လိုမှ ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ မရမှန်း ကိုကို သိသွားပါပြီ။ ညီမလေး ကံကောင်းပါစေလေ”

“ဘာကိုလဲ ... ကိုကို”

“သိချင်ရင် ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ တာတာ”

ကိုကိုက သူမ၏ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့၏။ သူမ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

“တာတာလား ... ငါ နေခြည်ပါဟဲ့ ရွှေခဲမရဲ့”

“ဟယ်”

“အေး ... ငါ နင့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ။ တာတာ နင် တော်တော်ခမ်းနည်းနေပြီလားဟင်၊ ငါ နင့်ကို စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ... နင့်ကို ငါ နားလည်တယ် နင် ငါ့ကို စိတ်ရုနေလားဟင်၊ နင် ငါ့ကိုမေ့လိုက်ပြီလားလို့ ငါ တွေးမိတိုင်း ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မပျော်ဘူး တာတာ၊ အဲဒါ နင်သိနိင်ပါလား”

“နေခြည်... ငါလေ... ငါ နင် ငါ့ကိုသိပ်မုန်းသွားပြီလို့ တွေးရင်း ဝမ်းနည်းနေမိတာ အမှန်ပါ။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ နင့်ကို မမေ့ခဲ့ပါဘူး နေခြည်ရယ်”

“ငါ့သိပ်ပါတယ်... ငါ သိနေပါတယ် တာတာရယ်”

“နေခြည်... ပူစိလေး... နင် ပိုငိုနေပြန်ပြီလား”

“ငါ... ငါ ဝမ်းသာပြီး မျက်ရည်ကျနေတာပါ တာတာ၊ ယုံပါဟယ်... ငါလေ အိပ်မက်တစ်ခုကိုမက်ပြီး လွင့်ပျောနေမိခဲ့ တယ်။ အခု... ငါ အိပ်မက်က လန့်နိုးခဲ့ပါပြီ။ ငါ နင့်ကို တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် တာတာ၊ ငါ ပြောပြမယ်... ငါတို့ သိပ်ကြိုက် ခဲ့တဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်ကို နင် မှတ်မိလား”

“ဟင်... နင့်စကားကြီးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ငါပြောတာသာ နားထောင်ပါ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ အဲဒီနိုင်ငံခြား မင်းသားကို ပြိုင်ပြင်းရင်း လုခဲ့ဖူးတယ်လေဟယ်”

“အင်း... ထားပါတော့”

“အေး... အဲဒီမင်းသားကို လက်တွေ့မှာ နင်ရော ငါရော ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငါတို့ စကားနိုင်လုခဲ့ကြတာ လေ။ ဒီလိုပဲ အခုလည်း အရူးအိပ်မက်တစ်ခုကို ငါမက်နေခဲ့တာပါ။ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ထားခဲ့လိုက် ပြီ။ နင် နားလည်လား တာတာ”

“နေခြည်... နင်”

“ဟုတ်တယ် တာတာ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း အချစ် ဆိုတာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ပျက်လုံးတစ်ခုပါပဲဟာ၊ ငါ့ကြောင့် နင်တို့ နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားတာကို ငါ မလိုလားဘူး။ ငါပြောတာကို နင် သဘောပေါက်လား”

“ဘာတွေလဲဟယ်”

“ငါ လက်ထပ်တော့မယ် တာတာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငါ ဟိုတစ်ခါပြောခဲ့ဖူးတဲ့လူနဲ့ပဲ”

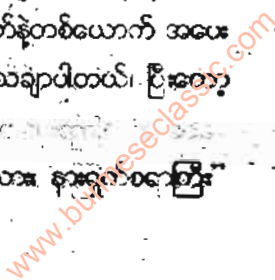
“နင်... သူ့ကိုချစ်ရော ချစ်နိုင်လို့လား နေခြည်ရယ်။ ငါ့ ကြောင့်များ... နင် သူ့ကို ရွဲပြီး ရွေးလိုက်တာလား”

“ဟယ်... ငါ ဒီလောက်ထိ အရူးထမပါမလားဟဲ့၊ အတိတ် ဆိုတာ မေ့ကောင်းတဲ့အရာတစ်ခု မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ တိုက် ဆိုင်မှုတစ်ခုခုကြောင့်... ငါ သူ့ကို သတိရကောင်း ရမိမှာပါ။ ဒါ ခဏတစ်ဖြုတ်ပါပဲ။ ကြာတော့လည်း မေ့သွားမှာပါလေ”

“သေချာရဲ့လား နေခြည်ရယ်၊ ငုတ်ကြာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဖုတွေ အထစ်တွေနဲ့ ပြဿနာတွေဖြစ်မှာကို... ငါ စိုးရိမ်တာ”

“မဖြစ်စေရပါဘူးဟယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပေး အယူမှုတရင် အိမ်ထောင်ရေးသာယာမှာ သေချာပါတယ်။ ပြီးတော့... သူက ငါ့ကို အချစ်ချစ်တယ်ဟဲ့”

“အဲဒါ... မိန်းမ ငါ့ ကြားစရာလား နားရက်စရာကြီး”

“ဟင်းဟင်း... ရှက်စရာလား ထာတာရယ်၊ နင်လည်း အချစ်ကိုတွေ့ဖူးပြီပဲ... သိတတ်ပေါ့”

“ငါ... ငါ့အချစ်က ပျောက်ဆုံးနေပါပြီဟယ်”

“အချစ်စစ်မှန်ရင် နင်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေ့နေမှာ ပြန်ဆို ကြမှာပါ တာတာရယ်၊ ငါ သိနေပါတယ် သူ နင့်အပေါ် ဘယ်လောက် ထိ ချစ်သလဲဆိုတာကို ဘေးက ကြည့်နေရုံနဲ့ သိသာလွန်းပါတယ်၊ နင် သိပ်ကံကောင်းတယ် တာတာ၊ ငါ သိပ်ခမ်းသာတယ် သိလား၊ နီးတကျက်ကျက် ဝေးတသက်သက်ခံစားမှုကို လောလောဆယ် နင် ခံထားဦးပေါ့၊ အချိန်တန်ရင် သူ... နင့်အနားကို ရောက်လာမှာပဲ”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား နေပြည်ရယ်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ... မယုံရင် လောင်း ကြေး စားကြေး”

“ဘာကြေးလောင်းမှာလဲ”

“ငါ့သားနဲ့ နင့်သမီးကို ပေးစားရမယ်”

“ဟယ်... မိန်းမ... ယောက်ျားတောင် မယူရသေးဘူး၊ သားတွေ သမီးတွေ ထည့်မြှောနေပြီ၊ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီအသံကမှ တွယ်တာမောင့်အသံ စစ်စစ်၊ ကဲ... နင့်စိတ်ထဲ ကြည်ကြည်လေးထားတော့နော်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိခဲ့ဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျ သား သမီးတွေရကြတဲ့အထိ အမြဲထာဝရ သူပေးချင်းတွေဖြစ်နေကြမယ်”

... သဘောတူလား”

“အေးပါ... အေးပါ... တော်ပါပြီ တကတည်း ဒီထက် ဆက်ပြောနေရင် သွားသမီးတွေမကဘူး၊ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေအထိ ရောက်ကုန်မယ်၊ ဒါပဲနော်...”

“အေး... ဒါပဲ”

သူမ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပါတယ်။ အချိန်တန်ရင် သားညီက သူမဆားနားသို့ ရောက်လာမှာတဲ့ သေချာရဲ့လား။ တာတာ မယုံရဲ့ ဘူး သားညီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... သားညီက သိပ်ကို မာနကြီး တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

* * *

အခန်း (၂၁)

ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာသတင်းနှင့် နေခြည့်မင်္ဂလာသတင်းတို့က သတင်းစာမှာ နှစ်ခုယှဉ်တွဲ၍ ပါတော့သည်။ သတင်းနှစ်ဖုဒ်ကို ဖတ် နေရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းခံစားမှုကို တစ်ပြိုင်တည်း ခံစား နေရ၏။ ကိုကိုနှင့်မမတို့ ချောင်းသာကို တစ်ပတ် Honey Moon ထွက်သွား၍ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တော့သည်။ စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ခေါ်ပါသော်လည်း မင်္ဂလာဦးဖန်းမောင်နှံတို့၏လွတ် လပ်ခွင့်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးလိုပါ။

နေခြည်ကတော့ ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူ့ဘဝလမ်းကို ရွေးချယ်သွားပေပြီ။ သူမမှာသာ... သူမမှာသာ... သူချန်ရစ်ထားခဲ့ တဲ့နေရာမှာ တစ်နေ့ ပြန်လာဦး ခပ်မိုနိုမိုနိုမျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့

အသက်ဆက်ရှင်နေခဲ့တာပါ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုမှ တကယ်ကို တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ တာတာ့နံ့ဘေးမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေခဲ့ပါဘူး သားညီ။ အချစ်ဆိုတာ ဥပေက္ခာတရားတဲ့လား။ သားညီ ဥပေက္ခာပြု ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ တစ်စစ်ကွဲကြဲနေတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သားညီ မသိချင်တော့ဘူးပေါ့နော်။

သားညီ မတွေ့ချင်တဲ့ တာတာ့ရဲ့မျက်ရည်တွေဟာ သားညီ ရှိမနေတော့ တာတာ့ရဲ့အဖော်မွန်တွေ ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ရင်ထဲက ခံစား ချက်တွေကို ပေါ့ပါးစေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဝတ္တုတွေရေးဖြစ်တော့ လည်း အလွမ်းအဆွေးအာတ်တွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ် သားညီ။ ဘယ် နေရာမှာလဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်မလဲ။ တာတာ့ကြောင့် ဘဝကို ရေစုန်မျှောလိုက်ပြီလား။ အခါအခွင့်သင့်တဲ့ တစ်နေ့မှာ သားညီကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဖွင့်ပြောခွင့် ရချင်ပါတယ်။ ဒါ အမှန်တရားတစ်ခုပါ သားညီ။ တာတာ့ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်တွေ ကို သားညီကို သိစေချင်ပါတယ်။ တကယ်ပါကွယ်။

တိတ်တဆိတ်လေးတို့ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကို ပြန်တမ်း တမိတယ်။ မတပ်ပေးခဲ့ရတဲ့ ခပ်ဟဟ အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးလေးကို တပ်ပေးခွင့်ရချင်တယ်။ ရင်ခွင်မှာ နွဲ့ဖိုပြီး စည်းချက်ညီတဲ့ ရင်ခုန်သံ တွေကို ရေတွက်ချင်တယ်။ နူးဆံစပေါ်ကို ရှူထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဟင်သစ် နွေးနွေးလေးကို ခံစားချင်တယ်။ အရည်တို့ဖြင့် စိုလက်တောက်စွန်းလဲ့နေတဲ့ အကြင်နာမျက်ဝန်းတို့ကို အပိုင်လိုချင်တယ်။ **မိတ်ချို**

အောင်လုပ်ပြီး ပြုံးပြတဲ့ မထိတထိအပြုံးတို့ ခိုတွဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို လွမ်းတယ်။ နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့စဉ်က တယုတယပြုစုပေးခဲ့တဲ့ ကြင်နာမှုတွေကို တသသအောက်မေ့နေမိတယ်... ဪ... သားညီရယ်။

ကွယ်ရာမှာ တမ်းတလွမ်းရတဲ့ အရသာက ရင်နဲ့တောင် မမှုတတော့ပါဘူး။ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းကြည့်မိတိုင်း ကြီးမားတဲ့ အိမ်ကြီးကို မြင့်မားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးက ကာရံထားလေပြီ။

ဪ... သားညီနဲ့ တာတာကြားမှာလည်း မဟာတံတိုင်းကြီး ကာဆီးထားခဲ့ပြီပေါ့နော်။

ရက်စက်တတ်ခဲ့ပြီပေါ့... ဒီလိုရက်စက်တတ်ခဲ့အောင် သင်ပေးခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။ တာတာပဲ မဟုတ်ပါလား။ တရားခံဟာ တာတာပဲမို့ သေမိန့်သာ ပေးလိုက်ပါတော့လား သားညီရယ်။ ဒီဘဝမှာ ဆုံနိုင်ခွင့် မရနိုင်တော့ရင် နောက်ဘဝမှာပဲ ပြန်ဆုံကြပါစို့လား။

လောကကြီးထဲမှာ နေလို့မပျော်တော့တာတွေကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ပါဘူး။ ကြည့်လေရာမှာ သားညီရဲ့ပုံရိပ်တွေသာ ပြည့်နက်နေခဲ့တာ အမှန်ပါ။ ညစဉ် အိပ်ဆေးသောက်မှ အိပ်လို့ပျော်ရတဲ့ အခိုက်မှာလည်း ကောင်မလေးဆိုပြီး သားညီဆိုတဲ့ သီချင်းသံလေးကို ကြားမိလို့ အိပ်ရာက လန့်နိုးခဲ့ရပေါင်း မနည်းခဲ့။

ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုတဲ့အသိဟာ နောင်တများစွာနဲ့ တာတာဘဝကို သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်းကြီးပေးခဲ့ပါပြီ သားညီ။

အနိုင်မယူတတ်ခဲ့ပါဘူး။ သားညီနဲ့တွေ့မှ နိုင်ချင်ခဲ့တယ်။ သားညီနဲ့ပဲ စကားများ စိတ်ကောက်ချင်တယ်။ သားညီနဲ့ကျမှပဲ စကားပြောဘဲ မျက်စောင်းထိုးတတ်ခဲ့တယ်။ သားညီနဲ့တွေ့မှပဲ ရင်ခုန်သံ မြန်နေတတ်ခဲ့တယ်လေ။

သေချာပါတယ်။ တွယ်တာမောင်ဆိုတာ သားညီရဲ့ဘဝမှာ ဆွားငြောင့်ခလုတ်လေးလို သားညီရဲ့နှလုံးသားကို အနာတရဖြစ်စေခဲ့တာမို့ သားညီမုန်းတဲ့ အမုန်းဒဏ်တွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပြီး တစ်နေ့နေ့ ပြန်ဆုံချိန်မှာ ပြောချင်ခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပြောခွင့်ရခဲ့ရင် တာတာ ကျေနပ်ပါပြီ သားညီရယ်။

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသော်...

ကောင်ကလေးရေ ...

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

သာယာရှိပြန်တဲ့ တေးသံတွေ သိမိမယ် ...

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

အနှစ်သာရပြည့်ဝတဲ့ စာသားလေးတွေ ရေးမိမယ်

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

အလှပဆုံး အိပ်မက်တွေသာ မက်လိမ့်မယ် -

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

အချိုပြန်ဆုံး အပြုံးတွေသာ ပြုံးလိမ့်မယ် -

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

ကြင်နာတဲ့မျက်ဝန်းတွေသာ မြင်ရမယ် -

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

အလိုဆန္ဒပျက်သမျှ ပြည့်ဝနေလိမ့်မယ် ...

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို ရလိမ့်မယ်...

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

နေပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဗိမ္ဗာန်တစ်ခုကိုရလိမ့်မယ်

မင်းသာရှိနေရင် ...

ငါ့ဘဝမှာ

စည်းချက်ညီတဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ကြားရမယ် ...

မင်းသာရှိနေရင် ...

မင်းသာရှိနေရင်ပေါ့ ...

ကောင်လေးရယ် ...

အခန်း (၂၂)

ကမ္ဘာပီတိ ပြန်လာသည့် မေက သူမလက်ထဲသို့ CD တစ်ချပ် လာထည့်ပေးလာ၏။ နားမလည်သည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူမ မော့ကြည့် မိတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူမကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ခါ... ဘာလဲဟင် မမ”

“ဖွင့်ပြီး နားထောင်ကြည့်ရင် သိမှာပေါ့ ညီမလေးရယ်”

“တာတာ သီချင်းတွေ နားမထောင်ဖြစ်တာ တော်တော် ကြာနေပြီလေ ... မမရဲ့”

“ဒီ CDကတော့... တာတာ သိပ်နားထောင်ချင်တဲ့ CD ဖြစ်နေမှာပါ။ ကဲ... အခန်းထဲ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးဆွေးနားထောင် ချည်”

“တကယ်ဟုတ်လို့လား”

“အပြည့်အဝအာမခံတယ်... စိတ်ချ”

သူမ ဝေဝေဖြင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ CD ကို စက်ထဲထည့်ရန် အသံကို မတိုးမကျယ်လေး ညှိလိုက်ပါသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းထဲမှ အသံခပ်တိုးတိုး လေး ပေါ်ထွက်လာပါတော့၏။

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျား... ကျွန်တော် ညီလေးညှိပါ။ ပရိသတ် အားလုံးကို လေးစားပါတယ်။ သီချင်းတွေ မဆိုပြခင်မှာ ကျွန်တော့်ကို စကားနည်းနည်းပြောခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကျွန်တော့်အချစ် ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ... ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါဟာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမသွားမယ့် စကားတစ် ခွန်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်နုလုံးသားမှာ ပထမ ခပ်ပါးပါးလေး ဒဏ်ရာရခဲ့ တယ်။ နောက်ထပ်တစ်ခါ ... သူက ကျွန်တော့်နုလုံးသားကို ဟက် တက်ကွဲအောင် ခွဲရက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစီးရီးကို နုလုံးသားရဲ့ ထပ်ဆင့်ဒဏ်ရာလို့ ကျွန်တော် ရွေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ကို ခွဲ ကြည့်လိုက်ပါ ... သူ့ကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက အပြည့်ရှိနေတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ရက်စက်ပေမယ့် ... သူ ဘယ်ထိပဲ မုန်းရက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ် ခြင်းတွေက မလျော့ပါး မပျောက်ပျက်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် ... ဒါကို သူသိအောင် ပြောပြချင်တာပါ”

စကားပြောသံနောက်မှာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နှင့်ပတ်သက်သည့် လေးနက်သည့်စာသားတို့ဖြင့် သီချင်းသံစဉ်တို့ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ဝမ်းနည်းရမှာလား၊ ဝမ်းသာရမှာလား သားညီရယ်။ တာတာကြောင့် စိတ်လေပြီး ဘဝကို ရေစုန်မျှောလိုက် ပြီလို့ ထင်ခဲ့တာတွေ မှားနေပါရောလား။ တာတာ သားညီကို မမုန်း ပါဘူး ... ဘယ်တော့မှ မမုန်းပါဘူး။ နောင်သံသရာအဆက်ဆက် ချစ်သွားမယ့်သူပါ သားညီရယ်။ သီချင်းသံစဉ်တွေထဲ နှစ်မျောနေရင်း မျက်ရည်တို့က တစ်ခုံစိမ့် စီးကျနေခဲ့သည်။

“တာတာ ... ညီမလေး”

“ကိုကို”

အခန်းထဲဝင်လာသည့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲသို့ ခိုဝင်ရင်းက သူမ ပိုရှိုက်ချလိုက်၏။ ကိုကိုက အလိုက်သင့်ထွေးပွေ့ရင်း ကျောပြင်လေး ကို ခပ်ဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးပါသည်။

“ငိုရတာ ပင်ပန်းလှပြီ ညီမလေးရယ် ... ပြန်ထိုင်ကြစို့ ကိုကို ညီမလေးကို ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ပြစရာလည်း ရှိတယ်”

သူမ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်လျက် ခုတင်ပေါ် ပြန်ထိုင် ခဲ့လိုက်ပါ၏။ ကိုကိုက သူ့အသံ ထွက်ပေါ်နေသည့် စက်ကို ဖိတ်ဖိတ် ကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။

“လွမ်းတာလည်း လွမ်း၊ ဆွေးတာလည်း ဆွေး ... ညီမ

လေးရယ်၊ ဒီလိုချည်း... တစ်ခိုင်းခိုင်း တစ်တွေတွေဖြစ်နေတာ ဘယ်
 လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ ကိုကိုညီမလေးကို ဟိုး... အရင်တုန်းကလို
 ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြုံးရယ်နေတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ပဲ မြင်ချင်တာ၊ စာတွေ
 ရေးတာလည်း ခါတိုင်း နှစ်လတစ်အုပ် သုံးလတစ်အုပ်ရေးခဲ့တာ
 အခုတော့ ကြည့်ပါဦး... လေးငါးလမှ တစ်အုပ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဦးခိုင်ကို
 အရမ်းအားနာဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ သူ့ခမျာလည်း တာတာ့အကြောင်း
 အစအဆုံးသိထားလို့ ဘာမှမပြောရက်တာ၊ တာတာ့ရေးသမျှကို
 ပရိသတ် စောင့်မျှော်နေတာကိုအသိပဲ၊ သူလည်း စီးပွားဖြစ်အောင်
 ပရိသတ်လည်း စိတ်ကျေနပ်မှုရှိအောင် လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့၊ ခံစား
 ချက်ကိုပဲ ဦးစားပေး အလေးထားနေရင် ကြာလာတာနဲ့အမျှ စာပေ
 လောကမှာ 'မောင်' ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်ဟာ မှန်ဝါးပျောက်ကွယ်
 သွားမှာအမှန်ပဲ၊ တခြားလူမကြည့်နဲ့... ညီကိုပဲ ကြည့်၊ ညီမလေး
 အတွက် သူခံစားနေရပေမယ့် သူ့အလုပ်ကိုသူ ဆက်လုပ်ဖြစ်တယ်၊
 ပရိသတ်အတွက် တစ်နှစ်ကို တစ်ခွဲတော့ ရအောင်လုပ်ပေးတယ်၊
 သူ့ရည်မှန်းချက်ကို အပျောက်မခံဘူး၊ အပွန်းအပဲ့မခံဘူး၊ အဲဒါကို
 ... အနုပညာသမားစစ်စစ်လို့ခေါ်တာ၊ အနုပညာသမားဆိုတာ
 အသက်သေဆုံးတဲ့အထိ အနုပညာအလုပ်ကို လုပ်သွားရတာ၊ အေး
 ... သူတို့တွေ လူသာသေသွားပေမယ့် သူတို့လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အနုပညာ
 တွေကတော့ ဘယ်တော့မှ မသေဆုံးဘူး၊ မပျောက်ပျက်ဘူး၊ နာမည်
 တစ်ခုဟာ မသေဆုံးဘဲ အမြဲကျန်နေခဲ့တယ်၊ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်

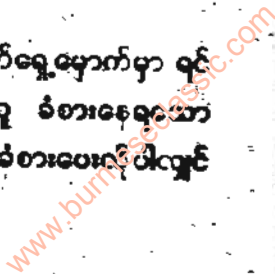
တဲ့ အနုပညာရှင်တွေအမည်ကို တာတာ သိနေတာပဲ မဟုတ်လား၊
 လူဆိုတာ မွေးဖွားခြင်းနဲ့ သေဆုံးခြင်းဆိုတဲ့ မှတ်တိုင်နှစ်ခုကြားမှာ
 အတက်အကျ အပြောင်းအလဲတွေနဲ့အတူ အမှတ်တရမှတ်တိုင်လေး
 တွေပါ ထပ်စိုက်နိုင်ခဲ့ဖို့လိုတယ်၊ ဒါကို ညီမလေးရဲ့နည်းသားထဲမှာ
 စွဲမြဲနေအောင် မှတ်ထားနိုင်ရင် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို
 သိလာမှာပါ”

“တာတာ နားလည်ပါတယ် ကိုကို၊ တာတာ အချိန်တွေကို
 အလဟဿဖြုန်းတီးမိခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ထွယ်တာ
 မောင့်ကို ဟိုး... အရင်တုန်းကလိုပုံစံအတိုင်း ပြန်မြင်ရပါစေမယ်လို့
 ကိုကိုကို တာတာ ကတိပေးပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ကိုကို တကယ်ဝမ်းသာ
 ကြည့်နူးမိတာပါ၊ ကိုကိုညီမလေးကို တွေ့စေမိင်ငေးနေတဲ့ပုံစံလေးနဲ့
 မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး၊ ရော့... ဒီမှာ တာတာ့ကို ပြချင်တဲ့
 စာစောင်... ကိုကို ဝယ်လာခဲ့တယ်”

သူမ ကိုကို လက်ထဲထည့်ပေးသွားသည့်စာစောင်ကို ကြည့်
 စဉ် ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာခေါင်းစည်း၌ စာလုံးအကြီးဖြင့် ဖော်ပြထားသည့်
 စာတန်းကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

“အဆိုတော် ညီလေးညို ပရိသတ်ရွှေမှောက်မှာ ရင်
 ဖွင့်ရင်း သီချင်းတွေ ဆိုတော့မည်၊ သူ ခံစားနေရသော
 နှလုံးသားရဲ့ ထပ်ဆင့်ဒဏ်ရာကို ဝေမျှခံစားပေးလိုပါလျှင်

MCC ခန်းမဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့ကြပါ”

ဘုရားရေ...။ သူ...သူဟာ တာတာ့ကို မမြင်မတွေ့ချင်တော့ပေမယ့်... သူ့ချစ်တဲ့ပရိသတ်ကိုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံခွင့်ပေးနေပါရောလား။ အို... သားညီရယ်။

တယ်လီဖုန်းခလုတ်တို့ကို နှိပ်လိုက်၏။ တာတာ့နှင့် တောက်လျှောက်မြည်နေသဖြင့် အိမ်ဖုန်းကို ထပ်နှိပ်ရပြန်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို... အန်တီနွယ်လား။ ဦးခိုင် ရှိလားဟင် သမီးတာတာပါ”

“ဪ... တာတာလား။ ဦးခိုင် ထမင်းစားနေတယ် သမီးရဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ သမီး”

“သမီး... အရေးကြီးလို့ပါ အန်တီ၊ ဦးခိုင်နဲ့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို... ခဏနေနော် သမီး။ အန်တီ ခေါ်ပေးမယ်”

ခဏမျှကြာပြီးနောက် ဦးခိုင် ဖုန်းလာကိုင်တော့သည်။ ထမင်းစားပျက်သွားရသည့် ဦးခိုင်ကို အားနာပေမယ့် စိတ်က စောနေသည် မို့ ဘယ်လိုမှထိန်းမရ။

“တာတာလား... ပြောသမီး”

“ဦးခိုင်... သူ... သူ ရှိလုပ်တယ်တဲ့”

“အေး... ငါသိတယ်လေ။ အားလုံးရနစ်ယောက် ပုပြီး

လုပ်တာ၊ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပါ ရက်ပဲ ကပ်နေပြီဟာ”

“ဦးခိုင်... ဟိုလေ လက်မှတ် မရနိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

“လက်မှတ်က ကုန်တာကြာပြီ သမီးရဲ့။ ကြိုမှမပြောထားတာကိုး။ အစောကြီးကတည်းက ရောင်းတာ... ခု ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“ဒါဖြင့်... သူ့ပွဲကို တာတာ မကြည့်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဦးခိုင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး သမီးရယ်။ နာမည်ကြီးတွေ ပါ၊ ပါတော့ တစ်လအတွင်းပဲ လက်မှတ်ရောင်းထွက်သွားတာ အိမ်က သမီးတောင် မကြည့်ရတော့ဘူးဆိုလို့ နောက်တစ်ပွဲကျရင် ဝယ်ပေးပါမယ်... ရော့ပြောထားရတယ်”

“ဪ... ဒါဖြင့်လည်း နေပါစေတော့ ဦးခိုင်ရယ်”

“ဒါဆို... ဦးခိုင် ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူက အင်အားမရှိတော့သလို ပျော့ခွေလျက် ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်၏။ တိတ်တိတ်လေး လာခိုးကြည့်ခွင့်တောင် မရတော့ပါလား သားညီရယ်။ သားညီ မမြင်မတွေ့အောင် သားညီမျက်နှာလေးကို ခဏလေး မြင်ရရုံနဲ့ တာတာ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကံကြမ္မာက ဤဘဝဤမျှသာပါပဲလား သားညီရယ်။

“တူ... တူ”

ဖုန်းသံကြောင့် တစ်ချက်လန့်သွားပြီး ကောက်ကိုင် ညက်၏။

တစ်ဖက်မှ ရယ်မောသံတွေဆူညံရင်း ဘာသံမှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို... ဇာတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ... ဇေယျပါ”

“ဇေယျ”

“အေး... ငါတို့ မနက်ဖြန်ည ရှိုးပွဲသွားကြည့်မလို့ အဲဒါ နှင် လိုက်မှာလား။ နှင့်အစ်ကိုတော့ ငါတို့ခွင့်အတောင်းပေးပါမယ်”

“ရှိုးပွဲ... ဘယ်သူရှိုးပွဲလဲ”

“ဟာ... နှင် တော်တော်ပီနီးတာပဲ။ Seven Star Memory Show လေ”

“ဘာရယ်... ဒီပွဲ... ဒီပွဲလား။ ငါ လက်မှတ်မရလို့ စိတ် ညစ်နေတာ”

“ညစ်မနေနဲ့။ ငါတို့ သူ့ခဏီက လက်ဆောင်ရထားတာ နှင် လိုက်မယ်ဆို အဆင်သင့်ပြင်ထား။ ည ၉ နာရီ စမှာနော်”

“အေး... အေး... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဇေယျရယ်။ တကယ်ပါ... ငါ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“လျှော့ထားပါဦးဟာ... နောက် ဒီထက်ကေ မျော်ဖို့တွေ ကျန်သေးတယ်။ ကဲ... ဒါပဲနော်”

အခန်း (၂၃)

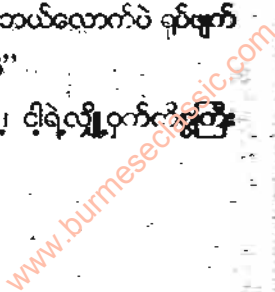
ပရိသတ်က ကျိတ်ကျိတ်တိုးစည်ကားနေ၏။ လူတွေထဲ ရောယောင်ရင်းဝင်ခဲ့တော့ ဇေယျကောင်မလေးစနိုက်က သူမလက်ကို မလွှတ်ဘဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် သုံးယောက်ပူးတွဲကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဟီ-ဟီ... မတာတာ ဒီလိုဝတ်ထားတော့ သူ ဘယ်မှတ် မိတော့မှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ... သူ့မသိအောင် လာပါတယ်ဆိုမှပဲ ဒီဒီရဲ့”

“တော်စမ်းပါ တာတာရာ... နှင် ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဇာတ် ဖျပ် သူက နှင့်အရိပ်လေးမြင်တာနဲ့ သိမှာပဲ”

“ရှူး... တိုးတိုးပြောပါ ဇေယျရဲ့။ ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်လို့အကြီး လူတွေအကုန်သိကုန်ပါမယ်”

သူမက ဝတ်ကျေမဟုတ်သည့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဆွဲချလိုက် ပြန်တင်လိုက်ဖြင့် ရှုပ်နေပြီး နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသည့် မျက်နှာကို ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအဝါကလေးဖြင့် အုပ်ထားပါ၏။ ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းသည်ကို အကြောင်းပြတ်ခဲ့သော်လည်း ခုန်ပေါက်ပျော်မြူးကြ မည့်သူတွေမို့ သူမလို ဘယ်သူမှဝတ်မလာကြ။ အများအားဖြင့် အဖြူ အနီ အပြာနှင့် အနက်တွေသာ ဝတ်လာကြသည်မို့ သူမ ဝတ်ထား သည့်အဝါရောင်က ထင်းနေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ မသိစေချင်ဘူးဆိုမှ လူပုံ အလယ် ထင်းနေရတယ်လို့။

ဘေးဘက်ထောင့်နားဆီမှ နေရာယူ ရပ်လိုက်စဉ် တက်သစ် စအဆိုတော်လေးဖြင့် Show ကို စဖွင့်၏။ အနေတော်သီချင်းများ သုံးလေးပုဒ်ဆိုအပြီးမှာ နာမည်ကြီးအဆိုတော်က ခုန်ပေါက်ရမည့် သီချင်းကို ငါးပုဒ်ခန့် သီဆိုပေးသွားသည်။ ဇေယျနှင့်စန္ဒီက လိုက်လံ ခုန်ပေါက်နေကြ၏။ လက်မှတ်ငါးစောင်ရသည်ကို ကျွန်နှစ်စောင်က ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ရသွားပြီး သူ့မအတွက် တစ်စောင်ထားပေး ထားသည်မို့ ဇေယျကို ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးတော့။ ဇေယျရယ် ... နှင့် သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသပါပေတယ်။ တကယ်ပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆက်လက်ပြီး ဖျော်ဖြေဖို့ အလှည့်ကျတဲ့တေးသံရှင်ကတော့ နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ညီလေးညီပါ”

“ဟေး”

ပြုအော်လိုက်သည့်အသံတို့ကြောင့် သူမနားကို ပိတ်လိုက် ရ၏။ ဘုရားရေ ... သူ့အလှည့်တောင် ရောက်လာပါရောလား။ သူက အနောက်ဘက်တစ်နေရာမှ စင်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။ အနည်းငယ် ရှည်နေသည့် ဆံပင်များနှင့် အဖြူရောင်တိရစ္ဆာန်ကို ဂျင်းဘောင်းဘီဖြင့် ခပ်နိုးနိုးပင် ခတ်ထားပါသည်။ ပရိသတ်ကို ဝေဝေကြည့်လိုက်ပြီး ဦး ညွတ်ပြလိုက်၏။

“အားလုံးမင်္ဂလာပါ ... ကျွန်တော် ညီလေးညီပါ။ ကျွန် တော် သီချင်းမဆိုခင် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ... ကျွန်တော့်ကိုချစ်တဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို ရင်ဖွင့်ပြချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ ... ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်တဝှာ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ် ယောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... သူက ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ရာတွေပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ရက်စက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို ချစ်သွားမှာပါပဲ။ သူ့ကို တွေ့ရင် ပြောပေးပါဗျာ ... ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့”

“ဘယ်သူလဲ ... ပြောပါ ညီလေးညီ ... ပြောပါ”

သူက ပြောနေရင်း စင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက် ၏။ ပရိသတ်က ဆူညံနေရာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ ပေါက်ခဲနေကြကုန်လာတော့၏။

“တွယ်တာ ... ကိုယ် မင်းကို သိပ် ... ချစ်တယ်”

Intro က စတင်ဝင်လာ၏။ စီးရီး Title သီချင်း ...

'နလုံးသားရဲ့ ထပ်ဆင့်ဒဏ်ရာ' တုန်ယင်နေသည့် ရှိုက်သံဖြင့် သူ သီချင်းကို စတင်ဆိုတော့ မနိသံတံက လက်မြောက်၍ ဘယ်ညာ ယိမ်းလျက် အလိုက်သင့်လေး ကနေကြသည်။

သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ အလိုလိုကျလာ၏။ သားညီ တာတာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ တာတာကြောင့် သားညီမျက်ရည်ကျ နေတာကို တာတာ မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ခုဆိုရင် သားညီဟာ ပရိသတ် ရင်ထဲက အဆိုရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပါပြီ။ တာတာလို အညံတရစာရေး သူလေးကို သားညီမေ့လိုက်တာ အကောင်အထုံးပါပဲကွယ်။

သူမ၊ ဇေယျနှင့် စန္ဒီနောက်မှ အသားတိုးထွက်လာခဲ့၏။ လူအုပ်ကို ဘယ်လိုမှတိုး၍မရ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူအုပ်ကြားထဲ ရောသွားကာ ထွက်ပေါက်ပျောက်နေတော့သည်။ သူ့သီချင်းသံအဆုံး မှာ ပရိသတ်လက်ခုပ်သံက ဆူညံနေ၏။ နောက်တစ်ပုဒ် ဆက်ဆိုရန် ခဏတိတ်သွားချိန်၌ ဇေယျ၏အသံထွက်လာ၏။

"တာတာ ... တာတာ ဘယ်ရောက်သွားလဲ တာတာ"

ကျွတ်စိကျွတ်စိအသံတို့က ဟိုဒီနေရာအနှံ့မှ ထွက်ပေါ်၏။ သူမရင်တွေ ရာခုံးနိုးဆောင်ခန့်လာသည်။ ဘုရား ... ဘုရား သူသိ သွားလို့ မဖြစ်လို့ပါ။ သူ့မြင်သွားလို့ မဖြစ်လို့ပါရှင်။

"တာတာတဲ့ ... ညီလေညီ၊ ... ညီလေးညီ၊ ရဲ့တွယ်တာ ဒီမှာ ရှိနေတယ်"

"ဗျာ"

ဇေယျ၏လက်တစ်ဖက်က သူမလက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆောင် ဆွဲသွား၏။ အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရော လူအုပ်ထဲမှ ရှေ့ဆုံးသို့ ရောက်လာတော့သည်။ သူက စင်ပေါ်ရပ်နေရာမှ ရှေ့သို့ရွေ့လာခဲ့၏။ တွယ်တာ သူ့ရဲ့တာတာအစစ်ဖြစ်နေပါရောလား။ သူ ဒူးထောက်၍ သူမထံ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

"သားညီ ... တာတာ သားညီကို သိပ်ချစ်ပါတယ်"

"ဟေး"

သူ့လက်ထဲရှိ ဦးစွာတစ်ဆင့် တာတာအသံလေး ထွက်သွား ရသဖြင့် ပရိသတ်က ထိန်းမရအောင် အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ သူ တအံ့တဩမျက်နှာဖြင့် သူမကို ငိုကြွည့်နေဆဲ။ တီးဝိုင်းက နောက် တစ်ပုဒ်ကို စတိုးနေလေပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ။ သုံးပုဒ်ပြီးအောင် ဆိုရမှာ မှာ တစ်ပုဒ်ပဲပြီးသေးတာမို့ သူ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘဲ ပျာယာခတ်နေ တော့သည်။ သီချင်းအစကို ပရိသတ်က စတင်ဆိုပြလိုက်တော့ နောက်ထပ်စာကြောင်းများကို သူဆက်ဆိုနေရ၏။

သူ့မျက်စိအောက်မှ အဝါရောင်အနိပ်လေး တရွေ့ရွေ့ ထွက် ခွာသွားပါရောလား။ တာတာ ... ကိုယ့်ကို အိပ်မက်တွေ ထပ်ပေါ်ပြီး မနှိပ်စက်ပါနဲ့လားကွယ်။ ခန်းမထဲမှာတော့ တီးလုံးသံ၊ သီချင်းသံ၊ ပရိသတ်အသံတို့ ဆူညံနေဆဲ။

လသာဆောင်မှာ ရပ်နေရင်း ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ တိမ်အချို့ကွယ်ထားမှုကြောင့် လရောင်က မှန်ပျူ့။ အေးမိမ့်သည့် လေချိုတို့က တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်လာ၏။ စည်းနှောင်ထားခြင်းမရှိသည့် ကျောလယ်ခန့် ဆံနွယ်တို့က လေနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားရသည်။ ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင်ဆွယ်တာလေးကို ရင်ဘတ်ဆွဲစေလိုက်၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း အိမ်ထဲရော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ပါ မီးထွန်းညှိခြင်းမရှိဘဲ မှောင်ဝန်းနေ၏။ အဝေးမှ သံချောင်းခေါက်သံ (၁၂) ချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခြေတံ... (၁၂) နာရီတောင် ထိုးပါရောလား။ အခုဆို သူ ခန်းမထဲမှာပဲ သီချင်းတွေ အားရအောင်သီဆိုနေမှာပဲပေါ့။

မျက်ရည်တစ်စက်က ညာထက်ပါးပြင်ပေါ် ခုန်ဆင်းချလာ၏။ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့က လေထဲမှာ ဝဲပျံသွားရသည်။ ကျေနပ်ပါတော့ သားညီရယ်။ သားညီ သိပ်ကြားချင်ခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို တာတာပြောခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ တာတာ ကျေနပ်ပါတယ်။ သားညီအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ တာတာချစ်ခြင်းတွေက အတ္တကင်းစင်ပါတယ်ကွယ်။

သားညီလိုအပ်လာချိန်မှာ ဖြည့်ဆည်းပေးခွင့်၊ သားညီဝမ်းနည်းနေချိန်မှာ နှစ်သိမ့်ပေးခွင့်ကိုပဲ တာတာ ရချင်ခဲ့တာပါ။ သားညီ မလိုချင်တော့တဲ့တစ်နေ့မှာ သားညီနဲ့ အဝေးဆုံးတစ်နေရာမှာ

သားညီကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေရုံနဲ့ တာတာ နေတတ်နေပါပြီ။ ယုံကြည်စေချင်ပါတယ် သားညီ။ တာတာဟာ အသက်ရှင်နေလျက် ဘဝမှာတောင် သားညီအတွက် အဖြည့်ခံလေးပဲဖြစ်ရပါစေရဲ့။ သားညီရဲ့အင်္ကျီရင်ဘတ်က ကြယ်သီးကလေးလို နှလုံးသားနဲ့ အနီးဆုံးမှာ နေခွင့်လေးသာ ရချင်ခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ သားညီရယ်... တာတာဆိုတာ သားညီနဲ့ မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။ သားညီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ ဘဝမှာ အတိတ်က ဖြစ်စဉ်တွေကို ပြန်တွေ့အောက်မေ့ပြီး လွမ်းဆွေးနေပါရစေ။ ဒီအခွင့်ကလေးတစ်ခုကိုတော့ တာတာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးပါနော်။

တွယ်တာမောင်ဆိုတာ သားညီရဲ့ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ပရိသတ်အလယ်မှာ ထုတ်ဖော်ပြောပြနေရုံနဲ့ သားညီအပေါ်မှာ တာတာချစ်ခဲ့ရက်ျားနပ်ပါတယ် သားညီရယ်။

မျက်ရည်တို့က တားဆီးမရ ပြုဆင်းလာသံဖြင့် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ငိုချလိုက်၏။ တွယ်တာခြင်းဆိုတာ အလိုအလျောက်ဖြစ်တည်လာရင် လိမ်ညာလို ရပါမလား။ အဖြစ်တွယ် စွဲမြဲနေခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့ရေသောက်မြစ်ကို ဘယ်သူမှ လာသတ်လို့ မရတော့တာကို သားညီ သိစေချင်ပါတယ်ကွယ်။

မျက်ရည်တို့ကို လက်ဝါးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်သင်ဖော် ရှားလိုက်ပြီး ခေါင်းကို မော့လိုက်တော့ ခြံပင်မှာ ဖြူဖြူအိမ်ထဲတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဘုရားရေ... ဘာများလဲ။ သေသေချာချာ ကြည့်နေ

၃၀၄ မမသဒ္ဓါမောင်

စဉ်မှာ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလျှောက်လာနေသည့် လူရိုက်ကို မြင်တွေ့နေရတော့သည်။

သေချာပါတယ်... ဒါဟာ... တာတာ့ရဲ့သားညီပါ။ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည့် နှလုံးခုန်သံတို့ဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ အိမ်ပေါက်ဝနား မရောက်ခင်မှာ ပြေးဖက်လိုက်သည့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေး နစ်မြုပ်သွားရတော့သည်။

တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့လက်များထဲမှ သူမ ရုန်းမထွက်မိ။ အမှန်တကယ် ရုန်းထွက်ခွင့်ကိုလည်း သူမ လိုချင်တာမှ မဟုတ်တာလေ။ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူက အချို့မြိန်ဆုံးအပြုံးကို ပြုံးပြလျက် သူမ၏ညာဘက်ပါးပြင်ထက်၌ နွေးခနဲ အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

အို... သားညီရယ်။ တာတာ့ရဲ့တိတ်တဆိတ် ချစ်ခြင်းတွေဟာ အိမ်မက်တစ်ခုဖြစ်နေရင်တောင် အဲဒီအိမ်မက်ထဲက မနီးချင်တော့တာ အမှန်ပါ...။

လေးစားလျက်

မမသဒ္ဓါမောင်

9th July 2007
PM 8:40
(Monday)

၂၀၁၇ ဖေဖော်ဝါရီလ
တွင် ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

မမသဒ္ဓါမောင်

တိတ်တဆိတ်လေး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အချစ်နှောင်ကြီးလေး အဝေးဆုံးမှာ

မိုးစက်ပွင့်

မောင်သာလျှင် ထာဝရ

လှိုင်းကြွေဖြူ

ကြယ်ပန်းတစ်စင်း လမင်းတာရာ